ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ
Μάικλ Μούρκοκ	Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΜΑΓΙΣΣΑ
Κλαρκ ΄Αστον Σμιθ	Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΑΛΝΤΟΥΕΜΠ
Θωμάς Μαστακούρης	Η ΒΟΛΒΑ ΤΟΥ ΤΡΟΤΕΛΑΓΚ

Ιστορίες με μάγους τόσο ισχυρούς ώστε να κτίζουν κάστρα στον αέρα και να διαφεντεύουν φριχτούς δαίμονες.

Ιστορίες με μάγισσες που διατάζουν μεταλλικά πτηνά από ασήμι και χρυσάφι και άλλες που προσπαθούν να περισώσουν ό,τι απομένει από τη δύναμή τους σε έναν κόσμο που αλλάζει.

Τί θα ήταν η ηρωική φαντασία χωρίς τη γοητεία της μαγείας; Σίγουρα πολύ φτωχότερη. Διαβάστε ιστορίες από αλλοτινές εποχές, όταν η δύναμη της ψυχής ξεπερνούσε τη δύναμη της λογικής, όταν η θέληση μπορούσε να κάνει αληθινά θαύματα.

Δρ € 3.00

28

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

...Α ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

28

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στις μέρες μας, η κάθε μορφής μαγεία – ιδιαίτερα η επονομαζόμενη «μαύρη» – γνωρίζει μια τρομερή δημοσιότητα χάρη στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ορισμένα περιστατικά, κάνουν πράγματι τους αδαείς να τρέμουν αλλά και τους γνώστες να τρέμουν ακόμα περισσότερο. Τί είναι όμως μαγεία, ή, για να αρχίσουμε από κάτι πιο εύκολο, τί είναι ένας μάγος;

Μάγος είναι ο άνθρωπος ο οποίος μπορεί εν γνώσει του να χρησιμοποιήσει ανερμήνευτες μεθόδους και συμπαντικούς νόμους για να πετύχει το σκοπό του. Αν ο σκοπός αυτός είναι αγαθοποιός ή δεν βλάπτει κανέναν, μιλάμε για λευκή μαγεία. Αν σκοπό έχει να κάνει κακό, η μαγεία θεωρείται «μαύρη».

Μαγεία, με τη σειρά της, είναι το σύνολο των μεθόδων αυτών που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ηθελημένα ή και ασυναίσθητα για να παράγουν κάποιο αποτέλεσμα που δεν εξηγείται με τους γνωστούς φυσικούς νόμους.

Κάποιος μπορεί να θέτει σε κίνηση αυτές τις

αλληλουχίες μαγικών αιτίων και αποτελεσμάτων χωρίς καν να το ξέρει. Ένα παράδειγμα είναι η ασυναίσθητη ψυχική επίθεση – αυτό που ο κοινός λαός ονομάζει «μάτιασμα» – από κάποιον που τουλάχιστον εν γνώσει του δεν επιθυμεί το κακό του θύματός του. Αντίθετα, ο μάγος χρησιμοποιεί συνειδητά αυτές τις δυνάμεις και μπορεί – ή νομίζει πως μπορεί – να τις ελέγχει.

Το τί μορφή παίρνει η μαγεία και οι τρόποι χρήσης της εξαρτάται από πολλά πράγματα, αλλά κυρίως από το πολιτιστικό περιβάλλον αυτού που τη χρησιμοποιεί και τον τρόπο σκέψης στον οποίο έχει συνηθίσει, κυρίως δε τα θρησκευτικά του πιστεύω. Υπάρχουν αποδείξεις για αποτελεσματικές μαγικές πράξεις σε όλες τις γωνιές της γης και σε όλους τους πολιτισμούς από την προϊστορία μέχρι σήμερα. Πολλά συμβάντα μπορούν να εξηγηθούν με τη δύναμη της αυθυποβολής, άλλα όμως παραμένουν πραγματικά ανεξήγητα. Αυτό σημαίνει πως πέρα από την τυχόν επενέργεια ανώτερων (ή κατώτερων!) δυνάμεων τις οποίες ο μάγος επικαλείται, θα πρέπει να υπάρχουν και κάποιοι βασικοί νόμοι της μαγείας οι οποίοι έχουν εφαρμογή παντού και πάντα. Οι νόμοι αυτοί είναι πολλοί, αλλά οι κυριότεροι δύο: Ο Νόμος της Αντιστοιχίας και ο Νόμος της Συνάφειας.

Σύμφωνα με τον πρώτο, ολόκληρο το σύμπαν είναι ένας τέλεια κουρδισμένος μηχανισμός όπου τίποτα δεν συμβαίνει τυχαία. Το κάθε φαινόμενο, το κάθε αντικείμενο, η κάθε ενέργεια, συνδέονται με αόρατους δεσμούς με

κάποια άλλα αντίστοιχα και επιδρούν επάνω τους. Ακολουθώντας το δόγμα του Ερμή του Τρισμέγιστου «Όπως επάνω, έτσι και κάτω», ο μάγος μπορεί να χρησιμοποιήσει τις αντιστοιχίες αυτές προς όφελός του. Ένα απλό παράδειγμα: Ο πλανήτης Αφροδίτη έχει σαν αντίστοιχο μέταλλο το χαλκό και σαν αντίστοιχη επίδραση στην ανθρώπινη συμπεριφορά τον έρωτα. Άρα, ο μάγος χρησιμοποιόντας ένα φυλαχτό φτιαγμένο από χαλκό, μπορεί να πετύχει καλύτερα σε μια μαγεία ερωτικής φύσης απ'ότι αν για παράδειγμα χρησιμοποιούσε το χρυσάφι.

Σύμφωνα με το δεύτερο νόμο, κάθε τι το οποίο ήταν σε επαφή με ένα συγκεκριμένο αντικείμενο ή πρόσωπο, συνεχίζει να διατηρεί μια αόρατη επαφή μαζί του ακόμα και μετά την απομάκρυνσή του. Αυτός είναι ο λόγος που στη μαύρη μαγεία απαιτούνται συνήθως νύχια, τρίχες ή ρούχα του θύματος.

Πάνω απ'όλα, η μαγεία είναι κι αυτή ένας τρόπος έκφρασης της ανθρώπινης υπόστασης, κι έτσι μπορεί να εξωτερικεύσει όσα καλά ή κακά στοιχεία εμπεριέχει η ανθρώπινη φύση του καθενός μας. Είναι όμως ταυτόχρονα και ένα πολύ επικίνδυνο όπλο στα χέρια των αδαών που έχουν την εντύπωση πως με το απλό διάβασμα κάποιου βιβλίου μπορούν να κατακτήσουν τον κόσμο.

Η μαγεία στις μέρες μας έχει δεθεί άρρηκτα στις ψυχές των περισσότερων ανθρώπων με τον Σατανισμό – ίσως όχι χωρίς κάποιο λόγο. Η μαύρη μαγεία στις μέρες μας είναι μια συμπερι-

φορά μιαρή και αποτρόπαιη, κατάλληλη μόνο για τα αρρωστημένα μυαλά που έχει δημιουργήσει ο τρόπος σκέψης των τελευταίων αιώνων. Όμως, ας μην ξεχνάμε πως στην αρχαιότητα υπήρχαν και καθαρότερα είδη μαγείας, μερικά από τα οποία έχουν φτάσει μέχρι τις μέρες μας. Ίσως λίγοι να γνωρίζουν πως σπουδαίοι Έλληνες σοφοί όπως ο υθαγόρας, ο Δημόκριτος, ο Εμπεδοκλής και ο περίφημος Απολλώνιος ο Τυανεύς ήταν πασίγνωστοι για την εποχή τους μάγοι – όχι βέβαια επειδή αυτοί που τους αποκαλούσαν έτσι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις θεωρίες τους, όπως πολλοί θα βιάζονταν να πουν.

Για το αρχαίο πνεύμα, όπου φύση και θείο ταυτίζονται σε μια μεγαλειώδη και αυθύπαρκτη οντότητα, η μαγεία δεν έχει από μόνη της καμιά «καλή» ή «κακή» χροιά. Καλοί ή κακοί είναι οι σκοποί των όσων την χειρίζονται και αυτοί είναι υπόλογοι απέναντι στην αθάνατη ψυχή τους για όσα εγκλήματα διαπράξουν με τη βοήθειά της. Για τους αρχαίους, μαγεία σήμαινε αληθινή γνώση της φύσης και άμεση επαφή με τους θεούς, και όχι επικλήσεις σκοτεινών οντοτήτων της εβραϊκής πίστης όπως κατάντησε να θεωρείται στις μέρες μας.

Πάντως, το μονοπάτι της μαγείας – με την έννοια που της έδιναν οι αρχαίοι μας πρόγονοι – είναι επίπονο και επικίνδυνο για όποιον το πάρει αψήφιστα, κι έτσι δεν θα συμβούλευα κανέναν να το ακολουθήσει χωρίς να είναι απόλυτα σίγουρος πως έχει συνείδηση των πράξεων του και των αποτελεσμάτων που μπορούν να επιφέρουν. Καλύτερα, ας αναζητήσει ο καθένας μας να γνωρίσει τον αληθινό του εαυτό, να νιώσει υπερήφανος για τα προτερήματά του και να προσπαθήσει να μεταλλάξει τα ελαττώματά του σε κάτι καλύτερο. Αν το πετύχει, σίγουρα θα μπορεί να καταφέρει όσα κι ένας πανίσχυρος μάγος – και μάλιστα χωρίς να διακινδυνέψει το ταξίδι της αθάνατης ψυχής του.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1993

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

του Ρόμπερτ Χάουαρντ

Ο πιο διάσημος ήρωας του αξέχαστου συγγραφέα Ρόμπερτ Έργουιν Χάουαρντ είναι ασφαλώς ο Κόναν ο Βάρβαρος. Ένας ήρωας που έμοιαζε στον δημιουργό του σωματικά, αν και όχι ψυχικά αφού ο Χάουαρντ αυτοκτόνησε μόλις τριάντα χρονών όταν έμαθε πως η μητέρα του, προς την οποία έτρεφε παθολογική αγάπη, είχε πέσει σε κώμα. Πενήντα επτά ολόκληρα χρόνια μετά το θάνατό του, ο Κόναν και οι απομιμήσεις του – άλλες πετυχημένες και άλλες όχι – συνεχίζουν να κατακλύζουν τον κόσμο της ηρωϊκής φαντασίας. Ο «Πύργος του Ελέφαντα» είναι μια από τις πρώτες περιπέτειες του Βάρβαρου που δημοσιεύτηκαν και κλείνει φέτος εξήντα χρόνια από την παρουσίασή της στο περιοδικό Weird Tales. Ο Κόναν, νεαρός ακόμα και εντελώς άβγαλτος και αδαής μπροστά στις πονηριές και την περίπλοκη σκέψη του «πολιτισμένου» κόσμου, φτάνει στη Ζαμόρα και προσπαθεί να γίνει ένας έντιμος και επαγγελματίας... κλέφτης.

Θ.Μ.

1.

Οι δαυλοί έρριχναν σκιές πάνω στους γλετζέδες του Μολ, εκεί όπου οι κλέφτες της Ανατολής συνάζονταν κάθε βράδυ. Στο Μολ μπορούσαν να διασκεδάζουν άφοβα, γιατί οι τίμιοι άνθρωποι απόφευγαν αυτή τη συνοικία και οι περίπολοι της φρουράς, δωροδοκημένες με βρόμικο χρήμα, δεν αναμειγνύονταν καθόλου στα όσα γίνονταν εκεί. Κατά μήκος των στραβών, λασπωμένων σοκακιών, όπου τα σκουπίδια σχημάτιζαν σωρούς και τα νερά λιμνάζαν, οι μεθυσμένοι τρέκλιζαν μουγκρίζοντας χυδαία τραγούδια. Το ατσάλι άστραφτε στις γωνιές και η κλαγγή του ανακατευόταν με τα στριγγά γέλια των γυναικών. Το φως από λυχνάρια και δαυλούς ξεχυνόταν από σπασμένα παράθυρα και ορθάνοιχτες πόρτες, μαζί με μυρωδιές φτηνού κρασιού και άπλυτων κορμιών, ήχους από κρασοπότηρα που τσούγκριζαν και γροθιές πού χτύπαγαν πάνω σε χοντροκομμένα τραπέζια.

Σε ένα από αυτά τα καταγώγια, ο θόρυβος

της διασκέδασης έκανε τη χαμηλή καπνισμένη οροφή να τρίζει. Εκεί ήταν μαζεμένα καθάρματα κάθε είδους – πορτοφολάδες με φιλύποπτα βλέμματα, ψυχροί απαγωγείς, γρηγοροδάχτυλοι κλέφτες, προαγωγοί με τις πόρνες τους. Οι ντόπιοι ήταν το κυρίαρχο στοιχείο – μελαχροινοί μαυρομάτηδες Ζαμοριανοί με μαχαίρια στις ζώνες και πονηριά στην ψυχή. Μαζί τους, όμως, ανακατεύονταν και άτομα από άλλα έθνη και φυλές. Ανάμεσά τους ξεχώριζε ένας γιγάντιος Υβορειανός αποστάτης με ένα φαρδύ σπαθί περασμένο στη ζώνη του· ένας Σημίτης κιβδηλοποιός με γαμψή μύτη και κατάμαυρα σγουρά γένια· μια Βριθιανή κοπέλα με τολμηρά μάτια καθισμένη στα γόνατα ενός μαλλιαρού Γκούντερου, περιπλανόμενου μισθοφόρου, λιποτάκτη κάποιου νικημένου στρατού· και τέλος, ένας παχύσαρκος επαγγελματίας απαγωγέας από το μακρινό Κοθ που είχε έρθει να διδάξει τους Ζαμοριανούς πώς να κλέβουν γυναίκες, αν κι εκείνοι γνώριζαν σ'αυτόν τον τομέα πολύ περισσότερα απ'όσα εκείνος θα μάθαινε στη ζωή του. Ο Κοθιανός σταμάτησε την περιγραφή του μελλοντικού του θύματος και έχωσε στο στόμα του ένα πελώριο ποτήρι αφρισμένης μπύρας. «Μα τον Μπελ, θεό όλων των ληστών», είπε, φυσώντας τον αφρό με τα παχιά του χείλη, θα τους δείξω εγώ πώς να κλέβουν κοπέλες. Πριν ξημερώσει, θα την έχω μεταφέρει στα σύνορα, κι εκεί ένα καραβάνι θα περιμένει για να την πάρει. Τριακόσια ασημένια νομίσματα

μου έταξε ένας κόμης από το Οφίρ για μια λυγερή Βρυθιανή από καλή οικογένεια. Βδομάδες περιπλανιόμουν παριστάνοντας το ζητιάνο, μέχρι να βρω κάποια που να είμαι σίγουρος πως θα του ταιριάζει. Κι είναι σπουδαίος κόμματος!»

Έσκασε ένα γλιερό φιλί στον αέρα.

«Ξέρω αρχόντους του Σεμ που θα παζάρευαν μαζί μου το μυστικό του *Πύργου του Ελέφαντα* για χάρη της».

Ένα άγγιγμα στο μανίκι του τον έκανε να γυρίσει, εκνευρισμένος από τη διακοπή. Είδε έναν ψηλό και γεροδεμένο νέο να στέκεται πλάι του. Ταίριαζε τόσο σ'αυτό το μέρος όσο κι ένας λύκος ανάμεσα στους αρουραίους των υπονόμων. Η φτηνή τουνίκα του δεν μπορούσε να κρύψει τους σκληρούς μυς της κορμοστασιάς του, το φαρδύ στήθος, τη λεπτή μέση και τα δυνατά μπράτσα. Το δέρμα του ήταν ηλιοκαμμένο και τα μάτια του γαλάζια και αστραφτερά. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα σπαθί περασμένο σ'ένα φθαρμένο δερμάτινο θηκάρι.

Ο Κοθιανός τραβήχτηκε άθελά του πίσω, γιατί ο άνδρας δεν ανήκε σε κάποιο από τα πολιτισμένα έθνη που γνώριζε.

«Ανέφερες τον *Πύργο του Ελέφαντα*», είπε ο νεοφερμένος, μιλώντας τα ζαμοριανά με ξενική προφορά. «Έχω ακουστά πολλά γι'αυτό το μέρος. Ποιο είναι το μυστικό του;»

Η στάση του νεαρού δεν φαινόταν απειλητική, κι έτσι ο Κοθιανός πήρε θάρρος, βοηθημένος από τη μπύρα και το προφανές ενδιαφέρον

της ομήγυρης. Φούσκωσε, νιώθοντας την προσοχή όλων στραμμένη επάνω του.

«Το μυστικό του *Πύργου του Ελέφαντα;*» ρώτησε φωναχτά. «Μα ο κάθε ανόητος ξέρει πως εκεί κατοικεί ο Γιάρα, ο ιερέας, μαζί με το μεγάλο πετράδι που οι άνθρωποι αποκαλούν *Η Καρδιά του Ελέφαντα* και που αποτελεί το μυστικό της μαγείας του».

Ο βάρβαρος έμεινε για λίγο συλλογισμένος.

«Τον έχω δει αυτόν τον πύργο», είπε τελικά. «Βρίσκεται μέσα σε έναν μεγάλο κήπο πάνω από την πόλη, κι είναι τριγυρισμένος με ψηλό μαντρότοιχο. Δεν είδα όμως κανέναν φρουρό ούτε κι οι τοίχοι μου φάνηκαν τόσο δύσκολοι στο σκαρφάλωμα. Γιατί, λοιπόν, δεν έχει κλέψει κανείς μέχρι τώρα αυτό το πετράδι;»

Ο Κοθιανός κοίταξε για μια στιγμή το νεαρό, απορημένος με την απλοϊκότητά του, και μετά ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια μαζί με τους υπόλοιπους.

«Για ακούστε τί λέει αυτός ο χωριάτης!» μυκήθηκε. «Θέλει να κλέψει το πετράδι του Γιάρα! Για άκου εδώ, ρε φίλε,» είπε, γυρίζοντας το βαρύ κορμί του. «Υποθέτω πως είσαι κάποιος βάρβαρος από το βορρά – »

«Είμαι Κιμμέριος», του είπε ο ξένος με εχθρικό τόνο. Η απάντηση και το ύφος δεν είχαν καμιά σημασία για τον Κοθιανό. Το βασίλειο όπου είχε γεννηθεί βρισκόταν μακριά στο νότο και έτσι γνώριζε ελάχιστα πράγματα για τις βόρειες φυλές.

«Τότε, άκου για να μαθαίνεις, φίλε», είπε, σπρώχνοντας με το ποτήρι του τον εκνευρισμένο νέο. «Στη Ζαμόρα, και ειδικά σε αυτή την πόλη, υπάρχουν περισσότεροι ατρόμητοι κλέφτες από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο, ακόμα και το Κοθ. Αν θνητός άνθρωπος μπορούσε να κλέψει αυτό το πετράδι, σίγουρα θα το είχε κάνει εδώ και πολύ καιρό. Ανέφερες το εύκολο σκαρφάλωμα της μάντρας, αλλά έτσι και την ανέβεις γρήγορα θα ευχηθείς να ήσουν πάλι έξω. Πράγματι δεν υπάρχουν φρουροί στον κήπο, δηλαδή, ανθρώπινοι φρουροί, αλλά γι'αυτό υπάρχει σοβαρός λόγος. Στο ισόγειο του πύργου, όμως, υπάρχει ένα φυλάκιο, κι έτσι ακόμα κι αν περνούσες αυτά που περιπλανιούνται στους κήπους τις νύχτες, θα έπρεπε να αντιμετωπίσεις και τους στρατιώτες, μια και το πετράδι φυλάγεται κάπου στα ψηλά πατώματα».

«Μα, αν κάποιος κατάφερνε να περάσει μέσα από τους κήπους», επέμεινε ο Κιμμέριος, «γιατί να μην σκαρφαλώσει τον πύργο από την εξωτερική μεριά του, αποφεύγοντας έτσι τους φρουρούς;»

Ξανά ο Κοθιανός τον κοίταξε με γουρλωμένα έκπληκτα μάτια.

«Ακούστε τί λέει!» φώναξε περιπαικτικά. «Ο βάρβαρος πιστεύει πως είναι αητός και μπορεί να πετάξει μέχρι την κορυφή του πύργου που βρίσκεται μονάχα πενήντα μέτρα πάνω από τη γη και οι πλευρές του είναι πιο γλιστερές από γυαλί!»

Ο Κιμμέριος κοίταξε γύρω του αμήχανα, ντροπιασμένος από τα κοροϊδευτικά γέλια που ακολούθησαν τα λόγια του. Δεν έβλεπε κάτι το ιδιαίτερα αστείο σε όσα είχε πει και ήταν ακόμα πολύ άβγαλτος για να καταλάβει την αγένεια του πολιτισμένου κόσμου. Οι πολιτισμένοι είναι συνήθως πιο αγενείς από τους βάρβαρους για τον απλούστατο λόγο ότι δεν φοβούνται μήπως η αγένεια τους κοστίσει τη ζωή τους. Φάνηκε να τα χάνει και σίγουρα θα είχε αποτραβηχτεί αν ο Κοθιανός δεν αποφάσιζε να τον πειράξει περισσότερο.

«Έλα, λοιπόν!» φώναξε. «Πες σ'αυτούς τους ταλαίπωρους που ήταν κλέφτες πριν ακόμα εσύ γεννηθείς, πώς σκέφτεσαι να κλέψεις το πετράδι;»

«Πάντα υπάρχει ένας τρόπος, αν η επιθυμία ζευγαρώνεται με το θάρρος», του απάντησε κοφτά ο Κιμμέριος.

Ο Κοθιανός θεώρησε τα λόγια αυτά σαν προσωπική προσβολή. Το πρόσωπό του αναψοκοκκίνησε από το θυμό.

«Τί;» μούγκρισε. «Τολμάς να μας κάνεις υποδείξεις και να υπονοείς πως είμαστε δειλοί; Χάσου απ'τα μάτια μου!» Με τα δυο χοντρά του χέρια έσπρωξε βίαια πίσω το νεαρό.

«Πρώτα με περιγελάς και μετά απλώνεις χέρι επάνω μου;» είπε ο βάρβαρος μέσα από τα δόντια, καθώς και ο δικός του θυμός φούντωνε. Του ανταπόδωσε το σπρώξιμο τόσο δυνατά, που ο Κοθιανός έπεσε πάνω σε ένα χοντροκα-

μωμένο τραπέζι πίσω του, αναποδογυρίζοντάς το και σκορπώντας ποτά και φαγητά επάνω του. Ουρλιάζοντας, ο χοντρός άνδρας τράβηξε το σπαθί του.

«Πανάθλιο σκυλί!» μυκήθηκε. «Θα σου ξεριζώσω την καρδιά γι'αυτό που έκανες!»

Το ατσάλι άστραψε και το πλήθος υποχώρησε γρήγορα για να ανοίξει χώρο. Μέσα στην αναστάτωση, έρριξαν κάτω το μοναδικό λυχνάρι και το καταγώγιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Το μέρος γέμισε θόρυβους από έπιπλα που αναποδογύριζαν, ποδοβολητά, φωνές, βλαστήμιες και μια κραυγή αγωνίας που διαπέρασε σαν μαχαίρι την υπόλοιπη οχλοβοή. Όταν κάποιος άναψε τελικά ένα κερί, οι περισσότεροι θαμώνες το είχαν σκάσει από τα σπασμένα παράθυρα και τις πόρτες, ενώ οι υπόλοιποι κρύβονταν φοβισμένοι πίσω από τα βαρέλια ή κάτω από τραπέζια. Ο βάρβαρος είχε εξαφανιστεί. Στο κέντρο του δωματίου είχε απομείνει μόνο το σφαγμένο κουφάρι του Κοθιανού. Ο Κιμμέριος, με το αλάνθαστο ένστικτο του βάρβαρου, τον είχε σκοτώσει μέσα στο σκοτάδι και την ανταραχή.

2.

Τα ζοφερά φώτα και η οχλαγωγία έσβησαν πίσω από τον Κιμμέριο. Είχε πετάξει τη σκισμένη τουνίκα του και περπατούσε μέσα στη νύχτα με μόνο ρούχο επάνω του ένα κομμάτι πανί γύρω απ'τη μέση και τα ψηλά σανδάλια του. Η κί-

νησή του θύμιζε ένα μεγάλο αιλουροειδές και οι ατσαλένιοι μυς του ανεβοκατέβαιναν μέσα από το ηλιοκαμμένο του δέρμα.

Είχε μπει στο κομμάτι της πόλης όπου βρίσκονταν οι ναοί. Παντού γύρω του μαρμαρένιοι κίονες, χρυσοί θόλοι και ασημένιες αψίδες έλαμπαν κάτω απ'το φως των αστεριών, σημαδεύοντας τα ιερά των μυριάδων θεών της Ζαμόρας. Δεν κούραζε το μυαλό του μαζί τους· ήξερε πως η ζαμοριανή θρησκεία, όπως και όλα τα πράγματα των πολιτισμένων ανθρώπων, ήταν περίπλοκη και λεπτολόγα και είχε χάσει το μεγαλύτερο μέρος της αρχικής ουσίας της μέσα σε έναν λαβύρινθο τυπικού και τελετουργιών. Είχε καθίσει με τις ώρες μπροστά σε φιλόσοφους και είχε ακούσει τα δόγματα θεολόγων και δασκάλων. Κάθε φορά έφευγε μέσα σε μια θολή ομίχλη απορίας, σίγουρος για ένα μονάχο πράγμα, ότι δηλαδή όλοι είχαν πειραγμένα τα λογικά τους.

Οι δικοί του θεοί ήταν απλοί και κατανοητοί· αρχηγός τους ήταν ο Κρομ, που ζούσε σε ένα ψηλό βουνό στέλνοντας από εκεί κινδύνους και θάνατο. Ήταν άσκοπο να τον επικαλείται κανείς, επειδή ήταν ένας δύστροπος και άγριος θεός που αντιπαθούσε τους αδύναμους. Έδινε όμως, θάρρος σε κάποιον την ώρα της γέννας του, και τη θέληση και τη δύναμη να σκοτώνει τους εχθρούς του· αυτό, για το μυαλό του Κιμμέριου, ήταν παραπανω από αρκετό.

Τα σανδαλωμένα του πόδια δεν έβγαζαν κα-

νέναν ήχο πάνω στο πλακόστρωτο. Δεν συνάντησε καμιά περίπολο, επειδή ακόμα και οι κλέφτες του Μολ απόφευγαν τους ναούς, όπου καθώς όλοι ήξεραν παράξενοι θάνατοι έβρισκαν τους παρείσακτους. Μπροστά του, υψωνόταν στον ουρανό ο *Πύργος του Ελέφαντα*. Αναρωτήθηκε γιατί τον είχαν ονομάσει έτσι. Κανείς δεν φαινόταν να γνωρίζει. Δεν είχε δει ποτέ του ελέφαντα, αλλά είχε την αόριστη εικόνα πως ήταν ένα τερατώδες πλάσμα με ουρά μπροστά όπως και πίσω του. Αυτό του είχε πει ένας περιπλανόμενος Σημίτης, παίρνοντας όρκο πως είχε δει χιλιάδες τέτοια ζώα στη χώρα των Ιρκανιανών· όλοι, όμως, ήξεραν τί ψεύτες είναι οι Σημίτες. Όπως και νά'χε πάντως το πράγμα, στη Ζαμόρα δεν υπήρχαν ελέφαντες.

Ο πύργος υψωνόταν παγερός προς τα αστέρια. Στο φως της μέρας έλαμπε τόσο εκτυφλωτικά που λίγοι μπορούσαν να τον κοιτάξουν και πολλοί έλεγαν πως ήταν φτιαγμένος από ασήμι. Ήταν ένας στρογγυλός, λεπτός, τέλειος κύλινδρος ύψους πενήντα μέτρων και το χείλος του άστραφτε στην αστροφεγγιά εξαιτίας των ημιπολύτιμων λίθων με τους οποίους ήταν σκεπασμένο. Στεκόταν ανάμεσα σε εξωτικά δέντρα ενός κήπου που υψωνόταν πάνω από την υπόλοιπη πόλη. Ένας ψηλός τοίχος περιέκλειε τον κήπο και έξω από αυτόν υπήρχε ένα χαμηλότερο επίπεδο, επίσης περιτριγυρισμένο από μαντρότοιχο. Φώτα δεν φαίνονταν πουθενά· δεν υπήρχαν παράθυρα στον πύργο – τουλάχιστον

πάνω από το ύψος του εσωτερικού τοίχου. Μο-
νάχα τα πετράδια αντανακλούσαν το φως των
αστεριών μέσα στη νύχτα.

Ο Κιμμέριος πλησίασε τους θάμνους που φύ-
τρωναν γύρω από τον τοίχο και μέτρησε το ε-
μπόδιο με τα μάτια του. Ο τοίχος ήταν ψηλός,
αλλά αν πηδούσε θα μπορούσε να αρπάξει το
παραπέτο με τα δάχτυλα. Ύστερα, θα ήταν πα-
νεύκολο να πηδήσει μέσα και δεν αμφέβαλλε
πως το ίδιο θα ίσχυε και για τον εσωτερικό τοί-
χο. Δίστασε, όμως, καθώς συλλογίστηκε τους
άγνωστους κινδύνους που τον περίμεναν. Ο λα-
ός αυτής της χώρας του ήταν ξένος και μυστη-
ριώδης. Δεν ανήκαν στη φυλή του, ούτε καν
στην ίδια ράτσα, όπως οι Νεμεδιανοί, οι Ακιλό-
νιοι και οι Κοθιανοί. Ήταν ένας λαός πανάρχαι-
ος, κι απ'όσο είχε δει, πολύ εκφυλισμένος.

Σκέφτηκε τον Γιάρα, τον αρχιερέα, που έκα-
νε τα παράξενα ξόρκια του μέσα από τον δια-
μαντοστόλιστο αυτόν πύργο και οι τρίχες στο
σβέρκο του σηκώθηκαν καθώς θυμήθηκε την ι-
στορία που του είχε διηγηθεί ένας μεθυσμένος
ιπποκόμος του παλατιού – πώς δηλαδή ο Γιάρα
είχε κοροϊδέψει κατάμουτρα έναν εχθρικό πρί-
γκηπα και πως είχε υψώσει ένα λαμπερό, δαι-
μονικό πετράδι μπροστά του. Εκτυφλωτικές α-
κτίνες είχαν βγει από το ανόσιο κόσμημα και εί-
χαν τυλίξει τον πρίγκηπα που έπεσε κάτω ουρ-
λιάζοντας και μεταμορφώθηκε σε μια μαύρη α-
ράχνη που έτρεχε τρομαγμένα εδώ κι εκεί μέ-
χρι που ο Γιάρα την έλιωσε κάτω από τη φτέρ-

να του. Ο Γιάρα δεν έβγαινε συχνά από τον μα-
γικό του πύργο, και όταν το έκανε ήταν πάντα
για το κακό κάποιου ανθρώπου ή κάποιου κρά-
τους.

Ο βασιλιάς της Ζαμόρα τον φοβόταν περισ-
σότερο κι από τον ίδιο το θάνατο, και ήταν συ-
νεχώς μεθυσμένος επειδή έναν τέτοιο φόβο
δεν μπορούσε να τον αντέξει νηφάλιος. Ο Γιά-
ρα είχε μεγάλη ηλικία – ηλικία αιώνων, καθώς έ-
λεγαν οι φήμες, και μπορεί να ζούσε για πάντα
χάρη στη δύναμη του πετραδιού του που οι άν-
θρωποι ονόμαζαν *Η Καρδιά του Ελέφαντα* για
τον ίδιο άγνωστο λόγο που αποκαλούσαν και
την κατοικία του *Ο Πύργος του Ελέφαντα.*

Βγάζοντας αυτές τις σκέψεις από το μυαλό
του, ο Κιμμέριος κόλλησε γρήγορα πάνω στον
τοίχο. Μέσα στον κήπο, κάποιος περπατούσε
με μετρημένο βήμα. Ο Κιμμέριος αφουγκρά-
στηκε το τρίξιμο του ατσαλιού. Ωστε, τελικά,
κάποιος φρουρός έκανε περιπολία. Περίμενε
να τον ακούσει να ξαναπερνά στον επόμενο γύ-
ρο του, αλλά η σιωπή συνέχισε να καλύπτει το
μυστηριώδες μέρος.

Τελικά, η περιέργεια νίκησε την επιφυλακτι-
κότητά του. Πηδώντας, άρπαξε την κορφή του
τοίχου και ανέβηκε επάνω της. Κολλημένος
μπρούμητα πάνω της, κοίταξε τη μεγάλη από-
σταση ανάμεσα στους δυο τοίχους. Τίποτα δεν
φύτρωνε από κάτω του, αν και διέκρινε μερι-
κούς περιποιημένους θάμνους κοντά στον εσω-
τερικό τοίχο. Κάπου γαργάριζε ένα συντριβάνι.

Ο Κιμμέριος κατέβηκε προσεκτικά, τράβηξε
το σπαθί και κοίταξε γύρω του. Δεν του άρεσε
καθόλου που βρισκόταν ακάλυπτος κάτω απ' το
φως των αστεριών κι έτσι ακολούθησε σκυφτό
το εσωτερικό του τοίχου, κρυμμένος στις σκιές
του μέχρι που είχε απέναντί του τους θάμνους
τους οποίους είχε δει. Έτρεξε προς το μέρος
τους και σχεδόν έχασε την ισορροπία του όταν
παραπάτησε πάνω σε κάτι που ήταν πεσμένο α-
νάμεσα στις φυλλωσιές.

Μια γρήγορη ματιά γύρω του δεν του αποκά-
λυψε κανέναν άμεσο κίνδυνο κι έτσι έσκυψε να
δει. Η άψογη όρασή του, ακόμα και μέσα στο
μισοσκόταδο, του αποκάλυψε το πτώμα ενός
γεροδεμένου άνδρα με την ασημοκαμπλαντι-
σμένη αρματωσιά και το πλουμιστό κράνος της
ζαμοριανής βασιλικής φρουράς. Μια ασπίδα κ
ένα δόρυ ήταν πεσμένα δίπλα του και ο Κιμμέ-
ριος δεν χρειάστηκε πολύ για να καταλάβε
πως τον είχαν στραγγαλίσει. Ο βάρβαρος ξανα
κοίταξε γύρω του ανήσυχα. Ήξερε πως ο άν-
δρας αυτός ήταν ο φρουρός που είχε ακούσε
από την άλλη μεριά του τοίχου. Μόλις λίγη ώρ
πριν είχε περάσει από κοντά του, αλλά σε αυτ
το σύντομο χρονικό διάστημα άγνωστα χέρι
είχαν βγει από το σκοτάδι και του είχαν πάρ
τη ζωή.

Κοιτάζοντας μέσα στο σκοτάδι, διέκρινε κά
ποια αδιόρατη κίνηση στους θάμνους κοντ
στον τοίχο. Σφίγγοντας το σπαθί του, γλίστρ
σε προς τα εκεί. Δεν έκανε περισσότερο θόρ

βο απ' όσο ένας πάνθηρας που κυνηγάει μέσα στη νύχτα, κι όμως ο άλλος τον άκουσε. Ο Κιμμέριος είδε τον πελώριο όγκο και ένιωσε ανακούφιση που τουλάχιστον επρόκειτο για άνθρωπο. Ο άνδρας γύρισε γρήγορα με ένα βογγητό πανικού, έκανε να ορμήσει με τα χέρια απλωμένα, αλλά ύστερα τραβήχτηκε πάλι πίσω καθώς η λεπίδα του Κιμμέριου καθρέφτισε το φως των αστεριών. Για μια αμφίρροπη στιγμή κανείς τους δεν μίλησε και στάθηκαν κι οι δυο έτοιμοι για όλα.

«Δεν είσαι στρατιώτης», σφύριξε τελικά ο ξένος μέσα από τα δόντια του. «Είσαι κλέφτης όπως κι εγώ».

«Ποιος είσαι;» ψιθύρισε ο Κιμμέριος φιλύποπτα.

«Ο Τάουρους από τη Νεμέδια».

Ο Κιμμέριος χαμήλωσε το σπαθί.

«Σε έχω ακουστά. Οι άνθρωποι σε αποκαλούν πρίγκιπα των κλεφτών».

Ένα υπόκωφο γέλιο ήταν η απάντηση στα λόγια του. Ο Τάουρους ήταν ψηλός όσο κι ο Κιμμέριος, αλλά πολύ πιο βαρύς. Ήταν χοντρός και η κοιλιά του φουσκωμένη, αλλά κάθε του κίνηση πρόδιδε έναν μαγνητισμό και μια ζωτικότητα που διακρινόταν εύκολα, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι. Περπατούσε ξυπόλυτος και κουβαλούσε στον ώμο μια κουλούρα λεπτό δυνατό σκοινί με κόμπους σε κανονικές αποστάσεις.

«Εσύ ποιος είσαι;» ψιθύρισε.

«Ο Κόναν, ένας Κιμμέριος», του απάντησε ο άλλος. «Ήρθα εδώ ζητώντας τρόπο για να κλέψω το πετράδι του Γιάρα, αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν *Η Καρδιά του Ελέφαντα*».

Ο Κόναν διέκρινε τη μεγάλη κοιλιά να τραντάζεται από το γέλιο, που δεν ήταν όμως κοροϊδευτικό.

«Μα τον Μπελ, το θεό των κλεφτών», σφύριξε ο Τάουρους. «Πίστευα πως μονάχα εγώ είχα το θάρρος να αποπειραθώ κάτι τέτοιο. Κι ύστερα, οι Ζαμοριανοί σου παριστάνουν τους ικανούς κλέφτες. Κόναν, μου αρέσει το θράσος σου! Δεν μοιράστηκα ποτέ δουλειά με κανέναν αλλά, μα τον Μπελ, αν το θέλεις κι εσύ, μπορούμε να συνεργαστούμε».

«Κι εσύ το πετράδι ψάχνεις;»

«Τί άλλο; Σχεδιάζω αυτή τη δουλειά εδώ και μήνες, αλλά εσύ μου φαίνεται πως κινήθηκες από διάθεση της στιγμής».

«Εσύ σκότωσες το στρατιώτη;»

«Ασφαλώς. Πήδησα μέσα στον κήπο όταν αυτός βρισκόταν στην άλλη άκρη του κήπου. Κρύφτηκα στους θάμνους· με άκουσε, ή τουλάχιστον του φάνηκε πως άκουσε κάτι. Όταν ήρθε κοντά μου, ήταν πανεύκολο να βρεθώ πίσω του, να τον αρπάξω από το λαιμό και να τον στραγγαλίσω. Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, ήταν κι αυτός μισότυφλος μέσα στο σκοτάδι. Ένας καλός κλέφτης πρέπει να έχει μάτια σαν της γάτας».

«Έκανες, όμως, ένα λάθος», του είπε ο Κόναν. Τα μάτια του Τάουρους άστραψαν αγριεμένα.

«Λάθος, εγώ; Αδύνατον!»

«Έπρεπε να κρύψεις το πτώμα μέσα στους θάμνους».

«Ο πρωτάρης κάνει μαθήματα στο δάσκαλο! Η αλλαγή της φρουράς δεν πρόκειται να γίνει πριν τα μεσάνυχτα.

Αν κάποιος έρθει να τον γυρέψει και ανακαλύψει το σώμα του, θα τρέξει αμέσως στο Γιάρα σημαίνοντας συναγερμό και φωνάζοντας τα νέα, δίνοντάς μας έτσι καιρό να διαφύγουμε. Αν, όμως, δεν το βρουν, θα αρχίσουν να ψάχνουν μέσα στις φυλλωσιές και θα μας μαγγώσουν σαν τους ποντικούς στη φάκα».

«Έχεις δίκιο», συμφώνησε ο Κόναν.

«Άκουσέ με, τώρα, γιατί με αυτή την ηλίθια συζήτηση χάνουμε πολύτιμο χρόνο. Στον εσωτερικό κήπο δεν υπάρχουν στρατιώτες, αν και υπάρχουν φύλακες ακόμα πιο επικίνδυνοι.

Η δική τους παρουσία εμπόδιζε μέχρι τώρα τα σχέδιά μου, αλλά τελικά βρήκα τον τρόπο να τους παρακάμψω».

«Και οι φρουροί στο ισόγειο του πύργου;»

«Ο Γιάρα μένει στα από πάνω δωμάτια. Από εκεί θα μπούμε κι εμείς, κι από εκεί θα φύγουμε, ελπίζω. Μη με ρωτάς τώρα το πώς. Έχω βρει τον τρόπο. Θα κατέβουμε από την κορυφή του πύργου και θα πνίξουμε το γέρο πριν προλάβει να μας κάνει κάποιο από τα καταραμένα ξόρκια του. Αν μη τί άλλο, θα προσπαθήσουμε.

Ή θα μας μεταμορφώσει σε αράχνες ή βατράχια, ή θα αποκτήσουμε όλα τα πλούτη και τη δύναμη του κόσμου. Κάθε καλός κλέφτης πρέπει να ξέρει πότε να ριψοκινδυνεύει».

«Θα σε ακολουθήσω ό,τι κι αν συμβεί», είπε ο Κόναν, βγάζοντας τα σανδάλια του.

«Εμπρός, λοιπόν», είπε ο Τάουρους, και γυρίζοντας πήδησε, άρπαξε τον εσωτερικό τοίχο και ανέβηκε στην κορυφή του. Η ευλιγισία του ήταν εκπληκτική, αν σκεφτόταν κανείς τον όγκο του· έμοιαζε σχεδόν να πετάει. Ο Κόναν τον ακολούθησε και έπεσε μπρούμητα δίπλα του πάνω στην πλατιά κορυφή. Μίλησαν με προσεκτικούς ψιθύρους.

«Δεν βλέπω κανένα φως», μουρμούρισε ο Κόναν. Το κάτω μέρος του πύργου έμοιαζε με το κομμάτι που φαινόταν και απ'έξω – ένας τέλειος, λαμπερός κύλινδρος χωρίς εμφανή ανοίγματα.

«Υπάρχουν έξυπνα σχεδιασμένες πόρτες και παράθυρα, αλλά είναι κλειστά», του απάντησε ο Τάουρους. «Οι στρατιώτες αναπνέουν αέρα που έρχεται από ψηλά».

Ο κήπος ήταν μια θολή λιμνούλα σκιών μέσα στην οποία σκυφτά δέντρα ανάδευαν τα φυλλώματά τους κάτω από την αστροφεγγιά. Ο Κόναν διαισθάνθηκε μια αδιόρατη απειλή να κρέμεται πάνω από όλα. Ένιωσε αόρατα μάτια να τον καρφώνουν και μύρισε μια παράξενη οσμή που έκανε τις κοντές τρίχες στο λαιμό του να σηκωθούν, όπως αυτές ενός κυνηγόσκυλου

που μυρίζεται κάποιον προαιώνιο εχθρό του.

«Μείνε πίσω μου, αν αγαπάς τη ζωή σου», ψιθύρισε ο Τάουρους.

Βγάζοντας κάτι που έμοιαζε με χάλκινο σωλήνα από τη ζώνη του, ο Νεμεδιανός προσγειώθηκε ανάλαφρα μέσα στον κήπο. Ο Κόναν τον ακολούθησε με το σπαθί έτοιμο, αλλά ο Τάουρους τον έσπρωξε πίσω, κοντά στο εσωτερικό του τοίχου, κι ο ίδιος δεν έδειχνε καμιά διάθεση να προχωρήσει παραπέρα. Όλη η στάση του πρόδιδε μια έντονη προσμονή και το βλέμμα του, όπως και του Κόναν, ήταν καρφωμένο στα σκιερά φυλλώματα λίγα μέτρα μακριά τους. Τα φυλλώματα σείονταν, αν και το αεράκι είχε πέσει. Δυο μεγάλα μάτια έλαμψαν μέσα στις σκιές, και από πίσω τους κι άλλες λάμψεις άστραψαν στο σκοτάδι.

«Λιοντάρια!» μουρμούρισε ο Κόναν.

«Πράγματι. Τη μέρα τα κρατάνε σε υπόγειες σπηλιές κάτω από τον πύργο. Γι'αυτό δεν υπάρχουν φρουροί εδώ».

Ο Κόναν μέτρησε γρήγορα τα μάτια.

«Βλέπω πέντε από δαύτα· ίσως υπάρχουν κι άλλα κρυμμένα μέσα στους θάμνους. Θα μας χυμήξουν όπου νά'ναι...»

«Βούλωστο!» σφύριξε ο Τάουρους και απομακρύνθηκε από τον τοίχο, περπατώντας προσεκτικά λες και πάταγε σε ξυράφια, ενώ ταυτόχρονα σήκωνε το σωλήνα.

Ο Κόναν ένιωθε σχεδόν επάνω του τα μεγάλα σαγόνια και άκουγε τις φουντωτές ουρές να

τρίβονται πάνω στο καστανό τρίχωμα. Έσφιξε
το σπαθί του, περιμένοντας την επίθεση και το
ακατανίκητο βάρος των πανίσχυρων κορμιών.

Τότε, ο Τάουρους έφερε την άκρη του σωλή-
να στα χείλη και φύσηξε με όλη του τη δύναμη.
Ένας πίδακας από κιτρινωπή σκόνη τινάχτηκε
από την άλλη άκρη του σωλήνα και δημιούργη-
σε ένα πυκνό, κιτρινοπράσινο σύννεφο που κά-
θισε πάνω στις φυλλωσιές, κρύβοντας τα κίτρι-
να μάτια.

Ο Τάουρους έτρεξε βιαστικά πίσω προς τον
τοίχο. Ο Κόναν τον κοίταξε χωρίς να καταλα-
βαίνει. Το πυκνό σύννεφο έκρυβε τα φυλλώμα-
τα μέσα από τα οποία δεν έβγαινε κανένας ή-
χος.

«Τί είναι αυτή η ομίχλη;» ρώτησε ανήσυχα ο
Κιμμέριος.

«Ο ίδιος ο θάνατος!» του απάντησε ο Νεμε-
διανός. «Αν σηκωθεί άνεμος και τη φέρει προς
το μέρος μας, θα πρέπει να πηδήσουμε ξανά
τον τοίχο. Όχι, όμως· έχει απανεμιά και η ομί-
χλη διαλύεται. Περίμενε μέχρι να κατακαθίσει
εντελώς, γιατί αν την αναπνεύσεις είσαι ξοφλη-
μένος».

Σε λίγο, μονάχα κιτρινωπά συννεφάκια απο-
μειναν στον αέρα και ύστερα χάθηκαν κι αυτά.
Ο Τάουρους έκανε νόημα στο σύντροφό του να
προχωρήσει. Χώθηκαν ανάμεσα στους θά-
μνους και ο ο Κόναν ξεροκατάπιε με έκπληξη.
Ξαπλωμένα μέσα στις σκιές, ήταν πέντε μεγάλα
καστανόχρωμα κουφάρια, με τη φλόγα των μα-

τιών τους σβησμένη για πάντα. Μια γλυκερή
μυρωδιά επέμενε ακόμα στην ατμόσφαιρα.

«Πέθαναν χωρίς να βγάλουν άχνα!» μουρ-
μούρισε ο Κιμμεριανός. «Τάουρους, τί είχε μέ-
σα αυτή η σκόνη;»

«Ηταν φτιαγμένη από το μαύρο λωτό που αν-
θίζει στις χαμένες ζούγκλες του Κιτάι, εκεί που
μόνο οι κιτρινόδερμοι, ξυρισμένοι ιερείς του Γι-
ούν κατοικούν. Τα λουλούδια του σκοτώνουν α-
μέσως όποιον τα μυρίσει».

Ο Κόναν γονάτισε δίπλα στις μεγάλες μορ-
φές και βεβαιώθηκε πως δεν είχαν πια τη δύνα-
μη να βλάψουν κανέναν. Έσεισε το κεφάλι· η
μαγεία των εξωτικών χωρών ήταν μυστηριώδης
και τρομερή για τους βάρβαρους του βορρά.

«Γιατί δεν σκοτώνεις και τους στρατιώτες
του πύργου με τον ίδιο τρόπο;» ρώτησε τον Τά-
ουρους.

«Επειδή μονάχα αυτή τη σκόνη είχα. Η από-
κτησή της ήταν ένα κατόρθωμα που θα μπο-
ρούσε από μόνο του να με κάνει διάσημο ανά-
μεσα στους κλέφτες όλου του κόσμου. Την έ-
κλεψα από ένα καραβάνι που πήγαινε προς τη
Στυγία, βγάζοντας το χρυσοκέντητο σακούλι
που βρισκόταν ανάμεσα στις κουλούρες ενός
κοιμισμένου γιγάντιου φιδιού που το φύλαγε,
και μάλιστα χωρίς να το ξυπνήσω. Έλα, όμως!
Μα τον Μπελ, θα χάσουμε την ώρα μας με κου-
βέντες;»

Γλίστρησαν μέσα από τις φυλλωσιές προς τη
λαμπερή βάση του πύργου. Φτάνοντας εκεί, ο

Τάουρους έκανε νόημα στον Κόναν να μείνει
κίνητος και μετά ξετύλιξε το σκοινί που κουβ
λούσε και το οποίο είχε στη μια του άκρη ένα
γερό ατσάλινο γάτζο. Ο Κόναν κατάλαβε τ
σχέδιό του και δεν του έκανε ερωτήσεις. Ο Ν
μεδιανός έπιασε το σκοινί λίγο πιο κάτω απ
τον γάτζο και άρχισε να το περιστρέφει γύρ
από το κεφάλι του. Ο Κόναν ακούμπησε το αυ
τού πάνω στον λείο τοίχο και αφουγκράστηκ
αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα. Προφ
νώς οι στρατιώτες δεν είχαν υποπτευθεί τ
παρουσία των εισβολέων, οι οποίοι άλλωσ
δεν είχαν κάνει περισσότερο θόρυβο από τ
άνεμο που φυσούσε ανάμεσα στα δέντρ
Ωστόσο, μια παράξενη ανησυχία είχε καταλ
βει τον βάρβαρο. Ίσως να ήταν η μυρωδιά τ
λιονταριών που υπήρχε παντού.

Ο Τάουρους πέταξε το σκοινί με μια επιδέξ
κίνηση του δυνατού χεριού του. Ο γάτζος δ
γραψε μια περίεργη πορεία προς τα πάνω κ
προς τα μέσα και τελικά χάθηκε πίσω από τ
διαμαντοστόλιστο παραπέτο της κορυφή
Ήταν φανερό πως είχε πιαστεί καλά, γιατί δε
υποχώρησε στα δοκιμαστικά τραβήγματα πο
ακολούθησαν.

«Είχαμε τύχη με την πρώτη», μουρμούρισε
Τάουρους». «Να δεις λοιπόν που...»

Μόνο το ένστικτο του Κόναν τον έκανε να γ
ρίσει απότομα, γιατί ο θάνατος που ερχότα
καταπάνω τους ήταν εντελώς αθόρυβος. Μ
φευγαλέα ματιά φανέρωσε στον Κιμμέριο το γ

γάντιο καστανόχρωμο σχήμα που ετοιμαζόταν να πηδήσει κατά πάνω τους. Κανείς πολιτισμένος άνθρωπος δεν θα μπορούσε να κινηθεί τόσο γρήγορα όσο ο βάρβαρος. Το σπαθί του άστραψε στο φως των αστεριών, χτυπώντας με όλη τη δύναμη και το νεύρο που διέθετε. Άνθρωπος και ζώο κυλίστηκαν κάτω μαζί.

Βλαστημώντας ασυνάρτητα μέσα από τα δόντια, ο Τάουρους έσκυψε πάνω από τη μάζα της σάρκας και είδε τα μέλη του συντρόφου του να κινούνται καθώς πάσχιζε να αποτινάξει τον μεγάλο άτονο όγκο που ήταν πεσμένος επάνω του. Ο έκπληκτος Νεμεδιανός είδε πως το λιοντάρι ήταν νεκρό, με το κρανίο ανοιγμένο στη μέση. Άδραξε το κουφάρι, και με τη βοήθεια του ο Κόναν κατάφερε να το σπρώξει στο πλάι και να σηκωθεί όρθιος, κρατώντας ακόμα στο χέρι το σπαθί του.

«Πληγώθηκες;» ρώτησε ο Τάουρους, που τα είχε ακόμα χαμένα από την στιγμιαία εξέλιξη του συμβάντος.

«Όχι, μα τον Κρομ!» απάντησε ο βάρβαρος. «Μα ποτέ δεν κινδύνεψα τόσο πολύ στη ζωή μου. Γιατί το καταραμένο ζώο δεν βρυχήθηκε την ώρα που ορμούσε;»

«Όλα είναι παράξενα σε αυτόν τον κήπο», είπε ο Τάουρους. «Τα λιοντάρια χτυπούν αθόρυβα, όπως και άλλα είδη θανάτου. Ας βιαστούμε, όμως. Παρ' όλο που δεν έγινε φασαρία, οι φρουροί μπορεί να μας άκουσαν αν δεν είναι κοιμισμένοι ή μεθυσμένοι. Το ζώο θα πρέπει να

ήταν σε κάποια άλλη μεριά του κήπου για να ξεφύγει από τη σκόνη του λωτού, αλλά είμαι σί γουρος πως δεν υπάρχουν άλλα. Τώρα, θα σκαρφαλώσουμε με αυτό το σκοινί – ασφαλώς δεν είναι ανάγκη να ρωτήσω έναν Κιμμέριο αν μπορεί να τα καταφέρει».

«Θα κρατήσει το βάρος μου;» μούγκρισε ο Κιμμέριος, καθώς σκούπιζε το σπαθί του στ χορτάρι.

«Αντέχει τρεις φορές το δικό μου», του απά ντησε ο Τάουρους. «Είναι υφασμένο από τ πλεξούδες νεκρών γυναικών που άρπαξα απ τους τάφους τους στα μεσάνυχτα και τις μο λιασα σε ένα ειδικό μαγικό μείγμα για να απ κτήσουν δύναμη. Θα ανέβω πρώτος – εσύ ακ λούθα με».

Ο Νεμεδιανός έπιασε γερά το σκοινί, πέρασ το γόνατο γύρω του και άρχισε να ανεβαίνε Σκαρφάλωνε σαν γάτα, παρά τον μεγάλο όγκ του κορμιού του. Ο Κιμμέριος τον ακολούθησ Το σκοινί ταλαντευόταν και περιστρεφόταν, α λά οι αναβάτες δεν φοβόνταν· είχαν κάνει κι δυο άλλες, δυσκολότερες αναβάσεις. Το δι μαντοστόλιστο παραπέτο έλαμπε ψηλά από π νω τους, προεξέχοντας από τον υπόλοιπο το χο, έτσι που το σκοινί κρεμόταν περίπου έ πόδι μακριά από τα τοιχώματα – πράγμα που έ κανε την ανάβαση ευκολότερη.

Συνέχισαν να ανεβαίνουν αμίλητοι. Τα φώ της πόλης απλώνονταν όλο και περισσότερο πό κάτω τους, ενώ τα αστέρια πάνω τους ξεθ

ριαζαν όλο και πιο πολύ από το αστραποβόλημα των πετραδιών του παραπέτου. Τελικά, ο Τάουρους έπιασε το παραπέτο και το πήδησε. Ο Κόναν σταμάτησε για μια στιγμή στο χείλος του, μαγεμένος από τα παγερά πετράδια που η λάμψη τους του θάμπωνε τα μάτια – διαμάντια, ρουμπίνια, σμαράγδια και ζαφείρια, τυρκουάζ και φεγγαρόπετρες, πυκνά σαν αστέρια πάνω στο γυαλιστερό ασήμι. Από μακριά, τα διαφορετικά τους χρώματα ενώνονταν σε ένα παλλόμενο λευκό φως, αλλά από κοντά ιρίδιζαν με μυριάδες αποχρώσεις, υπνωτίζοντάς τον.

«Υπάρχει μια αμύθητη περιουσία εδώ, Τάουρους», ψιθύρισε, αλλά ο Νεμεδιανός του απάντησε ανυπόμονα. «Έλα τώρα! Αν αποκτήσουμε την Καρδιά, όλα τα άλλα θα γίνουν εύκολα δικά μας».

Ο Κόναν ανέβηκε στο παραπέτο. Η οροφή του πύργου βρισκόταν λίγα πόδια από κάτω του. Ήταν επίπεδη, καμωμένη από κάποια σκούρα μπλε ύλη στολισμένη με χρυσάφι που αντανακλούσε την αστροφεγγιά, έτσι που έμοιαζε με ένα τεράστιο ζαφείρι πασπαλισμένο με χρυσόσκονη. Απέναντι από το σημείο όπου είχαν ανεβεί υπήρχε κάποιο δωμάτιο, χτισμένο στην οροφή. Το εξωτερικό του ήταν από το ίδιο ασημωπό υλικό με τους τοίχους του πύργου και στολισμένο με διάφορα περίεργα σχέδια. Η μοναδική του πόρτα ήταν καλυμμένη από κρύσταλλους που έλαμπαν σαν πάγος.

Ο Κόναν έρριξε μια ματιά στον ωκεανό των

φώτων που απλωνόταν από κάτω τους κι ύστερα κοίταξε τον Τάουρους. Ο Νεμεδιανός μάζευε το σκοινί και το τύλιγε. Έδειξε στον Κόναν το σημείο όπου είχε αγκιστρωθεί ο γάντζος – μερικά χιλιοστά κάτω από ένα μεγάλο πετράδι που στόλιζε το εσωτερικό του παραπέτου.

«Η τύχη ήταν πάλι μαζί μας», μουρμούρισε. «Κανονικά, το συνδυασμένο βάρος μας θα έπρεπε να είχε ξεκολλήσει το πετράδι. Ακολούθα με. Οι αληθινοί κίνδυνοι της προσπάθειάς μας μόλις τώρα αρχίζουν. Βρισκόμαστε μέσα στη φωλιά του φιδιού, χωρίς να γνωρίζουμε πού είναι κρυμμένο».

Προχώρησαν αθόρυβα και στάθηκαν έξω από την αστραφτερή πόρτα. Επιδέξια και επιφυλακτικά, ο Τάουρους τη δοκίμασε. Άνοιξε χωρίς αντίσταση, και οι δυο άνδρες κοίταξαν μέσα, έτοιμοι για τα πάντα. Πίσω από τον ώμο του Νεμεδιανού, ο Κόναν μπορούσε να δει ένα δωμάτιο που οι τοίχοι, το ταβάνι και το πάτωμά του ήταν σκεπασμένα από μεγάλα λευκά πετράδια που φεγγοβολούσαν. Δεν υπήρχε κανείς που να τους περιμένει.

«Πριν αποκοπούμε από τον τελευταίο δρόμο υποχώρησης», ψιθύρισε ο Τάουρους, «πήγαινε στο χείλος και κοίταξε προς όλες τις μεριές. Αν δεις στρατιώτες να τριγυρνούν στον κήπο ή ο,τιδήποτε άλλο μυστηριώδες, γύρνα να μου το πεις. Θα σε περιμένω σε αυτό το δωμάτιο».

Ο Κόναν δεν είδε σπουδαία τη δικαιολογία και μια αμυδρή υποψία για το σύντροφό του

άγγιξε την ανήσυχη ψυχή του. Έκανε, όμως, ό,τι του ζήτησε ο Τάουρους. Καθώς γυρνούσε, ο Νεμεδιανός γλίστρησε μέσα στο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Κόναν σύρθηκε ως το χείλος του πύργου και επέστρεψε χωρίς να έχει δει την παραμικρή ύποπτη κίνηση στη θάλασσα των φύλλων από κάτω τους. Ετοιμαζόταν να ανοίξει την πόρτα, όταν μέσα από το δωμάτιο ακούστηκε μια πνιχτή κραυγή.

Ο Κιμμέριος πήδησε μπροστά αλαφιασμένος, αλλά εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε και ο Τάουρους εμφανίστηκε περιτριγυρισμένος από το παγερό φως του δωματίου. Ταλαντεύτηκε και τα χείλη του άνοιξαν, αλλά μόνο ένας ξερός ρόγχος βγήκε από το λαιμό του. Πιάνοντας τη χρυσή πόρτα για να στηριχτεί, βγήκε στην οροφή και μετά έπεσε σαν ξερός, κρατώντας το λαιμό του. Η πόρτα έκλεισε πίσω του.

Συσπειρωμένος σαν κυνηγημένος πάνθηρας, ο Κόναν δεν είδε τίποτα μέσα στο δωμάτιο τη στιγμή που η πόρτα παρέμεινε μισάνοιχτη – εκτός κι αν δεν ήταν παιχνίδισμα του φωτός αυτό που τον έκανε να δει μια σκιά να διασχίζει γοργά το λαμπερό πάτωμα. Τίποτα δεν ακολούθησε τον Τάουρους έξω από το δωμάτιο, κι έτσι ο Κόναν έσκυψε πάνω από τον άνδρα.

Ο Νεμεδιανός τον κοίταξε με θολά και διεσταλμένα μάτια που φαίνονταν να εκφράζουν μια μεγάλη απορία. Τα χέρια του έσφιξαν το λαιμό του κι από το στόμα του βγήκαν γαργαριστοί ήχοι. Ύστερα ξαφνικά κοκκάλωσε, κι ο έκ-

πληκτος Κόναν κατάλαβε πως ήταν νεκρός.
Ήταν βέβαιος πως ο Τάουρους είχε πεθάνει
χωρίς να γνωρίζει τί είδους θάνατος τον είχε
χτυπήσει. Σε εκείνο το άδειο δωμάτιο με τους
διαμαντοστόλιστους τοίχους, ο θάνατος είχε
έρθει στον πρίγκηπα των κλεφτών με τόσο γρή
γορο και μυστηριώδη τρόπο όσο κι αυτός ο ί
διος τον είχε χαρίσει στα λιοντάρια του κήπου
που βρίσκονταν από κάτω του.

Επιφυλακτικά, ο βάρβαρος ψηλάφισε το μι
σόγυμνο κορμί του άνδρα, αναζητώντας κάποια
πληγή. Τα μόνα σημάδια βίας που ανακάλυψε
ήταν ανάμεσα στους ώμους, κοντά στη βάση
του βοϊδίσιου λαιμού – τρεις μικρές πληγές
σαν τρία καρφιά να είχαν χωθεί βαθιά μέσα στη
σάρκα και μετά να είχαν τραβηχτεί πίσω. Η πε
ριφέρεια των πληγών ήταν μαυρισμένη και τα
ανοίγματα ανέδιδαν μια αμυδρή μυρωδιά σή
ψης. Δηλητηριασμένες ακίδες; σκέφτηκε ο Κό
ναν – αλλά σε αυτή την περίπτωση, τα βλήματα
έπρεπε να είναι ακόμα καρφωμένα στο σώμα.

Προχώρησε προσεκτικά προς τη χρυσή πόρ
τα, την έσπρωξε και κοίταξε μέσα. Το δωμάτιο
ήταν άδειο, λουσμένο στο κρύο φως των μυριά
δων κρυστάλλων. Ακριβώς στο κέντρο του τα
βανιού, πρόσεξε ένα περίεργο μαύρο οκτά
πλευρο σχέδιο, στο κέντρο του οποίου έλα
μπαν τέσσερα κόκκινα πετράδια εντελώς ανό
μοια με τους υπόλοιπους κρύσταλλους του δω
ματίου. Απέναντί του υπήρχε μια άλλη πόρτα
παρόμοια μ'αυτήν στην οποία στεκόταν μπρο

στά. Από εκείνη άραγε την πόρτα να είχε έρθει ο θάνατος και μέσα σ'αυτήν είχε ξαναγυρίσει;

Κλείνοντας την πόρτα πίσω του, ο Κιμμέριος μπήκε στο δωμάτιο. Τα γυμνά του πόδια δεν έκαναν κανένα θόρυβο πάνω στο κρυστάλλινο πάτωμα. Δεν υπήρχαν καρέκλες ή τραπέζια, παρά μόνο τρία ή τέσσερα ντιβάνια με μεταξωτά χρυσοκέντητα καλύμματα και αρκετά ασημοστολισμένα μπαούλα. Μερικά ήταν κλεισμένα με μεγάλα χρυσά λουκέτα· άλλα ήταν ανοιγμένα, και τα κυρτά καπάκια τους ήταν ριγμένα πίσω, αποκαλύπτοντας σωρούς κοσμημάτων σε ένα ασύμμετρο συνονθύλευμα που έκανε το μυαλό του Κόναν να γυρίζει. Ο Κιμμέριος βλαστήμησε μέσα από τα δόντια· ήδη έβλεπε μπροστά του περισσότερα πλούτη απ'όσα θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί πως υπήρχαν στον κόσμο, και το μυαλό του θόλωσε όταν σκέφτηκε ποια έπρεπε να είναι η αξία του πετραδιού που αναζητούσε.

Βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου και προχωρούσε αργά με το σπαθί προτεταμένο, όταν ο θάνατος χτύπησε ξανά αθόρυβα. Μια σκιά που έπεσε ξαφνικά πάνω στο γυαλιστερό πάτωμα ήταν η μόνη του προειδοποίηση, και το ενστικτώδες πήδημα που έκανε στο πλάι του έσωσε τη ζωή. Διέκρινε φευγαλέα ένα μαλλιαρό μαύρο πλάσμα που πέρασε από δίπλα του τρίζοντας τα αφρισμένα σαγόνια του, και πάνω στον ώμο του έπεσε κάτι που έμοιαζε με υγρή φωτιά. Πισωπατώντας, είδε το τέρας να προ-

σγειώνεται στο πάτωμα, να κάνει μια στροφή και να ορμά προς το μέρος του με φοβερή ταχύτητα – ήταν μια γιγάντια μαύρη αράχνη που όμοιά της μόνο στους εφιάλτες του θα μπορούσε να δει κανείς.

Ήταν μεγάλη σαν γουρούνι, και τα οκτώ χοντρά τριχωτά πόδια της οδηγούσαν το σώμα της με εκπληκτική γρηγοράδα. Τα τέσσερα διαβολικά της μάτια έλαμπαν με μια τρομαχτική νοημοσύνη και τα σαγόνια της, όπως ο Κόναν καταλάβαινε από τις λιγοστές σταγόνες που είχαν πιτσιλίσει τον ώμο του, έσταζαν φαρμάκ φορτωμένο με γρήγορο θάνατο. Αυτή ήταν ο φονιάς που είχε κατέβει από τον ιστό της στο ταβάνι και είχε δαγκώσει το σβέρκο του Νεμεδιανού. Ανόητοι που ήταν, να πιστέψουν πως τα πάνω δωμάτια θα φυλάγονταν λιγότερο καλά από τα κάτω!

Αυτές οι σκέψεις πέρασαν γοργά από το μυαλό του Κόναν καθώς το τέρας χυμούσε επάνω του. Πήδησε ψηλά, κι αυτό πέρασε από κάτω του, γύρισε, και επιτέθηκε ξανά. Αυτή τη φορά, εκείνος απέφυγε την επίθεση με ένα πλάγιο πήδημα και αντεπιτέθηκε. Το σπαθί του έκοψε ένα από τα μαλλιαρά πόδια, αλλά και πάλι μόλις που κατάφερε να σωθεί καθώς το τέρας γύρισε προς το μέρος του κροταλίζοντας τα φοβερά του δόντια. Το πλάσμα δεν συνέχισε το κυνήγι. Γυρίζοντας, διέσχισε το κρυστάλλινο πάτωμα και ανέβηκε από τον τοίχο στο ταβάνι, όπου και έμεινε για μια στιγμή κοιτάζοντάς τον

με τα δαιμονικά κόκκινα μάτια του. Ύστερα, χωρίς προειδοποίηση, τινάχτηκε πάλι, αφήνοντας πίσω του έναν ιστό από γλοιώδες, γκριζωπό υλικό.

Ο Κόναν έκανε πίσω για να αποφύγει την επίθεση και μετά έσκυψε απεγνωσμένα ακριβώς πάνω στην ώρα για να αποφύγει να παγιδευτεί στον ιπτάμενο ιστό. Κατάλαβε την πρόθεση του τέρατος και έτρεξε προς την πόρτα, αλλά εκείνο αποδείχτηκε γρηγορότερο και ένας ακόμα κολλώδης ιστός κατά μήκος της πόρτας τον παγίδεψε μέσα στο δωμάτιο. Δεν τολμούσε να δοκιμάσει να τον κόψει με το σπαθί του· ήξερε πως η ουσία θα κολλούσε στη λεπίδα και, πριν προλάβει να την απελευθερώσει, ο δαίμονας θα είχε καρφώσει τα δόντια στην πλάτη του.

Ακολούθησε ένα θανάσιμο παιχνίδι, όπου η εξυπνάδα και η ευλυγισία του ανθρώπου συναγωνίζονταν τη δαιμονική μαεστρία και την ταχύτητα της γιγάντιας αράχνης. Τώρα πια, το πλάσμα δεν σερνόταν στο πάτωμα ούτε ορμούσε αιωρούμενο προς το μέρος του. Σκαρφάλωνε στο ταβάνι και τους τοίχους και από εκεί προσπαθούσε να τον πετύχει με μακριές θηλιές γκριζωπού ιστού που εκτόξευε με διαβολική ακρίβεια. Αυτοί οι ιστοί ήταν χοντροί σαν σκοινιά, κι ο Κόναν ήξερε πως, έτσι και κάποιος τυλιγόταν γύρω του, ακόμα και η δική του δύναμη δεν θα κατάφερνε να τον απελευθερώσει πριν το τέρας χτυπήσει.

Ο θανάσιμος χορός συνεχίστηκε σε όλο το

δωμάτιο με απόλυτη σιωπή. Οι μόνοι ήχοι ήτα
η λαχανιασμένη ανάσα του άνδρα, τα πατήμα
τα των γυμνών ποδιών του στο πάτωμα και τ
κροτάλισμα των σαγονιών του τέρατος. Ο
γκρίζοι ιστοί κείτονταν σε κουλούρες στο πάτω
μα και κρέμονταν από τους τοίχους˙ είχαν σκε
πάσει τα μπαούλα με τους θησαυρούς και τ
μεταξωτά καλύμματα, και αιωρούνταν σαν πέ
θιμες γιρλάντες από το ταβάνι. Μονάχα η υπε
ράνθρωπη γρηγοράδα και η δύναμη των μυώ
νων του Κόναν τον είχαν κρατήσει ακέραιο μέ
χρι εκείνη την ώρα, αν και πολλές φορές οι κολ
λώδεις ιστοί είχαν περάσει ξυστά από το γυμν
κορμί του. Ήξερε πως δεν μπορούσε να του
αποφεύγει συνέχεια˙ δεν έπρεπε να έχει τη
προσοχή του μόνο στην αράχνη, αλλά κα
στους ιστούς που ήταν ήδη γύρω του, μην τ
χόν και τους πατήσει. Αργά ή γρήγορα, κάπο
ος θα τυλιγόταν γύρω του και λίγο μετά, τυλιγ
μένος σε ένα κουκούλι, θα βρισκόταν στο έλε
ος του τέρατος.

Η αράχνη έτρεξε κατά μήκος του δωματίου
με τον γκρίζο ιστό να ξετυλίγεται πίσω της. Ο
Κόναν πήδησε ψηλά, πάνω από ένα ντιβάνι, αλ
λά αυτή τη φορά το τέρας ήταν πιο γρήγορ
Σαν ζωντανό πλάσμα, ο ιστός τυλίχτηκε γύρ
από τον αστράγαλο του Κιμμέριου. Εκείνος έ
πεσε στα τέσσερα, κι άρχισε να τραβάει απελ
πισμένα το πόδι του, προσπαθώντας να ξεκο
λήσει τον ιστό που τον κρατούσε σαν την κο
λούρα ενός πύθωνα. Ο τριχωτός δαίμονας έ

τρεξε προς το μέρος του για να αποτελειώσει το θύμα του. Μανιασμένος, ο Κόναν άρπαξε ένα μπαούλο που έτυχε να βρίσκεται δίπλα του και το πέταξε με όλη του τη δύναμη. Το ογκώδες βλήμα πέτυχε το πλάσμα ανάμεσα στα μαύρα πόδια και το σύνθλιψε πάνω στον τοίχο με έναν αηδιαστικό ήχο. Αίμα και πρασινωπή γλίτσα πετάχτηκαν τριγύρω, και η λιωμένη μάζα έπεσε μαζί με το τσακισμένο μπαούλο στο πάτωμα. Το παραμορφωμένο μαύρο κορμί σκεπάστηκε από τα πετράδια που έπεφταν βροχή επάνω του. Τα μαλλιαρά του πόδια κινούνταν ακόμα σπαστικά, ενώ τα ετοιμοθάνατα μάτια παρατηρούσαν τον Κόναν με μίσος ανάμεσα στους αστραποβόλους κρύσταλλους.

Ο Κόναν κοίταξε γύρω του, αλλά κανένα άλλο πλάσμα δεν εμφανίστηκε και έτσι άρχισε να πασχίζει να ελευθερωθεί από τον ιστό. Η ουσία κολλούσε επίμονα στον αστράγαλο και τα χέρια του, αλλά τελικά ελευθερώθηκε. Με το σπαθί στο χέρι, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους ιστούς μέχρι την απέναντι πόρτα του δωματίου. Δεν γνώριζε τί καινούριοι κίνδυνοι τον περίμεναν εκεί. Το αίμα του Κιμμέριου έβραζε, και εφόσον είχε φτάσει τόσο μακριά έχοντας ξεπεράσει τόσους κινδύνους, ήταν αποφασισμένος να φτάσει αυτή την περιπέτεια μέχρι το τέλος της. Ήξερε ενστικτωδώς πως το πετράδι που γύρευε δεν βρισκόταν ανάμεσα στα τόσα που ήταν χυμένα στο γυαλιστερό πάτωμα.

Καθαρίζοντας τους ιστούς από την εσωτερι-

κή πόρτα, ανακάλυψε πως κι αυτή, όπως κι
προηγούμενη, δεν ήταν κλειδωμένη. Αναρωτ
θηκε αν οι στρατιώτες στο ισόγειο είχαν αντιλ
φθεί την παρουσία του. Ήταν πάντως ψηλά π
νω από τα κεφάλια τους, κι αν πίστευε τις φ
μες και τις διαδόσεις, θα πρέπει νά ήταν συν
θισμένοι σε περίεργους θόρυβους από την κ
ρυφή του πύργου – ανεξήγητους ήχους κ
κραυγές αγωνίας και τρόμου.

Αυτό που σκεφτόταν ήταν ο Γιάρα, και δεν
νιωθε ιδιαίτερα άνετα καθώς άνοιγε τη χρυσ
πόρτα. Το μόνο που είδε, όμως, ήταν μια σει
από ασημένια σκαλοπάτια που κατέβαινα
προς τα κάτω και που φωτίζονταν με κάποιο
γνωστο τρόπο. Τα κατέβηκε αθόρυβα, σφίγγ
ντας το σπαθί του. Τελικά, έφτασε σε μια φι
ντισένια πόρτα στολισμένη με αιματόπετρε
Αφουγκράστηκε, αλλά δεν άκουσε κανέναν ή
από μέσα. Μονάχα αραιά συννεφάκια καπνο
έβγαιναν κάτω από την πόρτα και υψώνοντ
νωχελικά στον αέρα, φέρνοντας μαζί τους μ
εξωτική οσμή που ο Κιμμέριος δεν αναγνώριζ
Από κάτω του, η ασημένια σκάλα συνέχιζε κ
χανόταν στο σκοτάδι, κι από αυτό το σκιερ
φρεάτιο κανένας ήχος δεν ανέβαινε. Είχε το π
ρίεργο συναίσθημα πως βρισκόταν μόνος μέσ
σε έναν πύργο που κατοικούσαν μόνο φαντ
σματα.

3.

Έσπρωξε προσεκτικά την φιλντισένια πόρτ

και αυτή άνοιξε αθόρυβα προς τα μέσα. Στο κατώφλι, ο Κόναν κοντοστάθηκε σαν λύκος σε άγνωστο περιβάλλον, έτοιμος να πολεμήσει ή να το βάλει στα πόδια μέσα σε μια στιγμή. Κοιτούσε ένα δωμάτιο με θολωτό χρυσό ταβάνι, τοίχους από νεφρίτη και πάτωμα από φίλντισι, σκεπασμένο σε μέρη από παχιά χαλιά. Καπνός και εξωτικά αρώματα έβγαιναν από ένα μαγγάλι πάνω σε έναν χρυσό τρίποδα και πίσω από αυτόν ήταν καθισμένο ένα είδωλο πάνω σε κάποιου είδους μαρμάρινο κάθισμα. Ο Κόναν το παρατήρησε γεμάτος φρίκη· το είδωλο είχε το σώμα ενός γυμνού ανθρώπου πράσινου στο χρώμα, αλλά το κεφάλι ήταν βγαλμένο μέσα από έναν εφιάλτη. Ήταν υπερβολικά δυσανάλογο προς το υπόλοιπο κορμί και δεν είχε κανένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό. Ο Κόναν κοίταξε έκπληκτος τα πλατιά αυτιά, και τη μακριά προβοσκίδα ανάμεσα σε δυο λευκούς χαυλιόδοντες που στις άκρες τους ήταν καλυμμένοι με χρυσές σφαίρες. Τα μάτια ήταν κλειστά, σαν να κοιμόταν.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο λόγος που το μέρος αυτό ονομαζόταν *Ο Πύργος του Ελέφαντα*. Το κεφάλι του πλάσματος έμοιαζε πολύ με αυτό των ζώων που του είχε περιγράψει ο Σημίτης τυχοδιώκτης. Αυτός ήταν ο θεός του Γιάρα· και πού αλλού θα μπορούσε να κρύβεται το πετράδι παρά μέσα στο είδωλο, αφού το αποκαλούσαν *Η Καρδιά του Ελέφαντα;*

Καθώς ο Κόναν προχωρούσε με το βλέμμα

καρφωμένο στο ακίνητο είδωλο, τα μάτια το
πλάσματος άνοιξαν ξαφνικά. Ο Κιμμέριος κοκ
κάλωσε στη θέση του. Δεν ήταν άγαλμα, αλλ
ένα ζωντανό πλάσμα, κι αυτός βρισκόταν παγι
δευμένος μέσα στο δωμάτιο!

Το ότι δεν ξέσπασε αμέσως σε μια φονική
φρενίτιδα ήταν ένα γεγονός που έδειχνε πόσ
μεγάλος τρόμος τον παρέλυε. Κάποιος πολιτι
σμένος άνθρωπος στη θέση του ίσως να γύ
ρευε καταφύγιο στο συμπέρασμα πως είχε τρε
λαθεί· ο Κιμμέριος, όμως, δεν αμφέβαλλε γι
αυτό που έβλεπε. Ήξερε πως βρισκόταν πρό
σωπο με πρόσωπο με έναν δαίμονα του Αρχαί
ου Κόσμου, κι αυτή η σκέψη του πάγωνε όλε
τις άλλες αισθήσεις εκτός από την όραση.

Η προβοσκίδα του τέρατος σηκώθηκε κα
ψαχούλεψε τον αέρα, ενώ τα τοπαζένια μάτι
κοιτούσαν μπροστά χωρίς να βλέπουν. Ο Κόνα
κατάλαβε πως το πλάσμα ήταν τυφλό. Καθώ
το συνειδητοποιούσε, τα νεύρα του άρχισαν ν
παίρνουν πάλι ζωή και πισωπάτησε αθόρυβ
προς την πόρτα. Το πλάσμα, όμως, τον άκουσε
Η ευαίσθητη προβοσκίδα τεντώθηκε προς τ
μέρος του, κι ο φόβος συνεπήρε πάλι τον Κό
ναν όταν το πλάσμα μίλησε με μια παράξενη
τραυλιστή φωνή που δεν άλλαζε χροιά. Ο Κιμ
μέριος ήξερε πως αυτό το στόμα δεν ήταν πλα
σμένο για ανθρώπινη μιλιά.

«Ποιος είναι; Ήρθες πάλι να με βασανίσεις
Γιάρα; Δεν θα σταματήσεις ποτέ; Αχ, Γιαγκόσα
δεν θα πάρει ποτέ τέλος αυτή η αγωνία;»

Δάκρυα κύλησαν από τα αόματα μάτια, και το βλέμμα του Κόναν κατευθύνθηκε προς το υπόλοιπο σώμα του πλάσματος. Ο βάρβαρος κατάλαβε πως το τέρας δεν μπορούσε να σηκωθεί για να του επιτεθεί. Αναγνώριζε τα σημάδια του τροχού και του πυρωμένου σίδερου, κι όσο σκληρός και νά'ταν, φρικίασε κοιτάζοντας την παραμορφωμένη σάρκα που η λογική του έλεγε πως κάποτε έντυνε μέλη κομψά σαν τα δικά του. Ξαφνικά, όλος ο φόβος και η αποστροφή έφυγαν από μέσα του και αντικαταστάθηκαν από ένα έντονο οίκτο. Ο Κόναν δεν μπορούσε να γνωρίζει τί είδους πλάσμα ήταν αυτό, αλλά οι ενδείξεις των όσων είχε υποφέρει ήταν τόσο φοβερές και εμφανείς ώστε μια θλίψη του τύλιξε την ψυχή. Πισωπάτησε νιώθοντας ντροπή, λες και η ενοχή μιας ολόκληρης φυλής βάραινε τους ώμους του.

«Δεν είμαι ο Γιάρα», του είπε. «Είμαι ένας απλός κλέφτης. Δεν θα σου κάνω κακό».

«Έλα πιο κοντά ώστε να μπορέσω να σε αγγίξω», ψέλλισε το πλάσμα, κι ο Κόναν προχώρησε άφοβα, με το σπαθί ξεχασμένο στο χέρι. Η ευαίσθητη προβοσκίδα απλώθηκε και ψηλάφισε το πρόσωπο και τους ώμους του όπως το χέρι ενός τυφλού. Το άγγιγμά της ήταν απαλότερο από το χάδι ενός κοριτσιού.

«Δεν ανήκεις στη διαβολική φυλή του Γιάρα», αναστέναξε το πλάσμα. «Σε σημαδεύει η καθαρή αγριότητα των ερημότοπων. Γνωρίζω το λαό σου από παλιά, τότε που είχε άλλο όνομα και έ-

νας διαφορετικός κόσμος ύψωνε τους διαμαντοστόλιστους πύργους του προς τα άστρα... Υπάρχει αίμα στα δάχτυλά σου».

«Μια αράχνη στο δωμάτιο από πάνω, κι ένα λιοντάρι στον κήπο», μουρμούρισε ο Κόναν.

«Σκότωσες και κάποιον άνθρωπο απόψε», πρόσθεσε το ον. «Και διαισθάνομαι κι άλλο θάνατο στον πύργο από πάνω. Το νιώθω... Το γνωρίζω...»

«Ναι», μουρμούρισε ο Κόναν. «Ο πρίγκηπας των κλεφτών κείτεται νεκρός από το δάγκωμα ενός εντόμου».

«Ώστε έτσι!» Η παράξενη, εξώκοσμη φωνή υψώθηκε στη μορφή ενός ψαλμού. «Ένα φονικό στην ταβέρνα κι ένα φονικό στην οροφή. Το τρίτο θα φέρει μια μαγεία που ούτε κι ο Γιάρα ονειρεύεται – τη μαγεία της λύτρωσης, ω πράσινοι θεοί του Γιαγκ!»

Ξανά τα δάκρυα κύλισαν, ενώ το βασανισμένο σώμα συσπαζόταν από διάφορα συναισθήματα. Ο Κόναν συνέχιζε να κοιτάζει αποσβολωμένος.

Ύστερα, οι σπασμοί έπαψαν. Τα ήρεμα, τυφλά μάτια στράφηκαν προς τον Κόναν και η προβοσκίδα κουνήθηκε φιλικά.

«Άκουσέ με, ω άνθρωπε», είπε το παράξενο ον. «Σου φαίνομαι φριχτός και απαίσιος, δεν είναι έτσι; Μα κι εσύ θα μου φαινόσουν το ίδιο αλλόκοτος, αν μπορούσα να σε δω. Υπάρχουν πολλοί κόσμοι πέρα από αυτόν, και η ζωή παίρνει διαφορετικές μορφές. Δεν είμαι ούτε θεός, ούτε δαίμονας, αλλά σάρκα και αίμα όπως εσύ, αν και η ουσία διαφέρει εν μέρει και η μορφή μου έχει διαφορετικό καλούπι.

«Είμαι πολύ γέρος, ω άνθρωπε των ερημότοπων. Εδώ και πολύ καιρό ήρθα σε αυτόν τον κόσμο μαζί με άλλους της φυλής μου από τον πράσινο πλανήτη Γιαγκ, που βρίσκεται στα όρια του σύμπαντος. Ήρθαμε πετώντας μέσα στο διάστημα με τα πανίσχυρα φτερά μας, κινούμενοι πιο γρήγορα κι από το φως, επειδή είχαμε πολεμήσει με τους βασιλιάδες του Γιαγκ, είχαμε νικηθεί κι είχαμε εξοριστεί. Δεν μπορέσαμε, όμως, ποτέ να επιστρέψουμε, επειδή πάνω στη Γη τα φτερά μας ζάρωσαν κι έπεσαν από τους ώμους μας. Φτιάξαμε τις κατοικίες μας μακριά από τα άλλα όντα της Γης. Πολεμήσαμε τις παράξενες και τρομερές μορφές ζωής που κατοικούσαν τότε σ'αυτόν τον κόσμο, ώσπου στο τέλος μας φοβήθηκαν και κανείς δεν είχε διάθεση να μας βλάψει στις ζούγκλες της ανατολής όπου είχαμε το καταφύγιό μας.

«Είδαμε τους ανθρώπους να εξελίσονται από τους πιθήκους και να χτίζουν τις αστραφτερές πόλεις της Βαλούσια, της Καμέλια, της Κομόρια και των αδελφών τους. Τους είδαμε να υποτάσσονται στους ειδωλολάτρες Άτλαντες, τους Πίκτες και τους Λεμούριους. Είδαμε τους ωκεανούς να σηκώνονται και να καταπίνουν την Ατλαντίδα και τη Λεμουρία, τα νησιά των Πικτών και τις πανώριες πόλεις του πολιτισμένου κόσμου. Είδαμε τους Πίκτες να επιστρέφουν

στον βαρβαρισμό και τους Άτλαντες να μην ξεχωρίζουν πια από τους πιθήκους. Είδαμε νέους βάρβαρους να κατεβαίνουν από το βορρά για να φτιάξουν καινούρια βασίλεια, όπως η Νεμέδια, η Ακουιλόνια και οι αδελφές τους. Είδαμε το λαό σου να βγαίνει με ένα νέο όνομα από τις ζούγκλες όπου κατοικούσαν οι αποκτηνωμένοι Άτλαντες. Είδαμε τους απόγονους των Λεμουρίων που είχαν επιβιώσει από τον κατακλυσμό να ξεκινούν νέα κύματα κατακτήσεων σαν Ιρκάνιοι. Και είδαμε αυτή τη φυλή των δαιμόνων, τους επιζήσαντες ενός πολιτισμού που ήταν αρχαίος πριν ακόμα βυθιστεί η Ατλαντίδα, να αποκτούν για μια ακόμα φορά πολιτισμό και εξουσία – μιλώ γι'αυτό το καταραμένο βασίλειο της Ζαμόρα.

«Όλα αυτά τα παρακολουθούσαμε χωρίς ούτε να βοηθάμε ούτε να παρεμποδίζουμε τον αμετάβλητο κοσμικό νόμο· μα ένας ένας, πεθαίναμε, γιατί δεν είμαστε αθάνατοι, παρ'όλο που ο χρόνος της ζωής μας μετριέται μαζί μ'αυτόν των αστεριών. Τελικά, απόμεινα μονάχα εγώ, να ονειρεύομαι τους αλλοτινούς καιρούς σε έναν ερειπωμένο ναό του Κιτάι όπου μια φυλή κίτρινων ανθρώπων με λάτρευε σαν θεό. Μια μέρα, ήρθε εκεί ο Γιάρα, μυημένος σε σκοτεινές γνώσεις που είχαν μεταδοθεί από στόμα σε στόμα πριν ακόμα από τον Κατακλυσμό.

«Πρώτα κάθισε στα πόδια μου και διδάχθηκε τη σοφία. Δεν ικανοποιήθηκε, όμως, με όσα του έμαθα, γιατί εγώ δίδασκα τη λευκή μαγεία κ

αυτός επιθυμούσε σκοτεινές γνώσεις για να υποδουλώσει βασιλιάδες και να χορτάσει τη δαιμονική του φιλοδοξία. Εγώ αρνήθηκα να του διδάξω οποιοδήποτε από τα μαύρα μυστικά που είχα γνωρίσει, χωρίς να το επιδιώξω, μέσα στους αιώνες.

«Η σοφία του ήταν μεγαλύτερη απ'όσο είχα υποθέσει. Με πονηριά που είχε αποκτήσει ανάμεσα στους σκιερούς τάφους της Στυγίας, με ξεγέλασε ώστε να του αποκαλύψω ένα μυστικό που κρατούσα επτασφράγιστο. Ύστερα, στρέφοντας την ίδια μου τη δύναμη εναντίον μου, με παγίδεψε. Αα, θεοί του Γιαγκ, η τύχη μου ήταν φριχτή από εκείνη την ώρα!

«Με πήρε μακριά από τις χαμένες ζούγκλες του Κιτάι, όπου οι γκρίζοι πίθηκοι χορεύουν με τους αυλούς των κίτρινων ιερέων. Δεν ήμουν πια θεός σε κάποια ευγενική και άκακη φυλή, αλλά ο σκλάβος ενός δαίμονα με ανθρώπινη μορφή.

Ξανά, τα δάκρυα κύλισαν από τα τυφλά μάτια.

«Με έκλεισε σε αυτόν τον πύργο που κατόπιν διαταγής του έκτισα μέσα σε μια μόνο νύχτα. Με καθυπόταξε με εξώκοσμα βασανιστήρια που ούτε καν να καταλάβεις δεν θα μπορούσες. Μέσα στην αγωνία μου, θα είχα προ πολλού αυτοκτονήσει αν μπορούσα. Εκείνος όμως με κρατάει ζωντανό – σακατεμένο, τυφλό και ανήμπορο – για να του εκτελώ τις απαίσιες επιθυμίες του. Για τριακόσια χρόνια τον υπάκουα

από αυτό εδώ το μαρμάρινο κάθισμα, μαυρίζο
ντας την ψυχή μου με απερίγραπτα αμαρτήμα
τα επειδή δεν είχα άλλη επιλογή. Δεν μπόρεσε
όμως, να μου αποσπάσει όλα μου τα μυστικά
και το τελευταίο από αυτά είναι το ξόρκι του Α
ματος και του Πετραδιού.

«Νιώθω το τέλος μου να πλησιάζει. Εσύ είσ
το χέρι της Μοίρας. Σε ικετεύω, πάρε το πετρ
δι που υπάρχει πάνω στο βωμό μπροστά μου»

Ο Κόναν γύρισε και είδε έναν βωμό από χρ
σάφι και ελεφαντόδοντο. Πάνω του, υπήρχε
να μεγάλο στρογγυλό πετράδι διάφανο και κ
τακόκκινο. Κατάλαβε πως αυτή ήταν η Καρδ
του Ελέφαντα.

«Ήρθε η ώρα για μια μαγεία που η Γη δεν
χει δει ποτέ κι ούτε θα ξαναδεί για εκατομμύρ
χρόνια. Την επικαλούμαι με το αίμα της ζω
μου, με το αίμα που βγήκε από το πράσινο στ
θος του Γιαγκ που ονειρεύεται μέσα στην απ
ραντοσύνη του Διαστήματος.

«Άνθρωπε, πάρε το σπαθί σου και ξερίζωσ
μου την καρδιά. Ύστερα, ζούληξέ την ώστε τ
αίμα να στάξει πάνω στο κόκκινο πετράδι. Κα
τέβα αυτά τα σκαλοπάτια και μπες στο εβένιν
δωμάτιο όπου ο Γιάρα είναι ξαπλωμένος και ο
νειρεύεται διαβολικά όνειρα από τη σκόνη το
λωτού. Φώναξέ τον με το όνομά του και θα ξ
πνήσει. Άφησε το πετράδι μπροστά του κα
πες: «Ο Γιαγκόσα σου προσφέρει ένα τελε
ταίο δώρο και ένα τελευταίο ξόρκι». Ύστερ
βγες γρήγορα από τον πύργο. Μη φοβηθεί

γιατί ο δρόμος θα είναι ανοιχτός. Απελευθέρωσέ με από αυτό το κλουβί της σακατεμένης τυφλής σάρκας και θα ξαναγίνω ο Γιόγκα του Γιαγκ. Θα έχω φτερά για να πετάξω, πόδια για να χορέψω, μάτια για να δω και χέρια για να τσακίσω».

Αβέβαια, ο Κόναν πλησίασε, κι ο Γιασκόσα ή Γιόγκα, διαισθανόμενος το δισταγμό του, του έδειξε με την προβοσκίδα πού να χτυπήσει. Ο Κόναν έσφιξε τα δόντια και έχωσε το σπαθί βαθιά. Το αίμα κύλισε από τη λεπίδα στο χέρι του και το τέρας έβγαλε έναν τελευταίο σπασμό και μετά έμεινε ακίνητο. Σίγουρος πως η ζωή είχε φύγει μέσα από το κουφάρι, ο Κόναν άρχισε τη φρικιαστική δουλειά και γρήγορα έβγαλε έξω αυτό που πίστευε πως ήταν η καρδιά του παράξενου όντος, αν κι ήταν διαφορετική απ'όλες όσες είχε δει. Κρατώντας το όργανο που ακόμα παλλόταν πάνω στο πετράδι, το έσφιξε με τα δυο του χέρια και μια βροχή από αίμα έπεσε πάνω στον κρύσταλλο. Προς μεγάλη του έκπληξη, δεν κύλισε κάτω, αλλά απορροφήθηκε από το πετράδι σαν αυτό να ήταν σφουγγάρι.

Κρατώντας τον κρύσταλλο επιφυλακτικά, βγήκε από το δωμάτιο και έφτασε τα ασημένια σκαλοπάτια χωρίς να κοιτάξει πίσω. Ενστικτωδώς ήξερε πως κάποιο είδος μεταμόρφωσης συνέβαινε στο κορμί πάνω στο μαρμάρινο κάθισμα και καταλάβαινε πως ήταν κάτι που δεν έπρεπε να το δουν ανθρώπινα μάτια.

Έκλεισε την φιλντισένια πόρτα πίσω του και

χωρίς δισταγμό κατέβηκε τη σκάλα. Ούτε που πέρασε από το μυαλό του να παρακούσει τις εντολές που του είχαν δοθεί. Σταμάτησε σε μια εβένινη πόρτα στο κέντρο της οποίας ήταν καρφωμένο ένα ασημένιο κρανίο και την άνοιξε. Βρέθηκε σε ένα δωμάτιο από έβενο και γαγάτη και είδε, πάνω σε ένα ντιβάνι σκεπασμένο με μαύρο μετάξι, μια ξαπλωμένη λιπόσαρκη μορφή. Ο Γιάρα, ο ιερέας και μάγος, σκεκόταν μπροστά του, με τα μάτια ανοιχτά και τις κόρες τους διεσταλμένες από τους ατμούς του κίτρινου λωτού, κοιτάζοντας νυχτωμένες αβύσσους πέρα από τα όρια του ανθρώπινου λογικού.

«Γιάρα!» είπε ο Κόναν, σαν ένας δικαστής που επρόκειτο να απαγγείλει καταδίκη. «Ξύπνα!»

Τα μάτια καθάρισαν αμέσως και έγιναν παγερά και σκληρά σαν όρνεου. Η ψηλή, μαυροντυμένη μορφή σηκώθηκε και υψώθηκε απειλητικά ένα κεφάλι πάνω από τον Κιμμέριο.

«Σκύλε! Τί ζητάς εδώ;» Η φωνή του έμοιαζε με το σφύριγμα φιδιού.

Ο Κόναν ακούμπησε το πετράδι πάνω στο μεγάλο εβένινο τραπέζι.

«Αυτός που σου στέλνει το πετράδι με πρόσταξε να σου πω: «Ο Γιαγκόσα σου προσφέρει ένα τελευταίο δώρο και ένα τελευταίο ξόρκι».

Ο Γιάρα πισωπάτησε με το μελαχροινό του πρόσωπο χλωμιασμένο. Το πετράδι δεν ήταν πια διάφανο. Τα σκοτεινά του βάθη πάλλονταν και παράξενα κύματα καπνού που συνεχώς άλ-

λαζαν χρώμα διαπερνούσαν τη λεία του επιφάνεια. Λες και υπνωτισμένος, ο Γιάρα έσκυψε πάνω από το τραπέζι και έπιασε τον κρύσταλλο και με τα δυο του χέρια, κοιτάζοντας τα σκιερά βάθη, σαν ένας μαγνήτης που τραβούσε την ψυχή του. Ο Κόναν σκέφτηκε πως τα μάτια του τον εξαπατούσαν. Όταν ο Γιάρα είχε σηκωθεί από το κρεβάτι, του είχε φανεί πανύψηλος. Τώρα, μετά βίας πρέπει να τον έφτανε ως τον ώμο. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του απορημένος, και για πρώτη φορά εκείνη τη νύχτα αμφέβαλλε για τις αισθήσεις του. Ύστερα, έκπληκτος συνειδητοποίησε πως ο ιερέας έπρεπε να ζάρωνε – μίκραινε μπροστά στα ίδια του τα μάτια.

Συνέχισε να κοιτάζει με μια απόμακρη διάθεση, σαν κάποιος που παρακολουθεί ένα θεατρικό έργο. Βυθισμένος μέσα σε ένα συναίσθημα ψευδαίσθησης, ο Κιμμέριος δεν ήταν πια σίγουρος ούτε για τη δική του ταυτότητα. Το μόνο που ήξερε ήταν πως στεκόταν μάρτυρας μιας επίδειξης ασύλληπτων κοσμικών δυνάμεων πέρα από την κατανόησή του.

Τώρα πια ο Γιάρα δεν ήταν μεγαλύτερος από ένα παιδί· μετά έγινε σαν μωρό, απλωμένος πάνω στο τραπέζι, κρατώντας ακόμα στα χέρια του το πετράδι. Ξαφνικά, ο μάγος φάνηκε να συνειδητοποιεί την τύχη του και πήδησε πίσω, αφήνοντας τον κρύσταλλο. Συνέχιζε, όμως, να μικραίνει, και ο Κόναν είδε τη μικροσκοπική μορφή του να τρέχει εδώ κι εκεί πάνω στο εβένινο τραπέζι, κουνόντας τα χέρια και ουρλιάζο-

ντας με μια φωνή που έμοιαζε με σκούξιμο πο-
ντικιού.

Είχε πια ζαρώσει τόσο που το πετράδι υψω-
νόταν σαν λόφος από πάνω του, κι ο Κόναν τον
είδε να σκιάζει τα ματια με τα χέρια του, λες κ
ήθελε να τα προφυλάξει από την ακτινοβολί
του πετραδιού, καθώς τρέκλιζε εδώ κι εκεί σα
τρελός. Ο Κόναν κατάλαβε πως κάποια αόρατ
δύναμη τραβούσε τον Γιάρα προς το πετράδ
Τρεις φορές έκανε τρέχοντας το γύρο του κ
τρεις φορές προσπάθησε να γυρίσει και να α
πομακρυνθεί. Ύστερα, με μια κραυγή που α
ντήχησε αμυδρά στα αυτιά του παρατηρητή,
ιερέας σήκωσε ψηλά τα χέρια και έτρεξε κατε
θείαν προς την λαμπερή σφαίρα.

Σκύβοντας από πάνω του, ο Κόναν είδε το
Γιάρα να σκαρφαλώνει τη λεία, κυρτή επιφ
νεια σαν έντομο. Τελικά, στάθηκε στην κορυφ
του, στριγγλίζοντας ακατανόμαστες επικλήσε
σε άγνωστους θεούς. Ύστερα, άρχισε να βυθ
ζεται μέσα στο πετράδι όπως κάποιος βυθίζετ
μέσα σε βούρκο, κι ο Κόναν είδε τους καπνού
να κλείνουν πάνω από το κεφάλι του. Έπειτ
τον είδε μέσα στην καρδιά του κρυστάλλου πο
είχε γίνει ξανά διάφανος, όπως κάποιος βλέ
ένα συμβάν από μεγάλη απόσταση. Μέσα στ
καρδιά εμφανίστηκε μια πράσινη, λαμπερ
φτερωτή μορφή με σώμα ανθρώπου και κεφ
ελέφαντα – που δεν ήταν πια σακατεμένη, ού
τυφλή. Ο Γιάρα άρχισε να τρέχει παραφρο
μένος, ενώ πίσω του ακολουθούσε ο εκδικητ

Μια στιγμή αργότερα, το μεγάλο πετράδι έσκασε σαν σαπουνόφουσκα και χάθηκε μέσα σε έναν πίδακα ιριδισμών. Το εβένινο τραπέζι απέμεινε άδειο – άδειο όπως ο Κόναν ήξερε πως θα ήταν και το μαρμάρινο κάθισμα στο δωμάτιο από πάνω του, εκεί που βρισκόταν πριν το κορμί του Γιασκόσα ή Γιόγκα.

Ο Κιμμέριος γύρισε και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο, κατεβαίνοντας την ασημένια σκάλα. Τα είχε τόσο χαμένα που δεν σκέφτηκε να φύγει από τον πύργο με τον ίδιο τρόπο που είχε μπει. Τελικά, βρέθηκε σε ένα μεγάλο δωμάτιο, στη βάση της σκάλας. Ήταν το δωμάτιο των στρατιωτών. Είδε τη λάμψη των ασημένιων θωράκων τους και των διαμαντοστόλιστων σπαθιών τους. Ήταν πεσμένοι σε διάφορες στάσεις, ανάμεσα σε ζάρια και κρασοπότηρα. Ήταν όλοι νεκροί. Η υπόσχεση είχε δοθεί και είχε τηρηθεί· ποια απερίγραπτη μαγεία είχε σταματήσει το γλέντι τόσο απότομα, ο Κόναν δεν μπορούσε να πει, αλλά ο δρόμος ήταν μπροστά του ελεύθερος. Μια ασημένια πόρτα είχε ανοίξει, αποκαλύπτοντας πίσω της τον νυχτερινό ουρανό.

Ο Κιμμέριος βγήκε στον κήπο και, καθώς ένας νυχτερινός άνεμος έφερνε στη μύτη του μυρωδιές εξωτικών λουλουδιών, τινάχτηκε σαν κάποιος που ξυπνούσε από βαθύ λήθαργο. Γύρισε αβέβαια και κοίταξε τον μυστηριώδη πύργο που μόλις είχε αφήσει. Μήπως τον είχαν γητέψει; Μήπως είχε ονειρευτεί όλα όσα είχαν

συμβεί; Καθώς κοίταζε σαν χαμένος, ο λαμπερός πύργος ταλαντεύτηκε. Η διαμαντοστόλιστη κορφή του διέγραψε ένα μεγάλο τόξο σαν αστέρι που έπεφτε μέσα στη νύχτα, και το γιγάντιο οικοδόμημα σωριάστηκε σε ερείπια.

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

του Μάικλ Μούρκοκ

Υποθέτω πως ο Έλρικ του Μελνιμπονέ και ο Μάικλ Μούρκοκ θα έχουν πια αποκτήσει φανατικούς φίλους ανάμεσα στο αναγνωστικό κοινό της ΩΡΟΡΑ. Το έπος του κολασμένου ασπρομάλλη πρίγκηπα με το καταραμένο σπαθί συνεχίζεται, καθώς ο ήρωάς μας καταδιώκει τον Θελέμπ Καάρνα, το νέο του εχθρό, όπως θα θυμάστε από τις Ιστορίες με Μαγικά Σπαθιά.

Θ.Μ.

1.

Από τον ουρανό, ένα ψυχρό φεγγάρι τυλιγμένο στα σύννεφα έρριχνε το αμυδρό φως του σε μια μολυβένια θάλασσα, εκεί όπου ένα πλοίο είχε αράξει έξω από μια ακατοίκητη ακτή.

Από το πλοίο κατέβασαν μια βάρκα που ταλαντευόταν πάνω στις τροχαλίες της. Δυο άνδρες, τυλιγμένοι με μακριούς μανδύες, παρακολουθούσαν τους ναυτικούς να χαμηλώνουν τη βάρκα ενώ οι ίδιοι προσπαθούσαν να ηρεμήσουν τα άλογα που χτυπούσαν τις οπλές τους πάνω στο ασταθές κατάστρωμα, ρουθούνιζαν και γύριζαν τα μάτια τους τρομαγμένα εδώ κι εκεί.

Ο πιο κοντός από τους δυο άνδρες έσφιξε το χαλινάρι του αλόγου του και μουρμούρισε: «Ήταν ανάγκη να γίνουν όλα αυτά; Γιατί δεν αποβιβαζόμασταν στο Τρεπεσάζ; Ή, τουλάχιστον, σε κάποιο ψαροχώρι που να διαθέτει ένα πανδοχείο...».

«Επειδή, φίλε μου Μούνγκλαμ, ήθελα η άφιξή μας στο Λορμίρ να παραμείνει μυστική. Αν ο Θελέμπ Καάρνα γνώριζε για τον ερχομό μου –

όπως ήταν σίγουρο πως θα γινόταν αν πηγαίνα-
με στο Τρεπεσάζ – τότε θα το έσκαγε πάλι και
το κυνήγι θα ξανάρχιζε. Θα ήθελες να συμβεί
κάτι τέτοιο;»

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους. «Συνεχί-
ζω να πιστεύω πως αυτή η καταδίωξη δεν είναι
τίποτε περισσότερο από ένα υποκατάστατο.
Τον αναζητείς επειδή δεν έχεις διάθεση να ανα-
ζητήσεις το αληθινό σου πεπρωμένο».

Ο Έλρικ έστρεψε το κατάλευκο πρόσωπ
του προς το φεγγαρόφωτο και κοίταξε τον
Μούνγκλαμ με κόκκινα, μελαγχολικά μάτια
«Και λοιπόν; Δεν χρειάζεται να με ακολουθείς
αν δεν το θέλεις...»

Ξανά ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους
«Ναι, το ξέρω. Ίσως να μένω μαζί σου για τους
ίδιους λόγους που καταδιώκεις κι εσύ τον μάγο
του Παν Τανγκ». Χαμογέλασε, δείχνοντας τ
δόντια. «Αρκετά συζητήσαμε, όμως, έτσι άρχ
ντα Έλρικ;»

«Με τη συζήτηση δεν επιτυγχάνεται τίποτα
συμφώνησε ο Έλρικ. Χάιδεψε τη μύτη του αλό
γου του καθώς περισσότεροι ναυτικοί, ντυμένο
με πολύχρωμα Ταρκεσίτικα μετάξια, ήρθαν ν
πάρουν τα άλογα και να τα κατεβάσουν με τ
γερανό στη βάρκα.

Χλιμιντρίζοντας μέσα από τους σάκκους πο
τους σκέπαζαν τα κεφάλια, τα άλογα κατεβ
στηκαν. Οι οπλές χτυπούσαν την καρίνα τ
βάρκας λες κι ήθελαν να την τρυπήσουν. Ύστ
ρα, ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ, με τα σακκίδ

τους στην πλάτη, κρεμάστηκαν από τα σκοινιά και πήδησαν στη βάρκα. Οι ναυτικοί την έσπρωξαν μακριά από το πλοίο χρησιμοποιώντας τα κουπιά και μετά, με τα σώματα διπλωμένα στα δυο, άρχισαν να κωπηλατούν προς την ακτή.

Ο φθινοπωριάτικος αέρας ήταν παγερός. Ο Μούνγκλαμ ρίγησε καθώς κοιτούσε τους γυμνούς γκρεμούς μπροστά τους. «Ο χειμώνας είναι κοντά, κι εγώ θα προτιμούσα να τον βγάλω σε κάποια φιλική ταβέρνα κι όχι τριγυρνώντας στις ερημιές. Όταν τελειώσει αυτή η υπόθεση με το μάγο, τί θα έλεγες να πάμε στο Τζαντμάρ ή κάποια άλλη από τις μεγάλες Βιλμιριανές πόλεις και να δούμε πώς μας σηκώνουν τα ζεστότερα κλίματα;»

Ο Έλρικ δεν απάντησε. Τα παράξενα μάτια του κοιτούσαν στο σκοτάδι σαν να έβλεπαν μέσα στα κατάβαθα της ίδιας της ψυχής του.

Ο Μούνγκλαμ αναστέναξε και έκλεισε το στόμα. Τυλίχτηκε πιο σφιχτά μέσα στον μανδύα του κι άρχισε να τρίβει τα χέρια του για να ζεσταθεί. Ήταν συνηθισμένος στις ξαφνικές σιωπές του φίλου του, αλλά η οικιότητα αυτή δεν τον έκανε να τις απολαμβάνει περισσότερο. Κάπου από τη μεριά της ακτής, ένα νυχτοπούλι έκρωξε και ένα μικρό ζώο έσκουξε. Οι ναυτικοί μούγκριζαν καθώς τραβούσαν τα κουπιά.

Το φεγγάρι βγήκε πίσω από τα σύννεφα και φώτισε το βλοσυρό, λευκό πρόσωπο του Έλρικ κάνοντας τα κόκκινα μάτια του να λάμψουν σαν τα κάρβουνα της κόλασης, αποκαλύπτωντας

ταυτόχρονα τους γυμνούς βράχους της ακτής.
Οι ναυτικοί σήκωσαν τα κουπιά καθώς η κα
ρίνα της βάρκας καρφώθηκε στα βότσαλα τη
παραλίας. Τα άλογα, μυρίζοντας στεριά, άρχ
σαν να ρουθουνίζουν και να κινούνται πέρα
δώθε. Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ σηκώθηκα
για να τα ηρεμήσουν.
Δυο ναυτικοί πήδησαν μέσα στο παγωμέν
νερό και έσυραν τη βάρκα πιο έξω. Ένας άλλ
χάιδεψε το λαιμό του αλόγου του Έλρικ κα
χωρίς να κοιτάξει τον ασπρομάλλη στα μάτ
του μίλησε: «Ο καπετάνιος είπε πως θα πλήρ
νες μόλις φτάναμε στην ακτή, άρχοντα».
Ο Έλρικ μουρμούρισε και έχωσε το χέρι κ
τω από τον μανδύα. Όταν το ξανατράβηξ
κρατούσε μέσα στα δάχτυλά του ένα πετρά
που αστραποβολούσε στο λιγοστό φως το
φεγγαριού. Ο ναυτικός ξεροκατάπιε και άπλ
σε το χέρι για να το πιάσει: «Μα το αίμα τ
Ξιόμπαργκ, δεν έχω δει ομορφότερο πετράδ
Ο Έλρικ άρχισε να οδηγεί το άλογο τ
στην ακτή και ο Μούνγκλαμ τον ακολούθη
βλαστημώντας μέσα από τα δόντια και κου
ντας το κεφάλι.
Γελώντας μεταξύ τους, οι ναυτικοί έσπρ
ξαν τη βάρκα πίσω στα βαθιά νερά.
Καθώς ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ καβαλ
σαν τα άλογα και η βάρκα χανόταν μέσα σ
σκοτάδι προς τη μεριά του πλοίου, ο Μο
γκλαμ είπε: «Αυτό το πετράδι άξιζε εκατό
ρές τα ναύλα μας!»

«Και λοιπόν;» Ο Έλρικ πέρασε τα πόδια στους αναβατήρες και έκανε το άλογο να προχωρήσει προς ένα σημείο του γκρεμού που ήταν λιγότερο απότομο από τα άλλα. Ανασηκώθηκε για μια στιγμή ώστε να στρώσει τον μανδύα του και να καθίσει πιο βολικά στη σέλα. «Υπάρχει ένα μονοπάτι εκεί κάτω, αν και φαίνεται να έχει πέσει σε αχρηστία».

«Πρέπει να σου υπενθυμίσω», είπε ο Μούνγκλαμ πικρόχολα, «πως αν εξαρτώνταν αποκλειστικά από εσένα, δεν θα είχαμε κανέναν οικονομικό πόρο. Αν δεν είχα φροντίσει να κρατήσω μερικά από τα χρήματα που βγάλαμε από τη δημοπρασία της τριήρης στο Ντάκος, θα είμασταν αυτή τη στιγμή απένταροι».

«Σωστά», είπε ο Έλρικ αδιάφορα, και σπιρούνισε το άλογό του προς το μονοπάτι που οδηγούσε στην κορυφή του γκρεμού.

Εξοργισμένος, ο Μούνγκλαμ έσεισε το κεφάλι αλλά ακολούθησε τον ασπρομάλλη.

Το ξημέρωμα τους βρήκε ανάμεσα στους μικρούς λόφους και τις κοιλάδες που αποτελούσαν τη βορειότερη χερσόνησο του Λορμίρ.

«Μια και ο Θελέμπ Καάρνα θα πρέπει να ζει σε βάρος πλούσιων αφεντικών», εξήγησε ο Έλρικ καθώς ταξίδευαν, «είναι σχεδόν βέβαιο πως θα πάει στο Ιοσάζ, την πρωτεύουσα, όπου κυβερνά ο βασιλιάς Μοντάν. Εκεί θα ζητήσει να μπει στην υπηρεσία κάποιου ευγενούς, ίσως και του ίδιου του βασιλιά».

«Και πότε θα φτάσουμε στην πρωτεύουσα,

άρχοντα Έλρικ;» ρώτησε ο Μούνγκλαμ, κοιτά-
ζοντας τα σύννεφα.

«Είναι αρκετές μέρες ταξίδι».

Ο Μούνγκλαμ αναστέναξε. Ο ουρανός έδει-
χνε σημάδια χιονιού, και η σκηνή που κουβα-
λούσε τυλιγμένη πίσω από τη σέλα του ήταν α-
πό λεπτό μετάξι, κατάλληλη για τα πιο ζεστά
κλίματα της Ανατολής και της Δύσης.

Ευχαρίστησε τους θεούς του που φορούσε
ένα χοντρό πουκάμισο κάτω από το θώρακα
του και που πριν αφήσουν το πλοίο είχε φροντί-
σει να φορέσει ένα μακρύ μάλλινο σώβρακο
κάτω από το φανταχτερό παντελόνι από κόκκι-
νο μετάξι που φορούσε εξωτερικά. Το κωνικό
καπέλο του από γούνα, μέταλλο και δέρμα είχε
καλύμματα για τα αυτιά που τώρα ήταν κατεβα-
σμένα και δεμένα με ένα κορδόνι κάτω από το
σαγόνι του. Ο βαρύς μανδύας του από δέρμα
ελαφιού ήταν σφιχτά τυλιγμένος γύρω του.

Ο Έλρικ από την πλευρά του δεν φαινόταν
να ενοχλείται από τον παγερό καιρό. Ο δικός
του μανδύας ανέμιζε πίσω του. Φορούσε εφαρ-
μοστό παντελόνι από σκούρο μπλε μετάξι, ένα
μαύρο μεταξένιο πουκάμισο με ψηλό κολάρο και
έναν ατσάλινο θώρακα βαμένο μαύρο όπως και
η περικεφαλαία του και στολισμένο με ασημέ-
νια σχέδια. Πίσω από τη σέλα του υπήρχαν μι-
κριά πανέρια και δεμένα πάνω απ' αυτά ήταν έ-
να τόξο και μια φαρέτρα με βέλη. Στο πλάι το
κρεμόταν το τεράστιο ρουνικό σπαθί, το Στόρ-
μπρινγκερ, η πηγή της δύναμης και της δυστυ-

χίας του, και στον δεξί του γοφό ένα μακρύ στι-
λέτο που του είχε κάνει δώρο η Γισάνα, η Βασί-
λισσα του Τζαρκόρ.

Ο Μούνγκλαμ είχε πίσω του ένα παρόμοιο
τόξο και φαρέτρα. Σε κάθε γοφό του κρεμόταν
από ένα σπαθί, το ένα κοντό και ίσιο, το άλλο
μακρύ και κυρτό, σύμφωνα με το συνήθειο των
ανδρών του Έλβερ, της πατρίδας του. Κι οι δυο
λεπίδες βρίσκονταν σε θηκάρια από θαυμάσια
δουλεμένο ιλμιριανό δέρμα, γεμάτα με κεντίδια
από κόκκινη και χρυσή κλωστή.

Σε όσους δεν τους είχαν ακουστά, οι δυο άν-
δρες έμοιαζαν σαν ελεύθεροι μισθοφόροι, ίσως
πιο πετυχημένοι από τους περισσότερους συ-
ναδέλφους τους στη δουλειά που είχαν διαλέ-
ξει.

Τα άλογά τους μετέφεραν ακούραστα. Ήταν
ψηλά άτια από το Σαζάρ, γνωστά στα πέρατα
των Νεαρών Βασιλείων για την αντοχή και την
εξυπνάδα τους. Μετά από αρκετές βδομάδες
κλεισούρας στο αμπάρι του ταρκεσίτικου πλοί-
ου, έδειχναν χαρούμενα που μπορούσαν και
πάλι να καλπάσουν.

Μικρά χωριά με σπίτια καμωμένα από λιθά-
ρια και άχυρο βρέθηκαν στο δρόμο τους, αλλά
ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ τα απέφυγαν.

Το Λορμίρ ήταν το αρχαιότερο από τα Νεα-
ρά Βασίλεια, και ένα μεγάλο μέρος της ιστο-
ρίας του κόσμου είχε διαδραματιστεί εκεί. Ακό-
μα και οι Μελνιμπονιανοί είχαν ακουστά για το
θρύλο του κόμη Όμπεκ του Μάλαντορ, του ή-

ρωα της αρχαιότητας που καθώς έλεγαν είχε χαράξει νέες χώρες μέσα από το άμορφο Χάος του Χείλους του Κόσμου. Όμως, το Λορμίρ βρισκόταν πια σε παρακμή (αν κι ήταν ακόμα ένα από τα μεγαλύτερα έθνη του Νότου) και είχε μετατραπεί σε μια χώρα ταυτόχρονα γραφική και πολιτισμένη. Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ πέρασαν μπροστά από όμορφα αγροκτήματα, καλοφροντισμένα χωράφια, αμπελώνες και οπωρώνες που τα χρυσά τους φύλλα ήταν περιτριγυρισμένα από χορταριασμένους τοίχους. Ήταν μια γλυκιά και γαλήνια χώρα που ερχόταν σε μεγάλη αντίθεση με τα πιο απολίτιστα και ενεργά έθνη του Βορρά που είχαν αφήσει πίσω τους.

Ο Μούνγκλαμ κοιτούσε γύρω του καθώς ελάττωσαν την ταχύτητα των αλόγων σε έναν ελαφρό τροχασμό. «Ο Θελέμπ Καάρνα μπορεί να κάνει μεγάλο κακό εδώ, Έλρικ. Ο τόπος μου θυμίζει τους ήσυχους λόφους και τις πεδιάδες του Έλβερ, της πατρίδας μου».

Ο Έλρικ ένευσε. «Τα χρόνια του πολέμου τέλειωσαν για το Λορμίρ όταν αποσπάσθηκε από το Μελνιμπονέ και αυτοανακυρήχθηκε το πρώτο ελεύθερο έθνος. Μ'αρέσει αυτό το γαλήνιο τοπίο. Με ηρεμεί. Τώρα έχουμε έναν ακόμα λόγο για να βρούμε το μάγο πριν αρχίσει την καταστροφή».

Ο Μούνγκλαμ χαμογέλασε αχνά. «Πρόσεχε άρχοντά μου, γιατί υποκύπτεις ξανά στα συναισθήματα που τόσο αντιπαθείς...»

Ο Έλρικ ίσιωσε την πλάτη. «Έλα, ας βιαστούμε να φτάσουμε στο Ιοσάζ».

«Όσο πιο γρήγορα φτάσουμε σε μια πόλη με αξιοπρεπή ταβέρνα και ζεστή φωτιά, τόσο το καλύτερο». Ο Μούνγκλαμ τύλιξε πιο σφιχτά το μανδύα του γύρω από το αδύνατο σώμα του.

«Τότε, να εύχεσαι η ψυχή του μάγου να σταλεί σύντομα στην κόλαση, Μούνγκλαμ, γιατί τότε με χαρά μου θα καθίσω μπροστά σε ένα τζάκι όλο το χειμώνα, αν αυτό σου αρέσει».

Κι ο Έλρικ σπιρούνισε το άλογό του για να καλπάσει, καθώς το δειλινό έπεφτε πάνω στους ήρεμους λόφους.

2.

Το Λορμίρ ήταν φημισμένο για τα μεγάλα ποτάμια του που βοηθούσαν στην άμυνα και την οικονομία της χώρας.

Μετά από τρεις μέρες ταξίδι, κι ενώ είχε αρχίσει να πέφτει ένα ψηλό χιόνι, ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ βγήκαν από τους λόφους και είδαν μπροστά τους τα αφρισμένα νερά του Σλαν, παραπόταμου του Ζάφρα – Τεπέκ, ο οποίος περνούσε μέσα από το Ιοσάζ και χυνόταν στη θάλασσα του Τρεπεσάζ.

Σ'εκείνο το σημείο ο Σλαν δεν ήταν πλωτός, επειδή υπήρχαν μυτεροί βράχοι και μεγάλοι καταρράχτες κάθε λίγα χιλιόμετρα, αλλά στην παλιά κωμόπολη του Σταγκασάζ ο Έλρικ σχεδίαζε να στείλει τον Μούνγκλαμ να αγοράσει μια μι-

κρή βάρκα με την οποία θα μπορούσαν να κατεβούν τον Ζάφρα – Τεπέκ μέχρι το Ιοσάζ, όπου σχεδόν σίγουρα βρισκόταν ο Θελέμπ Καάρνα.

Ακολουθούσαν την όχθη του Σλαν, ιππεύοντας βιαστικά κι ελπίζοντας να φτάσουν στην πόλη πριν από το πέσιμο της νύχτας. Πέρασαν μπροστά από ψαροχώρια και σπίτια κατώτερων ευγενών, αλλά δεν σταμάτησαν πουθενά. Οι κάτοικοι της περιοχής ήταν κυρίως ψαράδες με χαρακτηριστικά τσιγγελωτά μουστάκια και κοκκινωπά πρόσωπα, ντυμένοι με κεντημένα λινά ρούχα και δερμάτινες μπότες που έφταναν μέχρι τους γοφούς τους. Άνθρωποι που στο παρελθόν ήταν πάντα πρόθυμοι να παρατήσουν τα δίχτυα τους και να πιάσουν το σπαθί ή τη λόγχη για να υπερασπίσουν την πατρίδα τους.

«Δεν μπορούμε να δανειστούμε μια από τις βάρκες τους;» πρότεινε ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ έσεισε το κεφάλι. «Οι ψαράδες του Σλαν είναι γνωστοί κουτσομπόληδες. Τα νέα του ερχομού μας μπορεί να προηγηθούν και να προειδοποιήσουν τον Θελέμπ Καάρνα».

«Φαίνεσαι άσκοπα επιφυλακτικός...»

«Μου έχει ξεφύγει πολλές φορές».

Μεγάλα μαύρα βράχια εμφανίστηκαν μπροστά τους, και το αγριεμένο νερό έσκαζε επάνω τους τινάζοντας ψηλά αφρούς. Σ'εκείνο το σημείο δεν υπήρχαν αγροτόσπιτα ή χωριά και το μονοπάτι δίπλα στην όχθη ήταν στενό και επικίνδυνο, έτσι που ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ αναγκάστηκαν να ελαττώσουν ταχύτητα και να

μετακινούνται με μεγάλη προσοχή.

«Έτσι αποκλείεται να φτάσουμε στο Σταγκασάζ πριν νυχτώσει!» φώναξε ο Μούνγκλαμ για να ακουστεί πάνω από το θόρυβο του νερού.

Ο Έλρικ ένευσε. «Θα σταματήσουμε για τη νύχτα κοντά στους καταρράχτες. Εκεί».

Το χιόνι συνέχιζε να πέφτει και ο άνεμος το έρριχνε στο πρόσωπό του, έτσι που ήταν όλο και πιο δύσκολο να προχωρήσουν κατά μήκος του επικίνδυνου μονοπατιού.

Ο Μούνγκλαμ τα είδε πρώτος.

Το δάχτυλό του έτρεμε καθώς έδειξε τον ουρανό προς το βορρά.

«Έλρικ, τί βλέπεις εσύ εκεί κάτω;»

Ο Έλρικ κοίταξε τον ορίζοντα, σκουπίζοντας νιφάδες από το πρόσωπό του.

Η έκφρασή του στην αρχή του φάνηκε απορημένη. Το μέτωπό του ζάρωσε και τα μάτια του στένεψαν.

Μαύρα σχήματα στον ουρανό.

Φτερωτά σχήματα.

Ήταν αδύνατον από τέτοια απόσταση να κρίνει το μέγεθός τους, αλλά δεν πετούσαν όπως πετούν τα πουλιά. Στον Έλρικ θύμιζαν κάποιο άλλο ιπτάμενο πλάσμα – ένα πλάσμα που για τελευταία φορά είχε δει όταν οι Θαλασσάρχοντες έκαιγαν το Ίμριρ και ο λαός του Μελνιμπονέ εξαπέλυε την εκδίκησή του πάνω στους άρπαγες.

Η εκδίκηση αυτή είχε πάρει δυο μορφές.

Η πρώτη ήταν οι χρυσές πολεμικές γαλέρες

που τους περίμεναν για να τους επιτεθούν καθώς άφηναν πίσω τους την Πόλη που Ονειρεύεται.

Η δεύτερη, ήταν οι μεγάλοι δράκοι της Λαμπερής Αυτοκρατορίας.

Κι αυτά τα πλάσματα στον ορίζοντα είχαν κάτι από την όψη δράκων.

Είχαν άραγε ανακαλύψει οι Μελνιμπονιανοί κάποιο τρόπο για να ξυπνούν τους δράκους πριν την ώρα τους; Μήπως τους είχαν εξαπολύσει για να βρουν τον Έλρικ, που είχε καταστρέψει τη γενιά του, κι είχε προδώσει τον ημιανθρώπινο λαό του για να εκδικηθεί τον εξάδελφό του τον Γιούρκον που είχε σφετεριστεί τη θέση του Έλρικ πάνω στον Ρουμπινένιο Θρόνο;

Η έκφραση του Έλρικ σκλήρυνε σε μια βλοσυρή μάσκα. Τα πορφυρά του μάτια έλαμψαν σαν ρουμπίνια. Το αριστερό του χέρι έσφιξε τη λαβή του Στόρμπρινγκερ, του μεγάλου του πολεμικού σπαθιού, καθώς προσπαθούσε να ελέγξει τον τρόμο που ανάβλυζε από μέσα του.

Γιατί τα σχήματα στον αέρα είχαν αλλάξει μορφή. Δεν έμοιαζαν πια με δράκους, αλλά με πολύχρωμους κύκνους που τα γυαλιστερά φτερά τους αντανακλούσαν τις λιγοστές ακτίνες του ήλιου που έδυε.

Ο Μούνγκλαμ ξεροκατάπιε καθώς πλησίαζαν.

«Είναι τεράστια!»

«Τράβα το σπαθί σου, φίλε Μούνγκλαμ. Τράβα το και προσευχήσου σε όσους θεούς κυβερνούν το Έλβερ, γιατί αυτά είναι πλάσματα μαγείας και έχουν σίγουρα σταλεί από τον Θελέμπ Καάρνα για να μας αφανίσουν. Η εκτίμησή μου προς αυτό το μάγο αρχίσει να αυξάνει».

«Τί είναι, Έλρικ;»

«Πλάσματα του Χάους. Στο Μελνιμπονέ τα αποκαλούν Οονάι. Μπορούν να αλλάξουν μορφή κατά βούληση. Ένας πολύ ικανός μάγος που γνωρίζει τα κατάλληλα ξόρκια, μπορεί να τα ελέγξει και να καθορίσει την εμφάνισή τους. Μερικοί από τους προγόνους μου μπορούσαν να το καταφέρουν, αλλά δεν πίστευα πως ένας απλός τσαρλατάνος του Παν Τανγκ θα ήταν ικανός να υποτάξει τις χίμαιρες!»

«Δεν ξέρεις κάποιο ξόρκι για να τα αντιμετωπίσεις;»

«Κανένα δεν έρχεται αυτή τη στιγμή στο μυαλό μου. Μόνο ένας Άρχοντας του Χάους, όπως ο προστάτης μου ο δαίμονας Άριοχ, θα μπορούσε να τα διώξει».

Ο Μούνγκλαμ ρίγησε. «Τότε, κάλεσε τον Άριοχ, σε ικετεύω!»

Ο Έλρικ έρριξε μια ειρωνική ματιά στον Μούνγκλαμ. «Αυτά τα πλάσματα θα πρέπει να σε γεμίζουν με πολύ μεγάλο φόβο αν είσαι πρόθυμος να υποστείς την παρουσία του Άριοχ, Μούνγκλαμ».

Ο Μούνγκλαμ τράβηξε το μακρύ κυρτό σπαθί του. «Ίσως δεν κυνηγούν εμάς», είπε. «Αλλά καλό θα ήταν να προετοιμαστούμε».

Ο Έλρικ χαμογέλασε. «Πράγματι».

Ο Μούνγκλαμ τράβηξε και το άλλο του σπαθί, τυλίγοντας τα χαλινάρια του αλόγου γύρω από το μπράτσο του.

Ένας στριγγός ήχος ήρθε από ψηλά.

Τα άλογα έξυσαν ανήσυχα το έδαφος με τις οπλές τους.

Το σκούξιμο έγινε πιο δυνατό. Τα πλάσματα είχαν ανοίξει τα στόματά τους και καλούσαν το ένα το άλλο, έτσι που ήταν πια φανερό πως δεν ήταν απλά γιγάντιοι κύκνοι εφόσον είχαν διχαλωτές μακριές γλώσσες και τα ράμφη τους ήταν γεμάτα με λεπτά κοφτερά δόντια. Άλλαξαν κατεύθυνση, φτερουγίζοντας κατευθείαν επάνω στους δυο άνδρες.

Ο Έλρικ έρριξε πίσω το κεφάλι και, τραβώντας το τεράστιο σπαθί του, το σήκωσε προς τον ουρανό. Εκείνο άρχισε να πάλλεται και να βογγάει και μια μαύρη ακτινοβολία ξεχύθηκε από μέσα του, ρίχνοντας παράξενες σκιές στο πρόσωπο του κατόχου του.

Το άλογο χλιμίντρισε και πισωπάτησε τρομαγμένο, καθώς λόγια άρχισαν να ξεχύνονται από το συσπασμένο στόμα του Έλρικ.

«Άριοχ! Άριοχ! Άριοχ! Άρχοντα των Επτά Σκοταδιών, Δούκα του Χάους, βοήθησέ με! Βοήθησέ με τώρα, Άριοχ!»

Το άλογο του Μούνγκλαμ πανικοβλήθηκε και ο μικρόσωμος άνδρας με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να το συγκρατήσει. Το πρόσωπό του είχε γίνει σχεδόν το ίδιο χλωμό με του Έλρικ.

«Άριοχ!»

Ψηλά από πάνω τους, οι χίμαιρες άρχισαν να κάνουν κύκλους.

«Άριοχ! Αίμα και ψυχές αν με βοηθήσεις τώρα!»

Μερικά μέτρα μακριά, μια σκοτεινή ομίχλη φάνηκε να ξεπηδάει από το πουθενά. Ήταν μια ομίχλη που ανέβραζε και περιείχε αλλόκοτα και αηδιαστικά σχήματα μέσα της.

«Άριοχ!»

Η ομίχλη έγινε ακόμα πιο πυκνή.

«Άριοχ! Σε ικετεύω, βοήθησέ με!»

Το άλογο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, με τα μάτια γουρλωμένα και τα ρουθούνια ανοιγμένα διάπλατα. Ωστόσο, ο Έλρικ, με τα χείλια τραβηγμένα πίσω έτσι που έμοιαζε με λυσσασμένο λύκο, κρατήθηκσε στη σέλα, ενώ η ομίχλη μετατρεπόταν σε μια στήλη καπνού και ένα απόκοσμο πρόσωπο εμφανιζόταν στην κορυφή της. Ήταν ένα πρόσωπο απίστευτης ομορφιάς και απόλυτου κακού. Ο Μούνγκλαμ γύρισε το πρόσωπο αλλού, αδυνατώντας να το κοιτάξει.

Μια γλυκιά, μελωδική φωνή βγήκε από το υπέροχο στόμα. Η ομίχλη στροβιλίστηκε νωθρά και άλλαξε χίλια χρώματα.

«Σε χαιρετίζω, Έλρικ», είπε το πρόσωπο. «Σε χαιρετιζω, πιο αγαπημένο από όλα τα παιδιά μου».

«Βοήθησέ με, Άριοχ!»

«Αααχ...» είπε το πρόσωπο με έναν τόνο γεμάτο θλίψη. «Δυστυχώς, δεν μπορώ...»

«Πρέπει να με βοηθήσεις!»

Οι χίμαιρες είχαν δει την περίεργη ομίχλη και φαίνονταν να διστάζουν.

«Είναι αδύνατον, γλυκύτερε όλων των σκλάβων μου. Συμβαίνουν πολύ σοβαρά γεγονότα στο βασίλειο του Χάους. Θέματα τεράστιας σημασίας στα οποία έχω ήδη αναφερθεί. Μπορώ να σου προσφέρω μονάχα τις ευλογίες μου».

«Άριοχ, λυπήσου με!»

«Να θυμάσαι τον όρκο σου στο Χάος και να μας μείνεις πιστός ό,τι κι αν συμβεί. Έχε γεια, Έλρικ».

Και η σκοτεινή ομίχλη χάθηκε.

Και οι χίμαιρες πλησίασαν.

Ο Έλρικ πήρε μια βαθιά ανάσα, ενώ το σπαθί κλαψούριζε μέσα στο χέρι του και η ακτινοβολία του θάμπωσε κάπως.

Ο Μούνγκλαμ έφτυσε στο χώμα. «Πανίσχυρος αφέντης, αλλά πολύ ασταθής, Έλρικ». Μετά, έπεσε από τη σέλα, καθώς ένα πλάσμα που άλλαζε σχήμα ασταμάτητα ορμούσε προς το μέρος του. Τεράστια νύχια έσκισαν τον αέρα εκεί που βρισκόταν πριν από μια στιγμή. Το άλογο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, προσπαθώντας να χτυπήσει το ον του Χάους.

Ένα μουσούδι γεμάτο κοφτερά δόντια έκλεισε.

Αίμα ξεπήδησε από το σημείο που βρισκόταν το κεφάλι του αλόγου και το κουφάρι κλώτσησε για μια ακόμα φορά πριν πέσει στο έδαφος, χύνονταν ακόμα περισσότερο αίμα πάνω

στην αχόρταγη γη. Κρατώντας τα απομεινάρια του κεφαλιού σε αυτό που αρχικά ήταν ένα φολιδωτό μουσούδι, μετά ένα ράμφος και τέλος ένα καρχαριοειδές στόμα, το Οονάι σηκώθηκε πάλι στον αέρα.

Ο Μούνγκλαμ στάθηκε όρθιος. Τα μάτια του δεν φανέρωναν τίποτε άλλο εκτός από φόβο θανάτου.

Ο Έλρικ πήδηξε κι αυτός από το άλογό του και το χτύπησε στα πλευρά, έτσι που εκείνο άρχισε να καλπάζει προς το ποτάμι. Μια άλλη χίμαιρα το ακολούθησε.

Αυτή τη φορά, το ιπτάμενο πλάσμα άρπαξε το σώμα του αλόγου με νύχια πουλιού που ξαφνικά ξεφύτρωσαν από τα πόδια του. Το άλογο πάλεψε να απελευθερωθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Η χίμαιρα φτερούγησε προς τα σύννεφα μαζί με το θύμα της.

Το χιόνι έπεφτε τώρα πιο πυκνό, αλλά ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ δεν το πρόσεχαν καθώς στάθηκαν πλάι – πλάι περιμένοντας την επόμενη επίθεση των Οονάι.

«Δεν ξέρεις κανένα άλλο ξόρκι, φίλε Έλρικ;» είπε ο Μούνγκλαμ χαμηλόφωνα.

Ο ασπρομάλλης έσεισε το κεφάλι. «Τίποτα συγκεκριμένο για να μπορεί να αντιμετωπίσει τέτοια όντα. Τα Οονάι πάντα υπηρετούσαν το λαό του Μελνιμπονέ. Ποτέ δεν μας είχαν απειλήσει, κι έτσι δεν χρειαζόμασταν ξόρκια εναντίον τους. Προσπαθώ να σκεφτώ...»

Οι χίμαιρες κακάριζαν και στρίγγλιζαν πάνω

από τα κεφάλια τους. Μια άλλη αποχωρίστηκε από το κοπάδι και βούτηξε προς τη γη.

«Επιτίθενται ανεξάρτητα», είπε ο Έλρικ με έναν κάπως αδιάφορο τόνο, λες και παρατηρούσε έντομα μέσα σε ένα μπουκάλι.

«Ποτέ δεν επιτίθενται ομαδικά. Δεν ξέρω γιατί».

Το Οονάι είχε προσγειωθεί και είχε πάρει τη μορφή ενός ελέφαντα με το γιγάντιο κεφάλι ενός κροκόδειλου.

«Όχι και πολύ καλαίσθητος συνδυασμός», είπε ο Έλρικ.

Το έδαφος σύστηκε καθώς το πλάσμα όρμησε προς το μέρος τους.

Στάθηκαν ώμο με ώμο καθώς τους πλησίαζε. Την τελευταία στιγμή, χώρισαν, ο Έλρικ πέφτωντας από το ένα πλάι και ο Μούνγκλαμ από το άλλο.

Η χίμαιρα πέρασε ανάμεσά τους, και ο Έλρικ χτύπησε τα πλευρά του πλάσματος με το ρουνικό σπαθί.

Το σπαθί τραγούδησε με λαγνεία καθώς χωνόταν βαθιά μέσα στη σάρκα που αμέσως άλλαξε μορφή και μεταμορφώθηκε σε δράκοντα που έσταζε φαρμάκι από το στόμα. Ήταν, όμως, άσχημα πληγωμένο.

Το αίμα ξεχύθηκε από τη βαθιά πληγή και η χίμαιρα ούρλιαξε και άλλαξε σχήμα ξανά και ξανά, λες και αναζητούσε μια μορφή στην οποία η πληγή δεν θα υπήρχε.

Η ένταση των αλλαγών φαινόταν να εξασθενεί το πλάσμα, γιατί το αίμα χυνόταν όλο και πιο άφθονο. Τελικά, έπεσε στα γόνατα και η λάμψη έσβησε από τα φτερά του, ξεθώριασε από τα λέπια του, χάθηκε από το δέρμα του. Κλώτσησε για μια τελευταία φορά και έμεινε ακίνητο – ένα βαρύ, μαύρο σώμα που ήταν ό,τι πιο άσχημο είχαν αντικρύσει ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ.

Ο τελευταίος μούγκρισε.

«Δεν είναι να απορεί κανείς γιατί ένα τέτοιο πλάσμα θέλει να αλλάζει τη μορφή του».

Σήκωσε το βλέμμα.

Άλλη μια χίμαιρα κατέβαινε.

Αυτή είχε την εμφάνιση μιας φάλαινας με φτερά, αλλά με κυρτά δόντια σαν καρχαρία και μια ελικοειδή ουρά.

Ενώ προσγειωνόταν, άλλαξε πάλι σχήμα.

Τώρα είχε πάρει ανθρώπινη μορφή. Το πλάσμα είχε δυο φορές το ύψος του Έλρικ. Ήταν γυμνό και με τέλειες αναλογίες, αλλά το βλέμμα του ήταν απλανές και είχε τα κρεμασμένα υγρά χείλη ενός καθυστερημένου παιδιού. Έτρεξε με χάρη προς το μέρος τους, με τα τεράστια χέρια του απλωμένα για να τους αρπάξουν, όπως ένα παιδί απλώνει να πιάσει τα παιχνίδια του.

Αυτή τη φορά, ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ χτύπησαν μαζί, ένας σε κάθε χέρι του τέρατος.

Το κοφτερό σπαθί του Μούνγκλαμ βυθίστηκε στις αρθρώσεις ενώ ο Έλρικ έκοψε δυο δάχτυλα πριν το Οονάι αλλάξει σχήμα ξανά και γί-

νει πρώτα χταπόδι, έπειτα τερατώδης τίγρη και μετά ένας συνδυασμός και των δύο, μέχρι που τελικά μεταμορφώθηκε σε βράχο που από το μοναδικό του άνοιγμα ξεπρόβαλλαν κοφτερά δόντια.

Λαχανιασμένοι, οι δυο άνδρες περίμεναν την επόμενη επίθεση. Στη βάση του βράχου έσταζε λίγο αίμα κι αυτό έβαλε μια σκέψη στο μυαλό του Έλρικ.

Με ένα ξαφνικό ουρλιαχτό, όρμησε μπροστά, σήκωσε το σπαθί πάνω από το κεφάλι του και το κατέβασε πάνω στο βράχο, ανοίγοντάς τον στη μέση.

Κάτι σαν γέλιο βγήκε από το μαύρο σπαθί, και ύστερα το πλάσμα πήρε την αληθινή του μορφή. Αυτό ήταν κομμένο τελείως στα δύο, και τα εντόσθιά του ήταν χυμένα στο έδαφος.

Ύστερα, μέσα από το χιονισμένο σούρουπο, ένα άλλο Οονάι κατέβηκε, σε σχήμα φτερωτού φιδιού που οι αμέτρητες κουλούρες του έλαμπαν με ένα έντονο πορτοκαλί χρώμα.

Ο Έλρικ προσπάθησε να το χτυπήσει, αλλά αυτό κινήθηκε πολύ γρήγορα.

Οι άλλες χίμαιρες έχοντας παρακολουθήσει την τακτική του με τους νεκρούς συντρόφους τους είχαν υπολογίσει τις ικανότητες των θυμάτων τους. Σχεδόν αμέσως, τα μπράτσα του Έλρικ ακινητοποιήθηκαν στα πλευρά του από τις κουλούρες και ένιωσε να σηκώνεται στον αέρα καθώς μια δεύτερη χίμαιρα με το ίδιο ακριβώς σχήμα ορμούσε προς τον Μούνγκλαμ για

να τον αρπάξει με παρόμοιο τρόπο.

Ο Έλρικ ετοιμάστηκε να πεθάνει όπως είχαν πεθάνει και τα άλογα. Προσευχήθηκε να πεθάνει γρήγορα και όχι στα χέρια του Θελέμπ Καάρνα που του είχε υποσχεθεί έναν αργό θάνατο.

Τα φολιδωτά φτερά χτύπησαν με δύναμη. Κανένα μουσούδι δεν έσκυψε για να του κόψει το κεφάλι.

Ένιωσε απόγνωση καθώς κατάλαβε πως αυτός κι ο Μούνγκλαμ μεταφέρονταν βόρια, κατά μήκος της μεγάλης Λορμιριανής στέπας.

Σίγουρα, ο Θελέμπ Καάρνα τους περίμενε στο τέλος του ταξιδιού.

3.

Η νύχτα έπεσε και οι χίμαιρες συνέχιζαν να πετούν ακούραστα στον ουρανό, μέσα στο χιόνι.

Οι κουλούρες δεν χαλάρωναν όσο κι αν αγωνιζόταν ο Έλρικ, ο οποίος συνέχιζε να κρατά σφιχτά το σπαθί του και να προσπαθεί να σκεφτεί κάποιο τρόπο για να νικήσει τα τέρατα.

Αν υπήρχε κάποιο ξόρκι...

Προσπαθούσε να μη σκέφτεται τί σκόπευε να του κάνει ο Θελέμπ Καάρνα, αν πράγματι ήταν ο μάγος που είχε στείλει τα Οονάι.

Η ικανότητα του Έλρικ στη μαγεία σχετιζόταν κυρίως με τον έλεγχό του πάνω στα στοιχειακά πνεύματα του αέρα, της φωτιάς, του νερού και της γης, καθώς και με οντότητες που

σχετίζονταν με την χλωρίδα και την πανίδα.

Τελικά, έκρινε πως η μόνη του ελπίδα ήταν να καλέσει σε βοήθεια την Φιλίιτ, την Αρχόντισσα των Πουλιών, που κατοικούσε σε έναν κόσμο πέρα από τις διαστάσεις της Γης, αλλά η επίκληση του διέφευγε.

Ακόμα κι αν μπορούσε να τη θυμηθεί, το μυαλό του έπρεπε να συντονιστεί κατά έναν συγκεκριμένο τρόπο και να βρει τους κατάλληλους ρυθμούς και τόνους πριν αρχίσει να καλεί τη βοήθεια της Φιλίιτ. Ήταν κάτι περισσότερο από ένα απλό στοιχειακό πνεύμα και έτσι ήταν το ίδιο δύσκολο να επικληθεί όσο και ο αστα-θής Άριοχ.

Μέσα από το χιόνι άκουσε τον Μούνγκλαμ να λέει κάτι, αλλά δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει τα λόγια του.

«Τί είπες, Μούνγκλαμ;» του απάντησε.

«Ήθελα μόνο να μάθω... αν είσαι ακόμα ζωντανός, φίλε Έλρικ».

«Ναι... μόλις και μετά βίας...»

Το πρόσωπό του ήταν μουδιασμένο και πάγος είχε αρχίσει να σχηματίζεται πάνω στην περικεφαλαία και το θώρακά του. Ολόκληρο το σώμα του πονούσε από το σφίξιμο της χίμαιρας και το διαπεραστικό κρύο.

Συνέχισαν να πετούν μέσα στη νύχτα. Ο Έλρικ πίεσε τον εαυτό του να χαλαρώσει και να πέσει σε μια κατάσταση αυτοΰπνωσης που θα αποσπούσε από το μυαλό του την αρχαία γνώση των προπατόρων του.

Με την αυγή, τα σύννεφα είχαν διαλυθεί και οι κόκκινες ακτίνες του ήλιου έπεφταν πάνω στο χιόνι σαν αίμα σε λευκό βελούδο. Η στέπα απλωνόταν παντού. Ένα απέραντο πεδίο χιονιού από ορίζοντα σε ορίζοντα, ενώ ο ουρανός από πάνω ήταν ένα γαλάζιο σεντόνι από πάγο. Και ακούραστα όπως πάντα, οι χίμαιρες συνέχιζαν να πετούν.

Ο Έλρικ βγήκε αργά από την ύπνωσή του και προσευχήθηκε στους αναξιόπιστους θεούς του να είχε θυμηθεί το ξόρκι σωστά.

Τα χείλη του είχαν σχεδόν κολλήσει μεταξύ τους. Τα έγλειψε και ήταν σαν να έγλειφε χιόνι. Τα άνοιξε και παγερός αέρας μπήκε μέσα στο στόμα του. Ξερόβηξε και μετά σήκωσε το κεφάλι προς τα πάνω με μάτια που γυάλιζαν.

Πίεσε τα χείλη του να σχηματίσουν περίεργες συλλαβές στην αρχαία Υψηλή Γλώσσα του Μελνιμπονέ, μιας γλώσσας που με δυσκολία μπορούσαν να την προφέρουν ανθρώπινα στόματα.

«Φιλίιτ», μουρμούρισε. Ύστερα, άρχισε να ψέλνει την επίκληση. Καθώς έψελνε, το σπαθί έγινε πιο ζεστό μέσα στο χέρι του, προσφέροντάς του τη δύναμή του, έτσι που ο αρχαίος ψαλμός αντήχησε μέσα στον παγωμένο ουρανό:

Τα λεπτά φτερά τις μοίρες μας συνδέουν,
ανθρώπου και πουλιού το πεπρωμένο καίουν.
Η συμφωνία έγινε σε έναν βωμό αρχαίο,

το ένα είδος έδωσε στο άλλο όρκο μοιραίο.

Φιλίιτ, αρχόντισσα με φτερωτή σαγήνη,
θυμήσου σήμερα τη νύχτα εκείνη,
κάνε η συμφωνία μας ακέραιη να μείνει...

Η επίκληση ήταν κάτι περισσότερο από τα λόγια του ψαλμού. Ήταν οι αφηρημένες σκέψεις, οι οπτικές εικόνες που έπρεπε να διατηρούνται συνεχώς στο μυαλό, τα κατάλληλα συναισθήματα και οι σωστές αναμνήσεις. Χωρίς όλα αυτά να γίνουν απόλυτα σωστά, η επίκληση θα ήταν άχρηστη.

Αιώνες πριν, οι Μάγοι Βασιλείς του Μελνιμπονέ είχαν κλείσει μια συμφωνία με τη Φιλίιτ, την Αρχόντισσα των Πουλιών. Η συμφωνία έλεγε πως οποιοδήποτε πουλί έμπαινε μέσα στα τείχη του Ίμριρ θα προστατευόταν και πως κανένα φτερωτό πλάσμα δεν έπρεπε ποτέ να χτυπηθεί από κάποιον με μελνιμπονιανό αίμα. Η συμφωνία είχε τηρηθεί και το ονειρεμένο Ίμριρ είχε γίνει ένας παράδεισος για κάθε είδους πουλιά που κάποτε σκέπαζαν τους πύργους του με το φτέρωμά τους.

Τώρα, ο Έλρικ ικέτευε με τους στίχους του τη Φιλίιτ να θυμηθεί το δικό της μέρος στη συμφωνία.

Αδέλφια και αδελφές του ουρανού
Ακούστε τη φωνή μου όπου κι αν πετάτε
Και φέρτε μου βοήθεια απ'τα ψηλά βασίλεια...

Δεν ήταν η πρώτη φορά που καλούσε τα στοιχειακά πνεύματα. Πρόσφατα είχε καλέσει τον Χάασααστάακ, των Άρχοντα των Ερπετών, στη μάχη του εναντίον του Θελέμπ Καάρνα, κι ακόμα πιο πριν είχε καλέσει τον Άρχοντα των Εντόμων και τα στοιχειακά πνεύματα του αέρα και της γης.

Ωστόσο, η Φιλίιτ δεν έδειχνε τόση προθυμία.

Τώρα που το Ίμριρ δεν ήταν παρά μόνο ερείπια, μπορεί ακόμα και να αποφάσιζε να ξεχάσει την αρχαία συμφωνία.

«Φιλίιτ...»

Η επίκληση τον είχε αποδυναμώσει. Δεν θα είχε τη δύναμη να αντιμετωπίσει τον Θελέμπ Καάρνα, ακόμα κι αν του δινόταν η ευκαιρία.

«Φιλίιτ...»

Και τότε, ο αέρας άρχισε να πάλλεται και μια τεράστια σκιά έπεσε πάνω στις χίμαιρες που κουβαλούσαν τον Έλρικ και τον Μούνγκλαμ προς το βορρά.

Η φωνή του Έλρικ έτρεμε καθώς κοίταξε ψηλά. Χαμογέλασε, όμως, και είπε:

«Σ'ευχαριστώ, Φιλίιτ».

Ο ουρανός είχε γεμίσει με πουλιά. Υπήρχαν αητοί, κοκκινολαίμηδες, γερανοί, κοράκια, γεράκια, περιστέρια, σπουργίτια, παπαγάλοι, κουρούνες και κουκουβάγιες. Το φτέρωμά τους άστραφτε σαν ατσάλι και ο αέρας αντηχούσε από τις κραυγές τους.

Το Οονάι σήκωσε το φιδίσιο κεφάλι του και σφύριξε, χτυπώντας την ουρά του. Μια από τις

χίμαιρες που δεν μετέφερε τον Έλρικ ή τον Μούνγκλαμ πήρε τη μορφή ενός γιγάντιου κόνδορα και πέταξε προς τον τεράστιο σχηματισμό των πουλιών.

Εκείνα, όμως, δεν ξεγελάστηκαν.

Η χίμαιρα χάθηκε κάτω από τα πουλιά. Ακούστηκε μια τρομαχτική κραυγή και ύστερα κάτι μαύρο κύλισε κατακρεουργημένο προς τη γη.

Μια άλλη χίμαιρα – η τελευταία που δεν μετέφερε φορτίο – πήρε τη μορφή δράκου, σχεδόν πανομοιότυπου με αυτόν που κάποτε ο Έλρικ καβαλούσε σαν αυτοκράτορας του Μελνιμπονέ. Ήταν όμως μεγαλύτερος και δεν είχε τη χάρη του Φλογοδόντη και των άλλων.

Μια αηδιαστική μυρωδιά καμμένης σάρκας και φτερών ήρθε στα ρουθούνια του Έλρικ καθώς το φλεγόμενο φαρμάκι έπεφτε πάνω στα πουλιά.

Όμως, περισσότερα πετούμενα ήρθαν να γεμίσουν το κενό, κράζοντας, σκούζοντας και τιτιβίζοντας. Το Οονάι χάθηκε κι αυτό κάτω από τα κορμιά τους και για άλλη μια φορά ένα παραμορφωμένο τερατώδες σώμα έπεσε στη γη.

Τα πουλιά χωρίστηκαν σε δυο μάζες και έστρεψαν την προσοχή τους προς τις χίμαιρες που κουβαλούσαν τον Έλρικ και τον Μούνγκλαμ. Όρμησαν σαν δυο τεράστιες σφήνες που στην μύτη της κάθε μίας πετούσαν δέκα τεράστιοι χρυσαετοί.

Απέναντι στην επίθεση των πουλιών, οι χίμαι-

ρες αναγκάστηκαν να αλλάξουν μορφή. Αμέσως, ο Έλρικ ένιωσε να πέφτει σαν βαρύδι. Θυμήθηκε μόνο να κρατήσει τη λαβή του Στόρμπρινγκερ, βλαστημώντας ταυτόχρονα την ειρωνία της τύχης του. Είχε γλιτώσει από τα κτήνη του Χάους μόνο και μόνο για να σκοτωθεί πέφτοντας στο χιονοσκέπαστο έδαφος από κάτω του.

Τότε, όμως, κάτι άρπαξε το μανδύα του και η ταχύτητα της πτώσης του ελαττώθηκε. Σηκώνοντας το κεφάλι, είδε πως αρκετοί αητοί είχαν αρπάξει το ρούχο του με τα νύχια και τα ράμφη τους, επιβραδύνοντας την πτώση του μέχρι που έπεσε στο χιόνι μονάχα με ένα οδυνηρό τράνταγμα.

Οι αητοί επέστρεψαν στο σμήνος.

Λίγα μέτρα πιο μακριά, ο Μούνγκλαμ κατεβάστηκε από μια άλλη ομάδα αητών που επέστρεψαν αμέσως στο σημείο όπου οι σύντροφοί τους πολεμούσαν τα Οονάι.

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε το σπαθί που είχε πέσει από το χέρι του και έτριψε τον δεξιό του γοφό. «Θα βάλω τα δυνατά μου να μην ξαναφάω πουλερικά», είπε. «Τελικά, λοιπόν, το θυμήθηκες το ξόρκι».

«Ναι, το θυμήθηκα».

Άλλα δυο γουροονοειδή πτώματα έσκασαν στο έδαφος κοντά τους.

Για λίγα λεπτά, τα πουλιά έκαναν έναν παράξενο στροβιλιστό χορό, εν μέρει σαν χαιρετισμό προς τους δυο άνδρες και εν μέρει σαν ε-

πίδειξη θριάμβου και μετά χωρίστηκαν κατά είδη και πέταξαν μακριά. Σύντομα, ο ουρανός ήταν πάλι άδειος.

Ο Έλρικ πασπάτεψε το μωλωπισμένο σώμα του και μετά θηκάρωσε το Στόρμπρινγκερ. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε ψηλά.

«Φιλιίτ, σε ευχαριστώ ξανά».

Ο Μούνγκλαμ φαινόταν ακόμα έκπληκτος. «Πώς τα κάλεσες, Έλρικ;»

Ο Έλρικ έβγαλε την περικεφαλαία του και σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπό του πριν προλάβει να γίνει πάγος. «Ήταν μια πανάρχαια συμφωνία που είχαν κάνει οι πρόγονοί μου. Δυσκολεύτηκα πολύ να θυμηθώ τους στίχους του ξορκιού».

«Πάντως, εγώ χάρηκα πολύ που κατάφερες και το θυμήθηκες!»

Ο Έλρικ ένευσε αφηρημένα. Ξανάβαλε την περικεφαλαία στο κεφάλι του και κοίταξε γύρω. Παντού απλωνόταν η απέραντη χιονοσκέπαστη Λορμιριανή στέππα.

Ο Μούνγκλαμ κατάλαβε τις σκέψεις του συντρόφου του και έτριψε το σαγόνι.

«Πράγματι, φαίνεται πως έχουμε χαθεί, άρχοντα Έλρικ. Έχεις καμιά ιδέα πού βρισκόμαστε;»

«Δεν ξέρω, φίλε μου. Δεν μπορούμε να υπολογίσουμε σε τί απόσταση μας μετέφεραν τα τέρατα, αλλά είμαι σίγουρος πως βρισκόμαστε βόρεια του Ιοσάζ. Είμαστε πιο μακριά από την πρωτεύουσα απ'ότι ήμασταν όταν ξεκινήσαμε...».

«Μα τότε, το ίδιο μακριά θα πρέπει να είναι και ο Θελέμπ Καάρνα! Αν, δηλαδή, μας μετέφεραν στην κατοικία του...»

«Συμφωνώ πως κάτι τέτοιο είναι λογικό».

«Θα συνεχίσουμε, λοιπόν, βόρεια;»

«Δεν το νομίζω».

«Γιατί;»

«Για δυο λόγους. Πρώτον, ίσως ο Θελέμπ Καάρνα να είχε την ιδέα να μας πάει σε ένα μέρος τόσο πολύ μακριά του ώστε να μην μπορούμε να ανακατευτούμε στα σχέδιά του. Μπορεί να θεώρησε αυτή τη λύση φρονιμότερη από το να με αντιμετωπίσει κατά πρόσωπο και έτσι να κινδυνεύσει να τον νικήσω, έστω και στην κατάσταση που θα βρισκόμουν...»

«Παραδέχομαι πως έχεις δίκιο. Και ποιος είναι ο άλλος λόγος;»

«Θα ήταν καλύτερα να προσπαθούσαμε να φτάσουμε στο Ιοσάζ όπου θα μπορέσουμε να αντικαταστήσουμε τα εφόδια και τις προμήθειές μας και να πάρουμε πληροφορίες για τον Θελέμπ Καάρνα, αν δεν βρίσκεται εκεί. Επίσης, θα ήταν ανόητο να συνεχίσουμε προς το βοριά χωρίς άλογα και στο Ιοσάζ θα βρούμε δυνατά άτια και ίσως ένα έλκυθρο για να μας μεταφέρει ταχύτερα πάνω στο χιόνι».

«Κι αυτό λογικό. Μόνο που δεν νομίζω πως έχουμε πολλές ελπίδες να φτάσουμε πουθενά με αυτό το χιόνι, προς όποια κατεύθυνση και να

τραβήξουμε». «Πρέπει να αρχίσουμε να περπατάμε και να ελπίζουμε πως θα βρούμε ένα ποτάμι που δεν έχει ακόμα παγώσει κι ότι σ'αυτό το ποτάμι θα υπάρχουν βάρκες για να μας μεταφέρουν στο Ιοσάζ».

«Πολύ αμυδρή ελπίδα, Έλρικ».

«Ναι, πολύ αμυδρή».

Ο Έλρικ είχε ήδη αποδυναμωθεί από την ενέργεια που είχε ξοδέψει επικαλούμενος τη Φιλίιτ. Ηξερε πως σχεδόν σίγουρα θα πέθαινε. Δεν ήταν βέβαιος πως τον ένοιαζε και τόσο πολύ.

Θα ήταν καθαρότερος θάνατος από πολλούς που τον είχαν απειλήσει τελευταία – και σίγουρα λιγότερο οδυνηρός από αυτόν που μπορούσε να περιμένει στα χέρια του μάγου του Παν Τανγκ.

Άρχισαν να σέρνουν τα πόδια τους μέσα στο χιόνι. Κατευθύνθηκαν αργά προς τα νότια, δυο σκούρες μορφές μέσα σε ένα χιονισμένο τοπίο, δυο μικροσκοπικά σημαδάκια σάρκας μέσα σε μια απεραντοσύνη πάγου.

4.

Μια μέρα πέρασε, μια νύχτα πέρασε.

Ήρθε το απόγευμα της δεύτερης μέρας, και οι δυο άνδρες συνέχιζαν να σέρνουν τα βήματά τους παρ'όλο που από ώρες είχαν χάσει κάθε αίσθηση προσανατολισμού.

Η νύχτα έπεσε κι αυτοί σέρνονταν.

Δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Τα κόκκαλά

τους είχαν νεκρώσει, η σάρκα και οι μυς τους είχαν μουδιάσει.

Το κρύο και η εξάντληση είχαν διώξει κάθε ίχνος αντίληψης από μέσα τους, κι έτσι όταν έπεσαν μόλις και μετά βίας συνειδητοποίησαν πως είχαν πάψει να κινούνται. Δεν καταλάβαιναν πια τη διαφορά ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο.

Όταν ο ήλιος σηκώθηκε και ζέστανε κάπως τη σάρκα τους, αναδεύτηκαν και σήκωσαν τα κεφάλια, ίσως σε μια προσπάθεια να δούν για τελευταία φορά τον κόσμο που άφηναν.

Και τότε, είδαν το κάστρο.

Στεκόταν εκεί, καταμεσής της στέππας, και ήταν πανάρχαιο. Το χιόνι σκέπαζε τους λειχήνες και τα μούσκλια που φύτρωναν πάνω στις φθαρμένες πέτρες του. Φαινόταν να στέκεται εκεί μια αιωνιότητα, αλλά ούτε ο Έλρικ ούτε ο Μούνγκλαμ είχαν ποτέ ακούσει για ένα τέτοιο κάστρο. Ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς πώς ένα παρόμοιο κτίσμα μπορούσε να υπάρχει στην περιοχή που ήταν κάποτε γνωστή σαν το «Χείλος του Κόσμου».

Ο Μούνγκλαμ ήταν ο πρώτος που σηκώθηκε. Έφτασε παραπατώντας μέχρι το σημείο όπου ήταν πεσμένος ο Έλρικ. Με ξυλιασμένα χέρια, προσπάθησε να σηκώσει το φίλο του.

Το ασθενικό αίμα του Έλρικ είχε σχεδόν σταματήσει να κυλάει μέσα στις φλέβες του. Βόγγηξε, καθώς ο Μούνγκλαμ τον βοήθησε να σταθεί στα πόδια του. Προσπάθησε να μιλήσει,

αλλά τα χείλη του είχαν κολλήσει από τον πάγο.

Σφίγγοντας ο ένας τον άλλον, μερικές φορές περπατώντας και μερικές φορές έρποντας, έφτασαν το κάστρο.

Η πύλη του ήταν ανοιχτή. Πέρασαν από μέσα, και η ζεστασιά που ένιωσαν από το εσωτερικό τους έδωσε αρκετή δύναμη για να διασχίσουν παραπατώντας ένα στενό πέρασμα και να μπούν σε μια μεγάλη αίθουσα.

Μια άδεια αίθουσα.

Ήταν εντελώς γυμνή από κάθε έπιπλο και δεν υπήρχε μέσα της τίποτε άλλο πέρα από ένα τεράστιο τζάκι από γρανίτη και χαλαζία μέσα στο οποίο έκαιγαν μεγάλα κούτσουρα. Για να το φτάσουν, διέσχισαν ένα πάτωμα καμωμένο από λάπις λάζουλι.

«Ώστε το κάστρο κατοικείται».

Η φωνή του Μούνγκλαμ ήταν ξερή και έβγαινε με δυσκολία από το στόμα του. Κοίταξε γύρω του τους τοίχους από βασάλτη. Ύψωσε τη φωνή του όσο περισσότερο μπορούσε, και φώναξε:

«Χαιρετίζουμε τον άρχοντα αυτού του κάστρου. Είμαστε ο Μούγκλαμ από το Έλβερ και ο Έλρικ του Μελνιμπονέ και ζητάμε τη φιλοξενία σας γιατί έχουμε χαθεί».

Τα γόνατα του Έλρικ λύγισαν και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Μούνγκλαμ προχώρησε προς το μέρος του καθώς οι αντίλαλοι της φωνής του έσβηναν

μέσα στη γυμνή αίθουσα. Τίποτε άλλο δεν ακουγόταν εκτός από το τριζοβόλημα των ξύλων μέσα στο τζάκι.

Ο Μούνγκλαμ έσυρε τον Έλρικ μέχρι τη φωτιά και τον απόθεσε δίπλα της.

«Ζέστανε τα κόκκαλά σου εδώ, φίλε Έλρικ. Θα ψάξω να βρω τους ανθρώπους που κατοικούν το κάστρο».

Διέσχισε την αίθουσα και ανέβηκε τη σκάλα που οδηγούσε στο επόμενο πάτωμα.

Ήταν κι αυτό εντελώς γυμνό από επίπλωση και διακόσμηση όπως και το κάτω. Υπήρχαν πολλά δωμάτια, αλλά όλα ήταν άδεια. Ο Μούνγκλαμ άρχισε να νιώθει ανήσυχα, καθώς μυριζόταν κάτι το υπερφυσικό. Μήπως το κάστρο αυτό ανήκε στον Θελέμπ Καάρνα;

Γιατί ήταν σίγουρο πως κάποιος κατοικούσε εκεί. Κάποιος που είχε ανάψει τη φωτιά και είχε ανοίξει τις πύλες για να περάσουν. Ήταν αδύνατον να είχε φύγει από το κάστρο με φυσιολογικό τρόπο, γιατί τότε θα είχαν δει τα ίχνη του στο χιόνι.

Ο Μούνγκλαμ σταμάτησε και ύστερα άρχισε αργά να κατεβαίνει τις σκάλες. Φτάνοντας στην αίθουσα, ανακάλυψε πως ο Έλρικ είχε συνέλθει αρκετά ώστε να μισοσηκωθεί με την πλάτη πάνω στον τοίχο.

«Τί... βρηκες;» τον ρώτησε ξεψυχισμένα.

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους. «Τίποτα. Δεν υπάρχουν ούτε υπηρέτες, ούτε αφέντης. Αν βγήκανε για κυνήγι, τότε θα πρέπει να κυνη-

γούν πάνω σε ιπτάμενα άτια γιατί δεν υπάρχουν χνάρια πάνω στο χιόνι. Θα πρέπει να παραδεχτώ ότι νιώθω κάποια νευρικότητα». Χαμογέλασε αμυδρά. «Και λίγη πείνα, επίσης. Θα ψάξω το μαγειρείο. Αν έρθει ο κίνδυνος, θα τον αντιμετωπίσουμε καλύτερα με γεμάτα στομάχια».

Υπήρχε μια πόρτα στο πλάι του τζακιού. Δοκίμασε το χερούλι και η πόρτα άνοιξε σε έναν στενό διάδρομο που κατέληγε σε μια άλλη πόρτα. Προχώρησε με το σπαθί στο χέρι και άνοιξε προσεκτικά. Βρέθηκε σε ένα γυμνό δωμάτιο, και πίσω από αυτό διέκρινε την κουζίνα του κάστρου. Ολα τα σκεύη μαγειρικής ήταν καθαρά και αχρησιμοποίητα. Τελικά, βρήκε το κελάρι.

Εκεί ανακάλυψε το καλύτερο κομμάτι από ένα μεγάλο ελάφι να κρέμεται δίπλα σε ένα ράφι με ασκιά και μπουκάλια κρασιού. Κάτω από αυτό το ράφι υπήρχαν ψωμιά, λίγα ζυμαρικά και μπαχαρικά.

Η πρώτη αντίδραση του Μούνγκλαμ ήταν να σηκωθεί στις μύτες των ποδιών, να κατεβάσει ένα μπουκάλι κρασί, να βγάλει το φελό και να μυρίσει το περιεχόμενο.

Ποτέ δεν είχε μυρίσει κάτι πιο υπέροχο στη ζωή του.

Δοκίμασε το κρασί και ξέχασε τον πόνο και την κούρασή του. Δεν ξέχασε, όμως, τον Έλρικ, που περίμενε ακόμα στη μεγάλη αίθουσα.

Με το κοντό σπαθί του έκοψε ένα μεγάλο

κομμάτι κρέας και το έβαλε κάτω από τη μασχάλη του. Διάλεξε μερικά μπαχαρικά και τα έχωσε στο πουγκί του. Κάτω από την άλλη μασχάλη έβαλε ένα καρβέλι ψωμί κι ύστερα κράτησε στο κάθε χέρι ένα μπουκάλι κρασί.

Επέστρεψε στην αίθουσα, ακούμπησε κάτω τα λάφυρά του και βοήθησε τον Έλρικ να πιεί από το μπουκάλι.

Το παράξενο κρασί έκανε το θαύμα του σχεδόν αμέσως και ο Έλρικ πρόσφερε στον Μούνγκλαμ ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης.

«Είσαι... καλός φίλος. Αναρωτιέμαι γιατί...»

Ο Μούνγκλαμ γύρισε το πρόσωπο αλλού με ένα μουγκρητό αμηχανίας. Άρχισε να ετοιμάζει το κρέας που σκόπευε να ψήσει πάνω στη φωτιά.

Ποτέ δεν είχε καταλάβει τη φιλία του με τον αλμπίνο. Ήταν πάντα ένα παράξενο μείγμα επιφύλαξης και τρυφερότητας, μια λεπτή ισορροπία που οι δυο άνδρες προσπαθούσαν να διατηρούν ακόμα και σε καταστάσεις όπως αυτή.

Ο Έλρικ, από τότε που το πάθος του για τη Σίμοριλ είχε καταλήξει στο θάνατό της αλλά και την καταστροφή της πόλης που αγαπούσε, φοβόταν πάντα να δείξει οποιοδήποτε τρυφερό συναίσθημα σε όσους τον πλησίαζαν.

Είχε φύγει μακριά από την Σααρίλα της Ομίχλης που τον είχε αγαπήσει με όλη της την καρδιά. Είχε φύγει από τη βασίλισσα Γισάνα του Τζαρκόρ, που του είχε προσφέρει το βασίλειό της για να κυβερνήσει παρά το μίσος των

υπηκόων της γι'αυτόν. Περιφρονούσε κάθε άλλη συντροφιά εκτός από αυτήν του Μούνγκλαμ, κι ο Μούνγκλαμ σύντομα άρχισε να βαριέται οποιονδήποτε άλλον εκτός από τον κοκκινομάτη Πρίγκηπα του Ίμριρ. Ο Μούνγκλαμ θα πέθαινε για τον Έλρικ και ήξερε πως κι ο Έλρικ θα ριψοκινδύνευε ο,τιδήποτε για να σώσει το φίλο του. Δεν ήταν, όμως, αυτή μια αρρωστημένη σχέση; Δεν θα ήταν καλύτερα αν ο καθένας τραβούσε το δρόμο του; Δεν μπορούσε να αντέξει αυτή τη σκέψη. Ήταν σαν να αποτελούσαν τμήματα της ίδιας οντότητας – διαφορετικές όψεις του χαρακτήρα του ίδιου ανθρώπου.

Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ένιωθε έτσι, και υπέθετε πως αν ο Έλρικ είχε ποτέ συλλογιστεί το ερώτημα θα του ήταν εξίσου δύσκολο να δώσει μια απάντηση.

Όλα αυτά τα σκεφτόταν καθώς έψηνε το κρέας στη φωτιά, χρησιμοποιώντας το μακρύ σπαθί του σαν σούβλα.

Στο μεταξύ, ο Έλρικ ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί και άρχισε, σχεδόν ορατά, να ξεπαγώνει. Το δέρμα του είχε ακόμα άσχημες χιονίστρες, αλλά και οι δύο άνδρες είχαν γλιτώσει τα σοβαρά κρυοπαγήματα.

Έφαγαν το κρέας αμίλητοι, κοιτάζοντας γύρω τους απορημένοι για την απουσία του ιδιοκτήτη. Ήταν όμως τόσο εξαντλημένοι, που δεν τους ένοιαζε και πολύ το πού βρίσκονταν.

Αποκοιμήθηκαν αφού πρώτα έρριξαν καινούρια ξύλα στη φωτιά, και το πρωί είχαν συνέλθει σχεδόν εντελώς από τη δοκιμασία τους στο χιόνι.

Προγευμάτισαν με κρύο κρέας, ζυμαρικά και κρασί.

Ο Μούνγκλαμ βρήκε ένα τσουκάλι και ζέστανε νερό ώστε να μπορέσουν να ξυριστούν και να πλυθούν. Ο Έλρικ ανακάλυψε κάποια αλοιφή μέσα στο δισάκι του που θα μπορούσαν να απλώσουν στις χιονίστρες τους.

«Κοίταξα στους στάβλους», είπε ο Μούνγκλαμ καθώς ξυριζόταν με ένα ξυράφι που είχε βγάλει από το πουγκί του. «Δεν βρήκα άλογα, αλλά υπάρχουν σημάδια πως κάποια ζώα φιλοξενήθηκαν εκεί τελευταία».

«Υπάρχει μόνο ένας τρόπος ακόμα για να ταξιδέψουμε», είπε ο Έλρικ. «Ίσως να υπάρχουν χιονοπέδιλα κάπου μέσα στο κάστρο. Είναι κάτι πιθανό, μια και σ'αυτά τα μέρη χιονίζει τουλάχιστον το μισό χρόνο. Τα χιονοπέδιλα θα μας βοηθούσαν να γυρίσουμε πιο γρήγορα στο Ιοσάζ, και το ίδιο θα μας βοηθούσε ένας χάρτης και μια πυξίδα.

Ο Μούνγκλαμ συμφώνησε. «Θα ψάξω τους πάνω ορόφους». Τέλειωσε το ξύρισμα, σκούπισε το ξυράφι του και το ξανάβαλε στο πουγκί του.

Ο Έλρικ σηκώθηκε. «Θα έρθω μαζί σου».

Περιπλανήθηκαν μέσα στα άδεια δωμάτια, αλλά δεν βρήκαν τίποτα.

«Κι όμως», μουρμούρισε ο Έλρικ συνοφρυωμένος. «Είναι ολοφάνερο πως το κάστρο κατοι-

κείται!» Έψαξαν δυο ακόμα ορόφους και στα δωμάτια δεν βρήκαν ούτε καν σκόνη.

«Ίσως πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι θα περπατήσουμε», είπε ο Μούνγκλαμ, απογοητευμένος. «Έκτος κι αν βρούμε ξύλο κατάλληλο για να φτιάξουμε χιονοπέδιλα. Νομίζω πως κάτι είδα στο στάβλο...»

Είχαν φτάσει μια στενή σκάλα που οδηγούσε στον ψηλότερο πύργο του κάστρου.

«Θα δοκιμάσουμε κι εδώ, και μετά θα τα παρατήσουμε», είπε ο Έλρικ.

Έτσι, ανέβηκαν τη σκάλα και έφτασαν μπροστά σε μια μισάνοιχτη πόρτα. Ο Έλρικ την έσπρωξε και ύστερα φάνηκε να διστάζει.

«Τί συμβαίνει;» ρώτησε ο Μούνγκλαμ, που στεκόταν πίσω του.

«Το δωμάτιο είναι επιπλωμένο», είπε ο Έλρικ χαμηλόφωνα.

Ο Μούνγκλαμ ανέβηκε δυο ακόμα σκαλοπάτια και κοίταξε πίσω από τον ώμο του Έλρικ. Ξεροκατάπιε.

«Και κατειλημμένο».

Ήταν ένα πανέμορφο δωμάτιο. Μέσα από κρυστάλλινα παράθυρα έμπαινε χλωμό φως που χτυπούσε πάνω σε κουρτίνες από πολύχρωμο μετάξι, κεντημένα χαλιά και ταπετσαρίες με τόσο ζωηρά χρώματα που λες και είχαν φτιαχτεί μόλις ένα λεπτό πριν.

Στο κέντρο του δωματίου ήταν ένα κρεβάτι, σκεπασμένο με ερμίνα που είχε ουρανό από λευκό μετάξι.

Πάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη μια κοπέλα. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και γυάλιζαν. Το φόρεμά της είχε το πιο βαθύ πορφυρό χρώμα. Το δέρμα της έμοιαζε με ροδαλό φίλντισι και το πρόσωπό της ήταν υπέροχο. Τα χείλη της μισάνοιχτα καθώς ανέπνεε ελαφρά.

Κοιμόταν.

Ο Έλρικ έκανε δυο βήματα προς το κρεβάτι και μετά σταμάτησε απότομα. Ριγούσε. Γύρισε το κεφάλι του από την άλλη μεριά.

Ο Μούνγκλαμ ξαφνιάστηκε καθώς είδε λαμπερά δάκρυα στα κόκκινα μάτια του Έλρικ.

«Τί συμβαίνει, φίλε μου;»

Ο Έλρικ κίνησε τα λευκά του χείλη αλλά του ήταν αδύνατον να αρθρώσει λέξη. Κάτι σαν βογγητό βγήκε από το λαιμό του.

«Έλρικ...»

Ο Μούνγκλαμ ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο του φίλου του. Ο Έλρικ τραβήχτηκε βίαια.

Ο ασπρομάλλης γύρισε αργά προς το κρεβάτι, λες και πίεζε τον εαυτό του να αντικρίσει ένα αφάνταστα φρικιαστικό θέαμα. Ανάσανε βαθιά, ίσιωσε την πλάτη και ακούμπησε το αριστερό του χέρι στη λαβή του μαγικού σπαθιού.

«Μούνγκλαμ...».

Προσπαθούσε να μιλήσει. Ο Μούνγκλαμ κοίταξε τη γυναίκα στο κρεβάτι και μετά τον Έλρικ. Την αναγνώριζε;»

«Μούνγκλαμ, αυτός ο ύπνος προέρχεται από μαγεία...»

«Πώς το ξέρεις;»

«Σε έναν παρόμοιο λήθαργο είχε ρίξει και ο εξάδελφός μου ο Γιούρκον τη Σίμοριλ...»

«Μα τους Θεούς! Και νομίζεις...»

«Δεν νομίζω τίποτα!»

«Μα δεν είναι...»

«Δεν είναι η Σύμοριλ. Το ξέρω. Μα της μοιάζει... της μοιάζει τόσο πολύ. Αλλά και πάλι... Ήταν κάτι που δεν περίμενα...»

Ο Έλρικ έσκυψε το κεφάλι.

«Πάμε να φύγουμε», είπε χαμηλόφωνα.

«Μα, πρέπει να είναι η ιδιοκτήτρια του κάστρου. Αν μπορούσαμε να την ξυπνήσουμε...»

«Δεν μπορούμε να την ξυπνήσουμε. Σου εξήγησα, Μούνγκλαμ...» Ο Έλρικ πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα. «Ο ύπνος της είναι μαγικός. Παρ'όλες τις δυνάμεις μαγείας που διέθετα, δεν είχα καταφέρει να συνεφέρω τη Σίμοριλ. Αν κάποιος δεν γνωρίζει το ακριβές ξόρκι που χρησιμοποιήθηκε, δεν γίνεται τίποτα. Γρήγορα, Μούνγκλαμ, πάμε να φύγουμε».

Η φωνή του Έλρικ είχε κάτι που έκανε τον Μούνγκλαμ να ριγήσει.

«Μα...»

«Τότε, θα φύγω μόνος μου!»

Ο Έλρικ βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο και ο Μούνγκλαμ άκουσε τα βήματά του να αντηχούν στη σκάλα.

Πλησίασε την κοιμισμένη γυναίκα και θαύμασε την ομορφιά της.

Άγγιξε το δέρμα της. Ήταν αφύσικα κρύο.

Σήκωσε τους ώμους και ετοιμάστηκε να βγει από το δωμάτιο, σταματώντας μονάχα μια στιγμή για να παρατηρήσει τις αρχαίες ασπίδες και τα όπλα που κρέμονταν στον τοίχο πίσω από το κρεβάτι. Σκέφτηκε πως αποτελούσαν παράξενη διακόσμηση για το δωμάτιο μιας όμορφης γυναίκας. Κάτω από τα τρόπαια, είδε ένα σκαλιστό ξύλινο τραπέζι που είχε κάτι επάνω του. Ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Ένα παράξενο συναίσθημα τον πλημμύρισε καθώς είδε πως ήταν ένας χάρτης. Το κάστρο ήταν σημειωμένο επάνω του, όπως κι ο ποταμός Ζάφρα – Τεπέκ.

Πάνω στο χάρτη ήταν αφημένη μια πυξίδα, περασμένη από μια μακριά ασημένια αλυσσίδα.

Άρπαξε τον χάρτη με το ένα χέρι και την πυξίδα με το άλλο και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο.

«Έλρικ! Έλρικ!»

Κατέβηκε τις σκάλες και μπήκε στη μεγάλη αίθουσα. Ο Έλρικ είχε φύγει. Η πόρτα ήταν ανοιχτή.

Ακολούθησε τον αλμπίνο στο χιόνι έξω από το μυστηριώδες κάστρο.

«Έλρικ!»

Ο Έλρικ γύρισε και τον κοίταξε με πονεμένα μάτια.

Ο Μούνγκλαμ του έδειξε τον χάρτη και την πυξίδα.

«Τελικά, σωθήκαμε, Έλρικ!»

Ο Έλρικ έρριξε το βλέμμα στο χιόνι. «Ναι... Έτσι φαίνεται».

5.

Δυο μέρες αργότερα έφτασαν στον Ζάφρα – Τρεπέκ και στην εμπορική πόλη του Αλορασάζ με τους πανέμορφους ξύλινους πύργους.

Στο Αλορασάζ έρχονταν κυνηγοί, μεταλλωρύχοι και έμποροι από ολόκληρη τη χώρα. Ήταν μια χαρούμενη και πολυσύχναστη πόλη, που οι δρόμοι της φωτίζονταν και ζεσταίνονταν τη νύχτα από μεγάλα κόκκινα μαγγάλια που έκαιγαν σε κάθε γωνιά του δρόμου. Αυτά τα φρόντιζαν ειδικοί υπάλληλοι που είχαν υποχρέωση να τα κρατούν συνεχώς αναμμένα. Τυλιγμένοι σε χοντρά μάλλινα ρούχα, χαιρέτισαν τον Έλρικ και τον Μούνγκλαμ καθώς έμπαιναν στην πόλη.

Παρ'όλο που είχαν τραφεί από το κρασί και το κρέας που ο Μούνγκλαμ είχε σκεφτεί να πάρει μαζί του, ήταν εξαντλημένοι από το περπάτημα μέσα στη στέππα.

Ανοιξαν δρόμο μέσα από το πλήθος – γελαστές κοκκινομάγουλες γυναίκες και στιβαρούς άνδρες ντυμένους με γούνες, που οι ανάσες τους ανακατεύονταν με τους ατμούς που έβγαιναν από τα μαγκάλια. Ο Έλρικ έψαχνε για νέα και ήξερε ότι το μόνο μέρος που θα μπορούσε να τα βρει ήταν οι ταβέρνες. Περίμενε ενώ ο Μούνγκλαμ έψαχνε να βρει το καλύτερο πανδοχείο του Αλορασάζ, χρησιμοποιώντας το αλάθητο ένστικτό του. Κατέληξαν σε μια ταβέρνα γεμάτη με μεγάλα ξύλινα τραπέζια και πάγκους όπου ήταν στιβαγμένοι έμποροι και κυ-

νηγοί. Διαφωνούσαν καλοδιάθετα, σηκώνοντας ψηλά γούνες για να παινέψουν την αξία τους ή να περιγελάσουν την κακή τους ποιότητα, ανάλογα με το αν ήθελαν να πουλήσουν ή να αγοράσουν.

Ο Μούνγκλαμ άφησε τον Έλρικ να περιμένει στην πόρτα και πήγε να μιλήσει με τον πανδοχέα, έναν υπερβολικά χοντρό άνδρα με γυαλιστερό κόκκινο πρόσωπο.

Ο Έλρικ είδε τον πανδοχέα να σκύβει και να τον ακούει. Ο άνδρας ένευσε και έκανε νόημα στον Έλρικ να ακολουθήσει αυτόν και τον Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος και σχεδόν έχασε την ισορροπία του από την απότομη χειρονομία ενός εμπόρου. Ο έμπορος ζήτησε εύθυμα συγγνώμη και προσφέρθηκε να τον κεράσει ένα ποτό.

«Δεν ήταν τίποτα...» είπε ο Έλρικ χαμηλόφωνα.

Ο άνδρας σηκώθηκε όρθιος. «Μα ελάτε τώρα, κύριε. Εγώ έφταιγα...» Η φωνή του έσβησε καθώς αντίκρισε το πρόσωπο του αλμπίνου. Μουρμούρισε κάτι και ξανακάθισε, κάνοντας κάποιο κακοδιάθετο σχόλιο σε έναν από την παρέα του.

Ο Έλρικ ακολούθησε τον Μούνγκλαμ και τον πανδοχέα σε μια ετοιμόρροπη ξύλινη σκάλα και από εκεί σε ένα ιδιαίτερο δωμάτιο που ο πανδοχέας τους διαβεβαίωσε πως ήταν το μόνο διαθέσιμο.

«Τέτοια δωμάτια είναι ακριβά κατά τη διάρκεια της χειμωνιάτικης αγοράς δερμάτων», είπε ο πανδοχέας απολογητικά.

Ο Μούνγκλαμ μόρφασε καθώς ο Έλρικ έβαλε στο χέρι του άνδρα ένα ακόμα πολύτιμο ρουμπίνι που άξιζε μια μικρή περιουσία.

Ο πανδοχέας το περιεργάστηκε προσεκτικά και μετά γέλασε. «Το πανδοχείο αυτό θα σωριαστεί σε ερείπια πριν η πίστωσή σου τελειώσει, άρχοντα. Σε ευχαριστώ. Το εμπόριο θα πρέπει να πήγε πολύ καλά φέτος! Θα στείλω αμέσως ποτά και φαγητά!»

«Τα πιο καλά που έχεις, κάπελα», είπε ο Μούνγκλαμ, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί όσο γινόταν την κατάσταση.

«Ασφαλώς, μακάρι να είχα και καλύτερα».

Ο Έλρικ κάθισε σε ένα από τα κρεβάτια και έβγαλε το μανδύα και τη ζώνη του.

«Θα ήθελα να αναλάμβανα εγώ το κοινό ταμείο μας», είπε ο Μούνγκλαμ καθώς έβγαζε τις μπότες του δίπλα στη φωτιά. «Μπορεί να το χρειαστούμε πριν τελειώσει αυτή η αναζήτηση».

Ο Έλρικ, όμως, δεν φαινόταν να τον ακούει.

Αφού έφαγαν και έμαθαν από τον πανδοχέα ότι ένα πλοίο έφευγε την μεθεπόμενη μέρα για το Ιοσάζ, ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ έπεσαν στα κρεβάτια τους για να κοιμηθούν.

Τα όνειρα του Έλρικ ήταν πολύ ανήσυχα εκείνη τη νύχτα. Τα φαντάσματα που σύχναζαν τους διαδρόμους του μυαλού του ήταν περισσότερα από κάθε άλλη φορά.

Είδε τη Σίμοριλ να ουρλιάζει καθώς το Μαύρο Σπαθί ρουφούσε την ψυχή της. Είδε το Ίμριρ να καίγεται και τους πανώριους πύργους του να καταρρέουν. Είδε τον ξάδελφό του τον Γιούρκον να γελάει τρανταχτά καθισμένος στον Ρουμπινένιο Θρόνο. Είδε κι άλλα πράγματα, που ήταν αδύνατον να αποτελούν μέρος του παρελθόντος του...

Ο Έλρικ δεν ένιωθε κατάλληλος να κυβερνήσει τον σκληρόκαρδο λαό του Μελνιμπονέ, και έτσι είχε περιπλανηθεί στις χώρες των ανθρώπων μόνο για να ανακαλύψει πως ούτε κι εκεί είχε θέση. Στο μεταξύ, ο Γιούρκον σφεντερίστηκε το θρόνο, προσπάθησε να κάνει τη Σίμοριλ δική του, κι όταν αυτή αρνήθηκε την έρριξε σε έναν βαθύ μαγεμένο ύπνο από τον οποίο μονάχα εκείνος μπορούσε να την ξυπνήσει.

Τώρα, ο Έλρικ ονειρευόταν πως είχε ανακαλύψει ένα Νανόριον, το απόκρυφο πετράδι που λέγανε ότι μπορεί να αναστήσει ακόμα και νεκρούς. Ονειρευόταν πως η Σίμοριλ ήταν ακόμα ζωντανή, αλλά κοιμόταν, και ότι έβαζε το Νανόριον στο μέτωπό της και την ξυπνούσε. Πως αυτή έπεφτε στην αγκαλιά του και μετά πετούσε μαζί του πάνω στην πλάτη του Φλογοδόντη, του μεγάλου πολεμικού δράκου του Μελνιμπονέ, για να βρουν τη γαλήνη σε ένα μοναχικό κάστρο μέσα στο χιόνι.

Ξύπνησε ξαφνιασμένος.

Ήταν άγρια μεσάνυχτα.

Ακόμα κι ο θόρυβος της ταβέρνας από κάτω είχε καταλαγιάσει.

Άνοιξε τα μάτια του και είδε τον Μούνγκλαμ να κοιμάται στο διπλανό κρεβάτι.

Προσπάθησε να ξανακοιμηθεί, αλλά του ήταν αδύνατον. Ήταν σίγουρος πως διαισθανόταν μια άλλη παρουσία μέσα στο δωμάτιο. Άπλωσε το χέρι στη λαβή του Στόρμπρινγκερ και ετοιμάστηκε να αμυνθεί στην περίπτωση που δεχόταν επίθεση. Μήπως ήταν κλέφτες που είχαν μάθει για τη γενναιοδωρία του απέναντι στον πανδοχέα;

Άκουσε κάτι να κινείται μέσα στο δωμάτιο και άνοιξε πάλι τα μάτια του.

Στεκόταν εκεί, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της να πέφτουν στους ώμους, το πορφυρό της φόρεμα να κολλάει στο κορμί της. Στα χείλη της ήταν χαραγμένο ένα χαμόγελο ειρωνίας, καθώς τον κοιτούσε με σταθερό βλέμμα.

Ήταν η γυναίκα που είχε δει στο κάστρο. Η κοιμισμένη. Ήταν κι αυτό μέρος του ονείρου;

«Σου ζητώ συγγνώμη που έρχομαι έτσι απρόσκλητη, άρχοντά μου, αλλά δεν έχω καθόλου χρόνο για χάσιμο».

Ο Έλρικ είδε πως ο Μούνγκλαμ συνέχιζε να κοιμάται σαν νεκρός.

Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Το Στόρμπρινγκερ βόγγηξε για μια φορά και μετά έμεινε αμίλητο.

«Καθώς φαίνεται με γνωρίζεις, κυρά, αλλά εγώ όχι».

«Ονομάζομαι Μισέλα».

«Η Αυτοκράτειρα της Αυγής;»

Εκείνη χαμογέλασε ξανά. «Μερικοί με έχουν αποκαλέσει κι έτσι. Άλλοι πάλι με λένε Σκοτεινή Κυρά του Κάνελουν».

«Αυτή που αγάπησε ο Όμπεκ; Τότε θα πρέπει να διατηρείς άψογα τη νιότη σου, αρχόντισα Μισέλα».

«Δεν το έχω επιδιώξει εγώ. Πιθανώς να είμαι αθάνατη. Δεν το ξέρω. Ξέρω μονάχα ένα πράγμα, ότι ο χρόνος είναι μια αυταπάτη...»

«Γιατί ήρθες;»

«Δεν μπορώ να μείνω για πολύ. Ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σου».

«Δηλαδή;»

«Νομίζω πως έχουμε έναν κοινό εχθρό».

«Τον Θελέμπ Καάρνα;»

«Ακριβώς».

«Αυτός σου έκανε τα μάγια που σε κοίμησαν;»

«Ναι».

«Και ύστερα έστειλε τα Οονάι εναντίον μου. Γι'αυτό...»

Εκείνη σήκωσε το χέρι.

«Εγώ ήμουν αυτή που έστειλα τις χίμαιρες να σε βρουν και να σε φέρουν σε μένα. Δεν ήθελα να σου κάνουν κακό. Ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω, γιατί το ξόρκι του Θελέμπ Καάρνα είχε ήδη αρχίσει να με επηρεάζει. Αντιπαλεύω τη μαγεία του, αλλά είναι πολύ ισχυρή και αδυνατώ να μείνω ξύπνια για περισσότερο από

κάποια μικρά χρονικά διαστήματα. Σε μια τέτοια περίοδο βρίσκομαι τώρα. Ο Θελέμπ Καάρνα συμμάχησε με τον Πρίγκιπα Ούμπντα, τον Άρχοντα των Κελμενικών Ορδών. Σχεδιάζουν να κατακτήσουν το Λορμίρ και στη συνέχεια ολόκληρη τη νότια ήπειρο!»

«Ποιος είναι αυτός ο Ούμπτα; Δεν έχω ακουστά τίποτα ούτε γι'αυτόν ούτε για Κελμενικές Ορδές. Είναι μήπως κάποιος ευγενής του Ιοσάζ που...»

«Ο Πρίγκηπας Ούμπντα υπηρετεί το Χάος. Έρχεται από έναν τόπο πέρα από το Χείλος του Κόσμου και οι Κελμενοί του δεν είναι άνθρωποι αν και έχουν τη μορφή ανθρώπων».

«Ώστε ο Θελέμπ Καάρνα βρίσκεται τελικά στο μακρινό νότο».

«Γι'αυτό το λόγο ήρθα σε σένα απόψε».

«Θέλεις να σε βοηθήσω;»

«Θέλουμε κι οι δυο το χαμό του Θελέμπ Καάρνα. Η μαγεία του ήταν αυτή που επέτρεψε στον πρίγκηπα Ούμπντα να διασχίσει το Χείλος του Κόσμου. Τώρα, αυτή η μαγεία ενδυναμώνεται ακόμα περισσότερο από αυτό που ο Ούμπντα φέρνει μαζί του – τη φιλία του Χάους. Προστατεύω το Λορμίρ και υπηρετώ το Νόμο. Γνωρίζω πως εσύ υπηρετείς το Χάος, αλλά ελπίζω το μίσος σου για τον Θελέμπ Καάρνα να υπερνικήσει προς στιγμήν αυτή την αφοσίωση».

«Το Χάος δεν με έχει βοηθήσει και πολύ τελευταία, αρχόντισά μου, γι'αυτό κι εγώ θα ξεχάσω αυτή την αφοσίωση. Θέλω να πάρω εκδίκηση από τον Θελέμπ Καάρνα, κι αν σ'αυτό το θέμα μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο, τόσο το καλύτερο».

«Ωραία».

Την ίδια στιγμή, ξεροκατάπιε και τα μάτια της γυάλισαν. Όταν ξαναμίλησε, το έκανε με κάποια δυσκολία.

«Η μαγεία με τυλίγει πάλι στα δεσμά της. Ένα άτι σε περιμένει κοντά στη βόρεια πύλη της πόλης. Θα σε μεταφέρει σε ένα νησί της Θάλασσας Που Κοχλάζει. Πάνω σ'αυτό το νησί υπάρχει ένα παλάτι που ονομάζεται Ασάνελουν. Εκεί κατοικούσα τελευταία μέχρι που διαισθάνθηκα τον κίνδυνο για το Λορμίρ...»

Άγγιξε με την παλάμη το μέτωπό της και ταλαντεύτηκε.

«...ο Θελέμπ Καάρνα, όμως, περιμένει πως ίσως δοκιμάσω να επιστρέψω και έτσι έχει τοποθετήσει έναν φύλακα στην πύλη του παλατιού. Αυτός ο φύλακας πρέπει να εξοντωθεί. Όταν αυτό συμβεί θα πρέπει να πας...»

Ο Έλρικ σηκώθηκε να τη βοηθήσει αλλά εκείνη του έκανε νόημα να κάνει πίσω.

«... στον ανατολικό πύργο. Στο χαμηλότερο δωμάτιο του πύργου υπάρχει ένα μπαούλο. Μέσα στο μπαούλο θα βρεις ένα μεγάλο σακούλι από χρυσοκέντητο ύφασμα. Αυτό θα πρέπει να μου το φέρεις πίσω στο Κάνελουν, επειδή ο Ούμπντα και οι Κελμενοί θα βαδίσουν ενάντια στο κάστρο. Με τη βοήθειά τους, ο Θελέμπ Καάρνα θα καταστρέψει το κάστρο – κι εμένα μαζί

του. Με αυτό το πουγκί, ίσως καταφέρω να τους εξοντώσω εγώ. Να εύχεσαι μόνο να μπορέσω να ξυπνήσω, αλλιώς ο Νότος είναι καταδικασμένος και τότε ακόμα κι εσύ δεν θα μπορείς να αντισταθείς στη δύναμη που θα αποκτήσει ο Θελέμπ Καάρνα».

«Και ο Μούνγκλαμ;» ρώτησε ο Έλρικ, κοιτάζοντας τον κοιμισμένο φίλο του. «Δεν μπορεί να με συνοδεύσει;»

«Καλύτερα όχι. Εξάλλου, του έχω κάνει ένα μικρό ξόρκι. Δεν είναι ώρα να τον ξυπνήσεις...» Ξεροκατάπιε πάλι και έπιασε το κεφάλι με τα χέρια της. «Δεν έχω χρόνο...»

Ο Έλρικ πήδησε από το κρεβάτι και άρχισε να φοράει το παντελόνι του. Πήρε το μανδύα του από το σκαμνί όπου τον είχε αφήσει και ζώστηκε το σπαθί του. Ύστερα, έκανε να την βοηθήσει αλλά εκείνη τον κράτησε με ένα νόημα μακριά.

«Όχι... Φύγε, σε παρακαλώ...»

Και εξαφανίστηκε.

Μισοκοιμισμένος ακόμα, ο Έλρικ άνοιξε την πόρτα, κατέβηκε τη σκάλα και βγήκε τρέχοντας μέσα στη νύχτα. Πέρασε από τη βόρεια πύλη και σύντομα είχε βρεθεί χωμένος μέχρι τα γόνατα στο χιόνι. Το κρύο τον τύλιξε σαν ένα ξαφνικό κύμα. Κοιτάζοντας γύρω του, συνέχισε μέχρι που είδε κάτι που τον έκανε να κοκκαλώσει στη θέση του.

Ήταν το άτι που του είχε προμηθεύσει η Μισέλα.

«Τί είναι αυτό;» μουρμούρισε. «Μια ακόμα χίμαιρα;»

Πλησίασε επιφυλακτικά.

6.

Ήταν ένα πουλί, αλλά όχι πουλί από σάρκα και αίμα.

Ήταν ένα πουλί από ασήμι, χρυσάφι και μπρούτζο. Τα φτερά του κλάγγισαν καθώς το πλησίαζε, τα τεράστια νυχωτά πόδια κινήθηκαν ανυπόμονα και ψυχρά σμαραγδένια μάτια στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

Στην πλάτη του υπήρχε μια σέλα από σκαλιστό όνυχα ντυμένη στο χρυσάφι και το χαλκό. Ήταν άδεια και τον περίμενε.

«Δεν ρώτησα πολλά όταν ξεκίνησα όλη αυτή την ιστορία», είπε ο Έλρικ στον εαυτό του. «Ας την τελειώσω με τον ίδιο τρόπο».

Πλησίασε το πουλί και κάπως επιφυλακτικά ανέβηκε στη σέλα.

Τα φτερά από ασήμι και χρυσάφι χτύπησαν με τον ήχο εκατό κυμβάλων και με τρεις κινήσεις το πουλί από μέταλλο είχε σηκωθεί μαζί με τον καβαλάρη του στον ουρανό πάνω από το Αλορασάζ. Ύστερα, έστρεψε το λαμπερό του κεφάλι και άνοιξε το διαμαντοστόλιστο ατσαλένιο ράμφος του.

«Λοιπόν, αφέντη, έχω διαταγή να σε μεταφέρω στο Ασάνελουν».

Ο Έλρικ κούνησε ένα χλωμό χέρι. «Όπου θέλεις.

Είμαι στο έλεος σου και της αφέντρας σου».

Ύστερα, έγειρε προς τα πίσω πάνω στη σέλα καθώς το πουλί ανέπτυξε ταχύτητα και άρχισε να πετά μέσα στην παγωμένη νύχτα πάνω από χιονισμένες πεδιάδες, βουνά και ποτάμια, μέχρι που τελικά φάνηκε η ακτή και στα δυτικά διέκρινε τη θάλασσα που ονομαζόταν η Θάλασσα που Κοχλάζει.

Το πουλί από ασήμι και χρυσάφι χώθηκε στο σκοτάδι και ο Έλρικ σε λίγο άρχισε να νιώθει μια υγρή ζέστη να χτυπά το πρόσωπο και τα χέρια του. Άκουγε ένα περίεργο κόχλασμα, και ήξερε πως πετούσαν πάνω από αυτά τα αλλόκοτα νερά κάτω απ'την επιφάνεια των οποίων έκαιγαν ηφαίστεια και που κανένα πλοίο δεν μπορούσε να διασχίσει.

Ο ατμός τους περιτριγύριζε. Η ζέστη ήταν σχεδόν ανυπόφορη, αλλά ο Έλρικ άρχισε να διακρίνει μπροστά του ξηρά. Ήταν ένα μικρό βραχώδες νησί πάνω στο οποίο στεκόταν ένα μοναδικό κτίριο με λεπτούς πύργους και θόλους.

«Το παλάτι του Ασάνελουν», είπε το πουλί από ασήμι και χρυσάφι. «Θα καθίσω στις πολεμίστρες, αλλά επειδή φοβάμαι το πράγμα που πρέπει να αντιμετωπίσεις πριν ολοκληρωθεί η αποστολή μας, θα πάω να σε περιμένω αλλού. Αν ζήσεις, θα επιστρέψω για να σε πάω πίσω στο Κάνελουν. Αν πάλι πεθάνεις, θα γυρίσω στην κυρά μου να της αναφέρω την αποτυχία σου».

Το πουλί πέταξε πάνω από τις πολεμίστρες, χτυπώντας ηχηρά τα μεταλλικά φτερά του και ο Έλρικ σκέφτηκε πως δεν θα είχε κανένα πλεονέκτημα αιφνιδιασμού απέναντι σε ό,τι ήταν αυτό που το πουλί φοβόταν τόσο πολύ.

Πέρασε το ένα πόδι πάνω από τη σέλα, σταμάτησε για μια στιγμή και μετά πήδησε στην επίπεδη οροφή.

Βιαστικά, το πουλί ξανασηκώθηκε στον ουρανό.

Ο Έλρικ απέμεινε μόνος.

Παντού επικρατούσε ησυχία, εκτός από τον ήχο των κυμάτων στη μακρινή ακτή.

Εντόπισε τον ανατολικό πύργο και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Ίσως να υπήρχε κάποια περίπτωση να ολοκλήρωνε την αποστολή του χωρίς να χρειαστεί να αντιμετωπίσει τον φρουρό του παλατιού.

Τότε, όμως, ένας τερατώδης μυκηθμός ακούστηκε πίσω του και γύρισε, καταλαβαίνοντας πως ήταν ο φρουρός. Το πλάσμα στεκόταν απέναντί του με τα κόκκινα μάτια του γεμάτα από έντονο μίσος.

«Ώστε εσύ είσαι ο σκλάβος του Θελέμπ Κάαρνα»; είπε ο Έλρικ. Απλωσε το χέρι προς το Στόρμπρινγκερ και το σπαθί πήδησε μέσα στην παλάμη του με δική του θέληση. «Θα φύγεις ή θα πρέπει να σε σκοτώσω;»

Το πλάσμα μηκύθηκε ξανά αλλά δεν κινήθηκε.

«Είμαι ο Έλρικ του Μελνιμπονέ», είπε ο αλ-

μπίνος. «Είμαι ο τελευταίος μιας μεγάλης γενιάς μάγων βασιλέων. Το σπαθί που κρατώ δεν θα σε σκοτώσει απλά, φίλε δαίμονα. Θα ρουφήξει την ψυχή σου και θα με θρέψει με αυτήν. Μήπως με έχεις ακουστά με ένα άλλο όνομα; Με το όνομα του Άρπαγα των Ψυχών;»

Το πλάσμα μαστίγωσε τον αέρα με την οδοντωτή ουρά του και τα βοϊδίσια ρουθούνια του άνοιξαν διάπλατα. Το κερασφόρο κεφάλι ταλαντεύτηκε πάνω στον κοντό λαιμό και τα μακριά δόντια έλαμψαν στο σκοτάδι. Τέντωσε τα νύχια του και άρχισε να πλησιάζει τον Πρίγκηπα των Ερειπίων.

Ο Έλρικ έπιασε το σπαθί και στα δυο χέρια και άπλωσε τα πόδια του πάνω στο πλακόστρωτο, έτοιμος να αντιμετωπίσει την επίθεση του τέρατος. Βρωμερό χνώτο τον χτύπησε στο πρόσωπο. Με άλλο έναν μυκηθμό, ο δαίμονας έπεσε επάνω του.

Το Στόρμπρινγκερ ούρλιαξε και έχυσε μαύρη ακτινοβολία πάνω και στους δύο. Οι ρούνοι που ήταν σκαλισμένοι στη λεπίδα του έλαμψαν καθώς το πλάσμα από την κόλαση χτύπησε το σώμα του Έλρικ με τα νύχια του, κουρελιάζοντας το πουκάμισό του και γυμνώνοντας το στήθος του.

Το σπαθί έπεσε.

Ο δαίμονας βρυχήθηκε καθώς τα λέπια στον ώμο του δέχτηκαν το χτύπημα αλλά δεν άνοιξαν. Έκανε στο πλάι και επιτέθηκε ξανά. Ο Έλρικ πισωπάτησε, αλλά μια λεπτή πληγή είχε

ήδη ανοίξει από τον αγκώνα μέχρι τον καρπό του.

Το Στόρμπρινγκερ χτύπησε για δεύτερη φορά και πέτυχε το μουσούδι του δαίμονα, έτσι που αυτός στρίγγλισε και τίναξε ξανά τα νύχια του. Αίμα πασάλειψε το στήθος του Έλρικ από μια ρηχή πληγή.

Ο Έλρικ έκανε άλλο ένα βήμα πίσω, παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. Κατέφερε, όμως, την τελευταία στιγμή να κρατήσει την ισορροπία του και να αμυνθεί όσο καλύτερα μπορούσε. Τα νύχια επιχείρησαν να τον ξεσκίσουν αλλά το Στόρμπρινγκερ τα έκανε στο πλάι.

Ο Έλρικ άρχισε να λαχανιάζει. Ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του και ένοιωσε την απόγνωση να τον πλημμυρίζει. Ύστερα, αυτή η απόγνωση πήρε μια διαφορετική μορφή. Τα μάτια του έλαμψαν και τα χείλη του τραβήχτηκαν πίσω.

«Μάθε πως είμαι ο Έλρικ!» φώναξε. «Ο Έλρικ!»

Το πλάσμα συνέχισε να επιτίθεται.

«Είμαι ο Έλρικ – περισσότερο δαίμονας παρά άνθρωπος! Χάσου, απαίσιο πλάσμα!»

Το πλάσμα μυκήθηκε και όρμησε προς το μέρος του, αλλά αυτή τη φορά ο Έλρικ δεν υποχώρησε. Με το πρόσωπο συσπασμένο από μια τρομερή οργή, αντέστρεψε τη λαβή του πάνω στο σπαθί και το βύθισε με τη μύτη μέσα στα ανοιχτά σαγόνια του δαίμονα.

Το Μαύρο Σπαθί διαπέρασε το βρωμερό λα-

ρύγγι και χώθηκε στο στήθος.

Σύστρεψε τη λεπίδα έτσι που άνοιξε στη μέση σαγόνι, λαιμό, στήθος και κοιλιά, και η ζωϊκή δύναμη του πλάσματος άρχισε να κυλάει κατά μήκος του σπαθιού. Τα νύχια προσπάθησαν να τον χτυπήσουν, αλλά το πλάσμα είχε αποδυναμωθεί.

Ύστερα, η δύναμη του πλάσματος πέρασε στον Έλρικ που ξεροκατάπιε και ούρλιαξε μέσα σε μαύρη έκσταση, καθώς η ενέργεια του δαίμονα χυνόταν στο κορμί του. Τράβηξε τη λεπίδα και άρχισε να πελεκάει ξανά και ξανά το σώμα. Η ενέργεια του δαίμονα έδινε όλο και μεγαλύτερη δύναμη στα χτυπήματά του. Το πλάσμα βόγγηξε και έπεσε στο πλακόστρωτο.

Όλα είχαν τελειώσει.

Ένας λευκοπρόσωπος δαίμονας στεκόταν πάνω από το νεκρό πλάσμα της κόλασης με πυρωμένα κόκκινα μάτια και ανοιγμένο το χλωμό του στόμα. Τραντάχτηκε ολόκληρος από το θριαμβευτικό γέλιο που βγήκε από μέσα του. Τα χέρια του σηκώθηκαν ψηλά και το σπαθί άστραψε με μια φοβερή μαύρη φλόγα καθώς ούρλιαζε ένα επινίκειο τραγούδι προς τους Άρχοντες του Χάους.

Ακολούθησε σιωπή.

Ύστερα, ο Έλρικ έσκυψε το κεφάλι και έκλαψε.

Άνοιξε την πόρτα του ανατολικού πύργου και προχώρησε ψηλαφίζοντας μέσα σε απόλυτο σκοτάδι μέχρι που έφτασε το πιο χαμηλό δωμά-

τιο. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και αμπαρωμένη, αλλά το Στόρμπρινγκερ την άνοιξε στη μέση και ο τελευταίος άρχοντας του Μελνιμπονέ μπήκε σε ένα φωτισμένο δωμάτιο στη μέση του οποίου βρισκόταν ένα σιδερένιο μπαούλο.

Το σπαθί του διάλυσε τα λουκέτα που το έκλειναν. Όταν άνοιξε το καπάκι είδε μέσα πολλά θαυμαστά πράγματα, ανάμεσά τους και ένα πουγκί καμωμένο από χρυσοκέντητο ύφασμα. Πήρε μονάχα αυτό, το πέρασε μέσα στη ζώνη του και μετά βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο και ανέβηκε στις πολεμίστρες όπου το πουλί από ασήμι και χρυσάφι τον περίμενε, τσιμπολογώντας με το ατσάλινο ράμφος του τα απομεινάρια του υπηρέτη του Θελέμπ Καάρνα.

Σήκωσε το κεφάλι καθώς ο Έλρικ πλησίαζε. Μέσα στα μάτια του υπήρχε μια σχεδόν ειρωνική έκφραση.

«Θα πρέπει να βιαστούμε να γυρίσουμε, αφέντη».

«Ναι».

Ο Έλρικ άρχισε να νιώθει ναυτία. Το βλέμμα του ήταν σκυθρωπό καθώς σκέφτηκε το κουφάρι και αυτό που είχε κλέψει από μέσα του. Μια τέτοια ζωική ενέργεια θα πρέπει σίγουρα να ήταν μολυσμένη. Δεν είχε ρουφήξει κάτι από την κακία του δαίμονα την ώρα που το σπαθί έπινε την ψυχή του;

Ήταν έτοιμος να ξανανέβει στη σέλα από όνυχα όταν πρόσεξε κάτι να γυαλίζει ανάμεσα στα μαύρα και κίτρινα εντόσθια που είχε χύσει.

Ήταν η καρδιά του δαίμονα – μια ακανόνιστα σχηματισμένη πέτρα σε χρώμα σκούρο μπλε, πορφυρό και πράσινο. Χτυπούσε ακόμα, αν και ο κάτοχός της ήταν νεκρός.

Ο Έλρικ έσκυψε και τη σήκωσε. Ήταν υγρή και τόσο ζεστή που σχεδόν του έκαψε το χέρι αλλά την έχωσε στο πουγκί του και μετά καβάλησε το πουλί από ασήμι και χρυσάφι.

Στο κατάλευκο πρόσωπό του έπαιζαν δεκάδες παράξενα συναισθήματα καθώς άφηνε το πουλί να τον περάσει ξανά πάνω από τη Θάλασσα που Κοχλάζει. Τα άσπρα μαλλιά του ανέμιζαν πίσω του και φαινόταν να αγνοεί τις πληγές στο χέρι και το στήθος του.

Σκεφτόταν άλλα πράγματα. Μερικές από τις σκέψεις του ήταν στραμμένες στο παρόν και άλλες στο μέλλον. Δυο φορές γέλασε πικρά ενώ τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του και μια φορά φώναξε δυνατά και είπε:

«Αχ, τί αγωνία αυτή η ζωή!»

7.

Έφτασαν στο Κάνελουν με το πρώτο φως της αυγής και από μακριά ο Έλρικ είδε έναν μεγάλο στρατό να μαυρίζει το χιόνι. Κατάλαβε πως πρέπει να ήταν οι Κελμενικές Ορδές που τις οδηγούσε ο Θελέμπ Καάρνα και ο Πρίγκηπας Ούμπντα και κατευθύνονταν προς το μοναχικό κάστρο.

Το πουλί από ασήμι και χρυσάφι φτεροκόπησε στο χιόνι έξω από την είσοδο του κάστρου

και ο Έλρικ ξεκαβαλήκεψε. Ύστερα, το πουλί σηκώθηκε πάλι στον αέρα και χάθηκε.

Η μεγάλη πύλη του Κάστρου Κάνελουν ήταν αυτή τη φορά κλειστή. Μάζεψε τον κουρελιασμένο μανδύα του γύρω από το γυμνό του στήθος και άρχισε να χτυπά την πόρτα με τις γροθιές, πιέζοντας το στεγνό λαρύγγι του να φωνάξει.

«Μισέλα! Μισέλα!»

Καμιά απόκριση.

«Μισέλα! Γύρισα μ'αυτό που μου ζήτησες!»

Φοβόταν πως είχε πέσει πάλι στον μαγεμένο λήθαργο. Κοίταξε προς τα νότια και είδε πως η σκοτεινή παλίρροια είχε πλησιάσει λίγο πιο κοντά στο κάστρο.

«Μισέλα!»

Ύστερα άκουσε μια αμπάρα να τραβιέται πίσω και οι πύλες άνοιξαν τρίζοντας. Μπροστά του στεκόταν ο Μούνγκλαμ με μια σφιγμένη έκφραση και τα μάτια του γεμάτα από ένα απερίγραπτο συναίσθημα.

«Μούνγκλαμ! Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Δεν ξέρω να σου πω, Έλρικ». Ο Μούνγκλαμ έκανε στο πλάι ώστε ο Έλρικ να μπορέσει να μπει. Ξανάβαλε τη μπάρα στη θέση της. «Ήμουν ξαπλωμένος και κοιμόμουν όταν μια γυναίκα ήρθε από πάνω μου. Ήταν η ίδια γυναίκα που είδαμε να κοιμάται εδώ. Μου είπε ότι έπρεπε να την ακολουθήσω και κατά κάποιο τρόπο αυτό ακριβώς έγινε. Δεν ξέρω πώς, όμως, Έλρικ. Δεν έχω ιδέα».

«Πού είναι τώρα αυτή η γυναίκα;»

«Εκεί που την είδαμε για πρώτη φορά. Κοιμάται και δεν μπορώ να την ξυπνήσω».

Ο Έλρικ πήρε μια βαθιά ανάσα και του εξιστόρησε με συντομία τί γνώριζε για τη Μισέλα και το στρατό που ερχόταν εναντίον του κάστρου.

«Ξέρεις τί περιέχει αυτό το πουγκί;» τον ρώτησε ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ έσεισε το κεφάλι και άνοιξε το πουγκί για να δει τί είχε μέσα. «Τίποτε εκτός από μια ροδαλή σκόνη. Θα πρέπει, όμως, να είναι πολύ ισχυρή, αν η Μισέλα πιστεύει πως μ'αυτήν μπορεί να νικήσει ολόκληρο τον Κελμενικό στρατό».

Ο Μούνγκλαμ ζάρωσε το μέτωπο. «Μα, αν μόνο η Μισέλα ξέρει πώς να το χρησιμοποιήσει, τότε θα πρέπει αυτή να κάνει και το ξόρκι».

«Έτσι είναι».

«Και ο Θελέμπ Καάρνα την έχει μαγέψει».

«Σωστά».

«Και τώρα είναι πια πολύ αργά, γιατί ο Ούμπντα – όποιος τέλως πάντων είναι αυτός – πλησιάζει το κάστρο».

«Ναι». Το χέρι του Έλρικ έτρεμε καθώς έβγαζε από το πουγκί του αυτό που είχε πάρει από το δαίμονα λίγο πριν φύγει από το παλάτι του Ασάνελουν. «Εκτός κι αν αυτή είναι η πέτρα που νομίζω».

«Τί πράγμα είναι αυτό;»

«Έχω ακουστά έναν θρύλο. Μερικοί δαίμονες έχουν αυτά τα πετράδια σαν καρδιές». Την κράτησε στο φως έτσι που τα χρώματά της ιρίδισαν. «Δεν έχω ξαναδεί παρόμοια, αλλά νομίζω πως ήταν αυτή που έψαχνα να βρω για τη Σίμοριλ, όταν προσπαθούσα να λύσω τα μάγια του ξαδέλφου μου από επάνω της. Αυτό που έψαχνα και δεν βρήκα ποτέ ήταν ένα Νανόριον. Ένα πετράδι μαγικών δυνάμεων που λέγεται πως ξυπνάει ακόμα και νεκρούς – ή αυτούς που έχουν πέσει σε ύπνο βαθύ σαν θάνατο».

«Κι αν αυτό είναι ένα Νανόριον, θα ξυπνήσει τη Μισέλα;»

«Αν κάτι μπορεί να το πετύχει, τότε είναι αυτό εδώ, γιατί το πήρα από το δαίμονα – υπηρέτη του Θελέμπ Καάρνα και αυτό θα πρέπει να αυξάνει ακόμα περισσότερο την αποτελεσματικότητά του. Έλα».

Ο Έλρικ ανέβηκε τα σκαλιά και έφτασε στο δωμάτιο της Μισέλα, όπου τη βρήκε να κείτεται όπως και την προηγούμενη φορά πάνω στο μεταξωτό κρεβάτι της.

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτά τα όπλα στολίζουν το δωμάτιό της», είπε ο Μούνγκλαμ. «Σύμφωνα με το θρύλο, είναι οι ασπίδες και τα όπλα όλων εκείνω που αγάπησαν τη Μισέλα και πολέμησαν για τους σκοπούς της».

Ο Έλρικ ένευσε και είπε χαμηλόφωνα: «Ναι, η Αυτοκράτειρα της Αυγής ήταν πάντα εχθρός του Μελνιμπονέ».

Κράτησε με προσοχή τό παλλόμενο πετράδι και το απίθωσε στο μέτωπό της.

«Δεν βλέπω καμιά διαφορά», είπε ο Μούνγκλαμ μετά από λίγο. «Δεν κουνιέται».

«Υπάρχει και κάποιο ξόρκι, αλλά δεν το θυμάμαι...» ο Έλρικ πίεσε με τα δάχτυλά τους κροτάφους του. «Δεν το θυμάμαι...»

Ο Μούνγκλαμ πήγε στο παράθυρο. «Ίσως μπορούμε να ρωτήσουμε τον Θελέμπ Καάρνα», είπε ειρωνικά. «Σε λίγο θα είναι εδώ».

Ύστερα ο Μούνγκλαμ πρόσεξε ότι υπήρχαν δάκρυα στα μάτια του Έλρικ και ότι είχε γυρίσει το πρόσωπό του αλλού, ελπίζοντας να μην τον προσέξει ο φίλος του. Ο Μούνγκλαμ ξερόβηξε. «Έχω κάποια δουλειά κάτω. Φώναξέ με, αν θέλεις τη βοήθειά μου».

Βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα πίσω του και ο Έλρικ έμεινε μόνος με τη γυναίκα που έμοιαζε όλο και περισσότερο σαν μια φριχτή παντομίμα των πιο τρομακτικών του ονείρων. Προσπάθησε να ελέγξει το μυαλό του και να το πιέσει να θυμηθεί τα κρίσιμα λόγια του ξορκιού στην Υψηλή Γλώσσα του Αρχαίου Μελνιμπονέ.

«Θεοί!» σφύριξε μέσα από τα δόντια. «Βοηθήστε με!»

Ήξερε, όμως, πως σ'αυτό ειδικά το ζήτημα οι Άρχοντες του Χάους δεν θα τον βοηθούσαν – το αντίθετο, μάλιστα, θα τον εμπόδιζαν αν μπορούσαν – επειδή η Μισέλα ήταν ένα από τα κύρια όργανα του Νόμου πάνω στη Γη και ήταν υπεύθυνη για την εκδίωξη του Χάους από τον κόσμο.

Έπεσε στα γόνατα δίπλα στο κρεβάτι της, με τις γροθιές σφιγμένες και το πρόσωπο συσπασμένο από την προσπάθεια.

Ύστερα, το θυμήθηκε. Με το κεφάλι ακόμα σκυφτό, άπλωσε το δεξί του χέρι και άγγιξε την παλλόμενη πέτρα, έπειτα ακούμπησε το άλλο πάνω στον αφαλό της Μισέλα και άρχισε να ψέλνει σε μια αρχαία γλώσσα που μιλιόταν πριν ακόμα οι πραγματικοί άνθρωποι περπατήσουν πάνω στη Γη.

«Έλρικ!»

Ο Μούνγκλαμ μπήκε στο δωμάτιο και ο Έλρικ αποσπάστηκε από την αυτοσυγκέντρωσή του.

«Έλρικ! Μπήκαν μέσα! Η εμπροσθοφυλακή τους...»

«Τί;»

«Μπήκαν μέσα στο κάστρο – καμιά ντουζίνα από δαύτους. Τους πολέμησα και αμπάρωσα την πόρτα προς τον πύργο, αλλά ήδη αυτή τη στιγμή προσπαθούν να τη σπάσουν. Νομίζω πως έχουν σταλεί για να σκοτώσουν αν μπορούσαν τη Μισέλα. Ξαφνιάστηκαν πολύ που με βρήκαν εδώ».

Ο Έλρικ σηκώθηκε και κοίταξε τη Μισέλα. Το ξόρκι είχε ειπωθεί και είχε σχεδόν επαναληφθεί για δεύτερη φορά πριν ο Μούνγκλαμ μπει μέσα. Εκείνη παρέμενε ακίνητη.

«Ο Θελέμπ Καάρνα έκανε τη μαγεία του από μακριά, για να βεβαιωθεί πως η Μισέλα δεν θα

του αντιστεκόταν», είπε ο Μούνγκλαμ. «Όμως, εμάς δεν μας είχε λάβει υπ' όψη του».

Βγήκαν κι οι δύο από το δωμάτιο και κατέβηκαν μέχρι την πόρτα που ήδη είχε μισοδιαλυθεί από τους άνδρες που τη χτυπούσαν με τα όπλα τους.

«Κάνε πίσω, Μούνγκλαμ».

Ο Έλρικ τράβηξε το σπαθί του, το σήκωσε ψηλά και το κατέβασε πάνω στην πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε στα δύο και μαζί της άνοιξαν και δυο περίεργα κεφάλια.

Οι υπόλοιποι επιτιθέμενοι πισωπάτησαν με κραυγές έκπληξης και φόβου, καθώς ο ασπρομάλλης άγνωστος έπεσε επάνω τους και άρχισε να πίνει τις ψυχές τους με το δαιμονικό σπαθί του.

Ο Έλρικ τους κυνήγησε μέχρι τη βάση της σκάλας και από εκεί στην αίθουσα όπου μαζεύτηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο για να αντιπαλέψουν τον απρόσμενο εχθρό τους.

Ο Έλρικ γέλασε.

Εκείνοι ρίγησαν.

Τα όπλα τρεμούλιασαν μέσα στα χέρια τους.

«Ωστε εσείς είστε οι τρομεροί Κελμενοί», είπε ο Έλρικ περιφρονητικά. «Δεν είναι να απορεί κανείς γιατί χρειάζεστε μαγεία για να σας βοηθήσει, έτσι δειλοί που είστε. Δεν έχετε ακουστά πέρα από το Χείλος του Κόσμου για τον Έλρικ το Γυναικοφονιά;»

Ήταν, όμως, φανερό πως οι Κελμενοί δεν καταλάβαιναν τα λόγια του, πράγμα αρκετά παράξενο αφού είχε μιλήσει στην Κοινή Γλώσσα που γνώριζαν όλοι οι άνθρωποι.

Αυτοί οι άνδρες είχαν χρυσό δέρμα και κόγχες σχεδόν τετράγωνες. Τα πρόσωπά τους, γενικά, φαίνονταν νά'ναι σκαλισμένα από πέτρα, γεμάτα γωνίες, και οι αρματωσιές τους δεν ήταν στρογγυλεμένες, αλλά τετραγωνισμένες.

Ο Έλρικ χαμογέλασε γυμνώνοντας τα χείλη και οι Κελμενοί ζάρωσαν πιο κοντά ο ένας στον άλλο.

Ύστερα, ούρλιαξε με ένα τρομαχτικό γέλιο και ο Μούνγκλαμ έκανε πίσω και γύρισε το κεφάλι για να μη δει τί θα συνέβαινε.

Το ρουνικό σπαθί τραγούδησε. Κεφάλια, χέρια και πόδια κόπηκαν. Αίμα ξεπήδησε. Ψυχές πάρθηκαν. Τα νεκρά πρόσωπα των Κελμενών είχαν εκφράσεις που έδειχναν πως πριν η ζωή φύγει από μέσα τους είχαν καταλάβει την φοβερή μοίρα που τους περίμενε.

Το Στόρμπρινγκερ ήπιε ξανά, επειδή το Στόρμπρινγκερ ήταν ένα αχόρταγο σπαθί.

Ο Έλρικ ένιωσε τις ασθενικές του φλέβες να γεμίζουν με ακόμα περισσότερη δύναμη από αυτήν που είχε πάρει προτύτερα από τον δαίμονα του Θελέμπ Κάαρνα.

Η αίθουσα τραντάχθηκε από το παρανοϊκό γέλιο του Έλρικ, καθώς πέρασε πάνω από τα σωριασμένα κουφάρια και βγήκε μέσα από την ανοιχτή πύλη για να κατευθυνθεί προς τη μεγάλη στρατιά που περίμενε.

Από τα χείλη του έβγαινε μονάχα ένα όνομα:

«Θελέμπ Καάρνα! Θελέμπ Καάρνα!»

Ο Μούνγκλαμ έτρεξε ξοπίσω του για να τον σταματήσει, αλλά ο Έλρικ δεν του έδωσε σημασία. Συνέχισε να προχωρά μέσα στο χιόνι, και το σπαθί άφηνε ένα κόκκινο μονοπάτι πίσω του.

Κάτω από έναν παγερό ήλιο, οι Κελμενοί βάδιζαν προς το κάστρο που λεγόταν Κάνελουν, κι ο Έλρικ πήγαινε να τους συναντήσει.

Επικεφαλής τους, καβάλα σε λυγερά άλογα, ίππευε ο μελαχροινός μάγος του Παν Τανγκ, ντυμένος με ράσα που ανέμιζαν και δίπλα του ο Πρίγκηπας Ούμπντα, διοικητής των Κελμενικών Ορδών, μέσα σε περήφανη αρματωσιά, με αλλόκοτα πλουμίδια πάνω στην ψηλή περικεφαλαία του και ένα θριαμβευτικό χαμόγελο χαραγμένο στο παράξενο, γωνιώδες πρόσωπό του.

Πίσω τους, ο στρατός έσερνε περίεργες πολεμικές μηχανές που, παρ'όλο το άγνωστο σχήμα και τη λειτουργία τους, φαίνονταν πανίσχυρες – ισχυρότερες από ο,τιδήποτε μπορούσε να αντιτάξει το Λορμίρ εναντίον τους όταν ο τεράστιος στρατός θα έπεφτε επάνω του.

Η μοναχική φιγούρα άρχισε να απομακρύνεται από τα τείχη του κάστρου. Ο Θελέμπ Καάρνα σήκωσε το χέρι και σταμάτησε την προέλαση του στρατού, τραβώντας τα χαλινάρια του αλόγου του και γελώντας εύθυμα.

«Μα όλους τους Θεούς του Χάους, είναι αυτό το τσακάλι ο Έλρικ! Αναγνωρίζει τελικά τον

αφέντη του και έρχεται να μου παραδωθεί!»

Ο Έλρικ πλησίασε περισσότερο ενώ ο Θελέμπ Καάρνα συνέχιζε να γελάει. «Έλα εδώ, Έλρικ – γονάτισε μπροστά μου!»

Ο Έλρικ δεν σταμάτησε, ούτε και φαινόταν να ακούει τα λόγια του μάγου.

Τα μάτια του Πρίγκηπα Ούμπντα φάνηκαν ανήσυχα και μουρμούρισε κάτι σε μια παράξενη γλώσσα. Ο Θελέμπ Καάρνα ρούφηξε περιφρονητικά τη μύτη και του ανταπάντησε στην ίδια διάλεκτο.

Ο ασπρομάλλης συνέχισε να βαδίζει μέσα στο χιόνι προς τον τεράστιο συναγμένο στρατό.

«Μα τον Χάρντρος, Έλρικ, σταμάτα!» φώναξε ο Θελέμπ Καάρνα καθώς το άλογό του βημάτιζε νευρικά. «Αν ήρθες να παζαρέψεις μαζί μου, είσαι ηλίθιος. Το Κάνελουν και η αφέντρα του θα πέσει, και να είσαι σίγουρος πως πολύ σύντομα θα ακολουθήσει και το Λορμίρ!»

Τότε, ο Έλρικ τελικά σταμάτησε και έκαψε με το βλέμμα του τα μάτια του μάγου. Στα χλωμά του χείλη χαράχτηκε ένα παγερό χαμόγελο.

Ο Θελέμπ Καάρνα προσπάθησε να κοιτάξει τον Έλρικ στα μάτια, αλλά δεν μπορούσε. Η φωνή του έτρεμε όταν ξαναμίλησε.

«Δεν μπορείς να νικήσεις ολόκληρο τον Κελμενικό στρατό!»

«Δεν έχω τέτοια επιθυμία, τσαρλατάνε. Η ζωή σου είναι το μόνο πράγμα που επιθυμώ!»

Το πρόσωπο του μάγου συσπάσθηκε. «Δεν

πρόκειται να την πάρεις! Άνδρες του Κελμέν, πιάστε τον!»

Έστριψε το άλογό του και χώθηκε μέσα στις προστατευτικές σειρές των πολεμιστών, φωνάζοντας διαταγές στη γλώσσα τους.

Από το κάστρο βγήκε μια ακόμα μορφή, τρέχοντας να σταθεί κοντά στον Έλρικ.

Ήταν ο Μούνγκλαμ, που κρατούσε ένα σπαθί σε κάθε χέρι.

Ο Έλρικ μισογύρισε το κεφάλι.

«Έλρικ! Θα πεθάνουμε μαζί!»

«Κάνε πίσω, Μούνγκλαμ!»

Ο Μούνγκλαμ δίστασε.

«Αν μ'αγαπάς, κάνε πίσω!

Απρόθυμα, ο Μούνγκλαμ ξαναμπήκε στο κάστρο.

Οι Κελμενοί καβαλάρηδες τράβηξαν τα πλατιά ίσια σπαθιά τους και περικύκλωσαν τον αλμπίνο.

Τον απείλησαν, ελπίζοντας πως θα δεχόταν να παραδοθεί. Ο Έλρικ απλά χαμογέλασε.

Το Στόρμπρινγκερ άρχισε να τραγουδάει. Ο Έλρικ το έπιασε και με τα δύο χέρια, λύγισε τους αγκώνες και ύστερα ξαφνικά τέντωσε τη λεπίδα μπροστά του.

Άρχισε να στροβιλίζεται σαν Ταρκεσίτης χορευτής, και ήταν σαν το σπαθί του να τον παρέσυρε σε όλο και πιο γρήγορους κύκλους καθώς κομμάτιαζε τους Κελμενούς ιππείς.

Για μια στιγμή έκαναν πίσω, αφήνοντας τους νεκρούς τους σωριασμένους γύρω από τον α-

σπρομάλλη, αλλά ο Πρίγκηπας Ούμπντα, μετά από μια γρήγορη συνομιλία με τον Θελέμπ Κάρνα, τους διέταξε να ξαναεπιτεθούν.

Ο Έλρικ ξαναχτύπησε με το σπαθί του, αλλά αυτή τη φορά δεν χάθηκαν τόσοι Κελμενοί.

Το ένα αρματωμένο σώμα έπεφτε πάνω στο άλλο, το αίμα ανακατευόταν με αίμα αδελφού, άλογα έσερναν πτώματα μέσα στο χιόνι και ο Έλρικ έμενε στη θέση του, αλλά τώρα κάτι του συνέβαινε.

Το σεληνιασμένο του μυαλό κατάλαβε πως για κάποιο λόγο η λεπίδα του είχε κορεστεί. Η ενέργεια παλλόταν ακόμα μέσα στο μέταλλο, αλλά δεν τη διοχέτευε πια στον αφέντη της. Η δική του κλεμμένη δύναμη είχε αρχίσει να λιγοστεύει.

«Δώσε μου τη δύναμή σου, που να σε πάρει!»

Οι σπαθιές έπεφταν βροχή επάνω του, καθώς συνέχισε να πολεμά, να αποκρούει και να σκοτώνει.

«Κι άλλη δύναμη!»

Ήταν ακόμα πολύ πιο δυνατός από οποιονδήποτε κοινό θνητό, αλλά η μανία της μάχης τον εγκατέλειπε και ένοιωσε σχεδόν απορημένος καθώς κι άλλοι στρατιώτες ήρθαν κατά πάνω του.

Έσεισε το κεφάλι και πήρε βαθιές ανάσες. Η πλάτη του πονούσε.

«Δώσε μου τη δύναμή σου, Μαύρο Σπαθί!»

Οι νεκροί τον απειλούσαν τώρα περισσότερο από τους ζωντανούς, γιατί τα κορμιά τους ήταν

παντού και πολλές φορές κόντεψε να χάσει την ισορροπία του.

«Τί έπαθες, σπαθί; Αρνείσαι να με βοηθήσεις; Δεν πολεμάς αυτά τα όντα επειδή όπως κι εσύ προέρχονται από το Χάος;»

Όχι, δεν μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Απλά το σπαθί δεν επιθυμούσε πια άλλη δύναμη και έτσι δεν την περνούσε και στον Έλρικ.

Πολέμησε για μια ακόμα ώρα πριν το χέρι του κουραστεί και ένας καβαλάρης, μισότρελος από το φόβο, του δώσει ένα χτύπημα στο κεφάλι. Δεν μπόρεσε να του το ανοίξει, αλλά τον ζάλισε έτσι που έπεσε μισολιπόθυμος ανάμεσα στα κορμιά των σκοτωμένων. Προσπάθησε να ξανασηκωθεί, αλλά δέχτηκε ένα νέο χτύπημα και έχασε τις αισθήσεις του.

8.

«Δεν τολμούσα να το ελπίζω, αλλά τελικά τον πιάσαμε ζωντανό», είπε ο Θελέμπ Καάρνα ικανοποιημένος. Ο Έλρικ άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε με μίσος το μάγο που χάιδευε το μαύρο διχαλωτό του γένι λες και προσπαθούσε να καθησυχάσει τον εαυτό του.

Ο Έλρικ μόλις και μετά βίας θυμόταν τα γεγονότα που τον είχαν ρίξει στα χέρια του μάγου. Θυμόταν πολύ αίμα, πολύ γέλιο και πολύ θάνατο, έσβηναν όμως όλα όπως η ανάμνηση ενός ονείρου.

«Το λοιπόν, αποστάτη, η ηλιθιότητά του είναι απιστευτη. Νόμιζα πως είχες έναν ολόκληρο

στρατό πίσω σου. Σίγουρα, όμως, ο φόβος σάλεψε το φτωχό μυαλό σου. Δεν πρόκειται να χάσω χρόνο απορώντας για την καλή μου τύχη. Θα μπορούσα να κλείσω πολλές συμφωνίες με τους κατοίκους άλλων διαστάσεων για να πουλήσω την ψυχή σου. Όσο για το σώμα σου, θα το κρατήσω για τον εαυτό μου, ώστε να δείξω στη Βασίλισσα Γισάνα τί έκανα στον εραστή της πριν πεθάνει...»

Ο Έλρικ γέλασε κοφτά και κοίταξε γύρω του, αγνοώντας τον Θελέμπ Καάρνα.

Οι Κελμενοί περίμεναν διαταγές. Δεν είχαν ακόμα κινηθεί προς το Κάνελουν. Ο ήλιος είχα χαμηλώσει στον ουρανό. Πίσω του υπήρχε ένας σωρός από πτώματα. Είδε το φόβο να καθρεφτίζεται στα χρυσωπά πρόσωπα των πολεμιστών και χαμογέλασε ξανά.

«Δεν είμαι ερωτευμένος με τη Γισάνα», είπε αφηρημένα, σαν να μην ένιωθε την παρουσία του Θελέμπ Καάρνα δίπλα του. «Η ζηλόφθονη καρδιά σου σε κάνει να το νομίζεις. Την εγκατέλειψα για να ψάξω να σε βρω. Δεν είναι η αγάπη που παρακινεί τον Έλρικ του Μελνιμπονέ, μάγε, αλλά πάντα το μίσος».

«Δεν σε πιστεύω», τσιτσίρισε ο Θελέμπ Καάρνα. «Όταν όλος ο Νότος πέσει μπροστά σε μένα και τους συντρόφους μου, θα προτείνω στη Γισάνα να την κάνω βασίλισσα όλης της Δύσης όπως και του Νότου. Με της συνδυασμένες δυνάμεις μας, θα κυριαρχήσουμε σε όλη τη Γη!»

«Εσείς από το Παν Τανγκ ήσασταν πάντα ανασφαλής ράτσα ανθρώπων. Συνεχώς σκέφτεστε πώς θα καταστρέψετε την ισορροπία των Νεαρών Βασιλείων».

«Κάποια μέρα», είπε ειρωνικά ο Θελέμπ Καάρνα, «το Παν Τανγκ θα γίνει μια τέτοια αυτοκρατορία, που το Μελνιμπονέ μπροστά της θα μοιάζει με ένα απλό καρβουνάκι στη φωτιά της ιστορίας. Δεν τα κάνω, όμως, όλα αυτά για τη δόξα του Παν Τανγκ...»

«Μήπως το κάνεις για χάρη της Γισάνα; Τότε μάγε, μα τους θεούς, χαίρομαι που με παρακινεί το μίσος κι όχι η αγάπη, γιατί δεν κάνω ούτε το μισό κακό απ'αυτό που κάνουν κάποιοι ερωτευμένοι».

«Θα ρίξω τον Νότο στα πόδια της Γισάνα για να τον κάνει ό,τι θέλει!»

«Βαρέθηκα τα λόγια. Εμένα, τί σκοπεύεις να με κάνεις;»

«Πρώτα, θα βλάψω το σώμα σου. Θα αρχίσω τα βασανιστήρια σταδιακά, αυξάνοντας τον πόνο μέχρι να φτάσεις στην κατάλληλη πνευματική κατάσταση. Ύστερα, θα έρθω σε επαφή με τους Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων για να δω ποιος μου προσφέρει περισσότερα για την ψυχή σου».

«Και το Κάνελουν;»

«Οι Κελμενοί θα ασχοληθούν σύντομα μαζί του. Τώρα που η Μισέλα κοιμάται, μια μαχαιριά στο λαιμό της αρκεί».

«Προστατεύεται».

Το μέτωπο του Θελέμπ Καάρνα συννέφιασε. Ύστερα καθάρισε και γέλασε ξανά.

«Ναι, αλλά η πύλη σύντομα θα πέσει κι ο μικροσκοπικός κοκκινομάλλης φίλος σου θα χαθεί όπως κι η Μισέλα».

Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τις λαδωμένες μπούκλες του.

«Μετά από παράκληση του Πρίγκηπα Ούμπντα, επέτρεψα στους άνδρες του να ξεκουραστούν για λίγο πριν επιτεθούν στο κάστρο. Πάντως, μέχρι να πέσει η νύχτα, το κάστρο θα βρίσκεται παραδομένο στις φλόγες».

Ο Έλρικ κοίταξε προς τη μεριά του κάστρου. Ήταν ολοφάνερο πως η προσπάθειά του να λύσει το ξόρκι του Θελέμπ Καάρνα είχε αποτύχει.

Πήγε να πει κάτι, αλλά μετά σταμάτησε.

Είχε δει μια λάμψη από ασήμι και χρυσάφι πάνω στις πολεμίστρες και μια άμορφη σκέψη μπήκε στο μυαλό του και τον έκανε να διστάσει.

«Τί είναι;» τον ρώτησε αγριεμένα ο Θελέμπ Καάρνα.

«Τίποτα... Απλά αναρωτιόμουν πού είναι το σπαθί μου».

Ο μάγος σήκωσε τους ώμους. «Εκεί που είναι, δεν μπορείς να το φτάσεις. Το αφήσαμε στο σημείο που το έρριξες. Το βρωμερό λεπίδι δεν έχει καμιά χρησιμότητα για μας... και τώρα, δεν έχει ούτε για σένα». Ο Έλρικ αναρωτήθηκε τί θα γινόταν αν φώναζε απευθείας το σπαθί. Ο Θελέμπ Καάρνα τον είχε δεμένο με σκοινιά από μετάξι, αλλά θα μπορούσε να το καλέσει...

Σηκώθηκε όρθιος.

«Μήπως σκέφτεσαι να δραπετεύσεις, Λευκέ Λύκε;» Ο Θελέμπ Καάρνα τον κοίταξε με νευρικότητα.

Ο Έλρικ χαμογέλασε. «Απλά ήθελα να δω καλύτερα την επερχόμενη κατάκτηση του Κάμελουν».

Ο μάγος τράβηξε ένα κυρτό μαχαίρι.

Ο Έλρικ ταλαντεύτηκε με τα μάτια μισόκλειστα και άρχισε να μουρμουρίζει ένα όνομα μέσα από τα δόντια. Ο Θελέμπ Καάρνα πήδηξε μπροστά και πέρασε το μπράτσο του γύρω από το κεφάλι του Έλρικ. Το μαχαίρι τσίμπησε τον λευκό λαιμό. «Βούλωστο, τσακάλι!»

Αλλά ο Έλρικ ήξερε καλά ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος να σωθεί και, παρ'όλο που ήταν ένα απεγνωσμένο σχέδιο, μουρμούρισε και πάλι τα λόγια, ελπίζοντας πως το πάθος του Θελέμπ Καάρνα για μια αργή εκδίκηση θα έκανε το μάγο να διστάσει πριν τον σκοτώσει.

Ο Θελέμπ Καάρνα βλαστήμησε, προσπαθώντας να ανοίξει το στόμα του Έλρικ.

«Το πρώτο πράγμα που θα κάνω θα είναι να σου κόψω τη βρωμερή σου γλώσσα!»

Ο Έλρικ του δάγκωσε το χέρι και γεύτηκε το αίμα του.

«Μα τον Χάντρος!» ούρλιαξε ο μάγος. «Αν δεν ήθελα να παρατείνω το μαρτύριό σου για μήνες, θα...»

Τότε, ένας ήχος ακούστηκε από τους Κελμενούς.

Ήταν ένα βογγητό έκπληξης και έβγαινε από κάθε στόμα.

Ο Θελέμπ Καάρνα γύρισε και η ανάσα του βγήκε σφυρίζοντας μέσα από τα σφιγμένα δόντια του.

Μέσα στο σούρουπο αναδευόταν ένα σκούρο σχήμα. Ήταν το Στόρμπρινγκερ.

Ο Έλρικ το καλούσε.

Τώρα, άρχισε να φωνάζει δυνατά:

«Στόρμπρινγκερ! Στόρμπρινγκερ! Έλα σε μένα!»

Ο Θελέμπ Καάρνα έρριξε τον Έλρικ στο μονοπάτι του σπαθιού και έτρεξε να αναζητήσει ασφάλεια μέσα στις πυκνές γραμμές των Κελμενών πολεμιστών.

«Στόρμπρινγκερ!»

Το μαύρο σπαθί αιωρήθηκε στον αέρα κοντά στον Έλρικ.

Άλλη μια κραυγή βγήκε από τα στόματα των Κελμενών. Κάτι είχε αφήσει πετωντας τις πολεμίστρες του Κάστρου Κάνελουν.

«Πρίγκηπα Ούμπντα!» φώναξε ο Θελέμπ Κάρνα υστερικά. «Ετοίμασε τους άνδρες σου για επίθεση! Διαισθάνομαι κίνδυνο!»

Ο Ούμπντα δεν μπορούσε να καταλάβει τα λόγια του μάγου και ο Θελέμπ Καάρνα αναγκάστηκε να τα μεταφράσει.

«Μην αφήσεις το σπαθί να τον φτάσει!» φώναξε ο μάγος. Για μια ακόμα φορά φώναξε κάποια λόγια στη γλώσσα των Κελμενών και αρκετοί πολεμιστές έτρεξαν να αρπάξουν το μαγικό

σπαθί πριν φτάσει τον αφέντη του.

Το σπαθί χτύπησε γρήγορα γύρω του. Οι Κελμενοί πέθαναν και κανείς δεν τολμούσε πια να πλησιάσει.

Αργά, το Στόρμπρινγκερ κινήθηκε προς τον Έλρικ.

«Αχ, Έλρικ», φώναξε ο Θελέμπ Καάρνα. «Αν μου ξεφύγεις κι αυτή τη φορά, σου ορκίζομαι πως θα σε ξαναβρώ».

«Κι αν εσύ μου ξεφύγεις, θα είμαι εγώ αυτός που θα σε βρει», του ανταπάντησε ο Έλρικ. «Ναι είσαι βέβαιος γι'αυτό».

Το σχήμα που είχε αφήσει το Κάστρο Κάνελουν είχε φτερά από ασήμι και χρυσάφι. Πέταξε για μια στιγμή ακριβώς πάνω από το στρατό πριν αρχίσει να κινείται προς την περίμετρο του στρατοπέδου. Ο Έλρικ δεν μπορούσε να το διακρίνει καθαρά, αλλά ήξερε τί ήταν. Αυτός ήταν κι ο λόγος που είχε καλέσει το μαύρο σπαθί. Είχε διαισθανθεί ότι ο Μούνγκλαμ θα καβαλούσε το γιγάντιο μεταλλικό πουλί και θα προσπαθούσε να τον σώσει.

«Μην το αφήσετε να προσγειωθεί! Έρχεται να σώσει τον αλμπίνο!» ούρλιαξε ο Θελέμπ Καάρνα.

Μα οι Κελμενοί δεν τον καταλάβαιναν. Κάτω από τις διαταγές του Πρίγκηπα Ούμπντα, ετοιμάζονταν να επιτεθούν στο κάστρο.

Ο Θελέμπ Καάρνα επανέλαβε τις διαταγές του στη γλώσσα τους, αλλά ήταν φανερό πως είχαν πάψει πια να τον εμπιστεύονται και δεν έβλεπαν το λόγο γιατί να ασχοληθούν με έναν άνθρωπο και ένα παράξενο μεταλλικό πουλί. Ούτε αυτό, ούτε ο άνδρας που το καβαλούσε μπορούσαν να σταματήσουν τις πολεμικές τους μηχανές.

«Στόρμπρινγκερ», ψιθύρισε ο Έλρικ καθώς το σπαθί έκοψε τα δεσμά του και γλίστρησε απαλά μέσα στο χέρι του. Ο Έλρικ ήταν ελεύθερος, αλλά οι Κελμενοί, αν και δεν του έδιναν την ίδια σημασία που του έδινε ο Θελέμπ Καάρνα, δεν ήταν διατεθιμένοι να τον αφήσουν να ξεφύγει τώρα που η λεπίδα ήταν στα χέρια του και δεν κουνιόταν με δική της θέληση.

Ο Πρίγκηπας Ούμπντα φώναξε κάτι.

Μια μεγάλη μάζα πολεμιστών όρμησε στον Έλρικ. Εκείνος δεν έκανε καμιά προσπάθεια επίθεσης, γιατί αυτή τη φορά τον ενδιέφερε μονάχα να αμυνθεί μέχρι που ο Μούνγκλαμ να κατεβεί και να τον βοηθήσει.

Το πουλί, όμως, είχε απομακρυνθεί περισσότερο. Φαινόταν να κάνει το γύρο της περιμέτρου του στρατοπέδου και να μην δίνει σημασία στην κατάστασή του.

Μήπως είχε ξεγελαστεί;

Απέκρουσε καμιά δεκαριά χτυπήματα, αφήνοντας τους Κελμενούς να σπρώχνουν ο ένας τον άλλο ώστε να εμποδίζονται στις κινήσεις τους. Το πουλί από ασήμι και χρυσάφι είχε σχεδόν χαθεί από τα μάτια του.

Και ο Θελέμπ Καάρνα; Πού βρισκόταν;

Ο Έλρικ προσπάθησε να τον εντοπίσει, αλλά

ο μάγος θα πρέπει να είχε χωθεί κάπου στο κέντρο του στρατού.

Ο Έλρικ σκότωσε έναν κιτρινόδερμο πολεμιστή, ανοίγοντας το λαιμό του με τη μύτη του ρουνικού σπαθιού. Κι άλλη δύναμη άρχισε να κυλάει μέσα του. Σκότωσε έναν ακόμα Κελμενό με μια ανάστροφη κίνηση που άνοιξε το κλειδόκοκκαλο του άνδρα. Δεν θα κέρδιζε, όμως, τίποτα, αν ο Μούνγκλαμ δεν ερχόταν να τον πάρει με το πουλί από ασήμι και χρυσάφι.

Το πουλί φάνηκε να αλλάζει πορεία και να γυρίζει πάλι προς το Κάνελουν. Μήπως απλά περίμενε εντολές από την κοιμισμένη αφέντρα του ή αρνιόταν να υπακούσει στις διαταγές του Μούνγκλαμ;

Ο Έλρικ πισωπάτησε μέσα στο λασπωμένο, ματωμένο χιόνι μέχρι που ο σωρός των πτωμάτων βρισκόταν πίσω του. Συνέχισε να πολεμάει, αλλά με λιγοστές ελπίδες.

Το πουλί πέταξε μακριά στα αριστερά του.

Ο Έλρικ σκέφτηκε ειρωνικά πως είχε παρεξηγήσει εντελώς το πέταγμα του πουλιού από τις πολεμίστρες του κάστρου και, διαλέγοντας λάθος στιγμή για την απόπειρά του, είχε απλά φέρει το θάνατό του πιο κοντά – όπως και το θάνατο της Μισέλα και του Μούνγκλαμ.

Το Κάνελουν ήταν καταδικασμένο. Η Μισέλα ήταν καταδικασμένη. Το Λορμίρ και ίσως όλα τα Νεαρά Βασίλεια ήταν καταδικασμένα.

Κι ο ίδιος ήταν καταδικασμένος.

Τότε, όμως, μια σκιά έπεσε πάνω στους άνδρες που πολεμούσαν και οι Κελμενοί οπισθοχώρησαν κραυγάζοντας καθώς μια μεγάλη κλαγγή γέμισε τον αέρα.

Ο Έλρικ σήκωσε τα μάτια, ακούγοντας με ανακούφιση τα φτερά του μεταλικού πουλιού να χτυπούν σαν δεκάδες κύμβαλα. Περίμενε να δει τον Μούνγκλαμ, αλλά αντί γι'αυτόν είδε πάνω στο πουλί την ίδια τη Μισέλα. Το πρόσωπό της ήταν σφιγμένο και τα μαλλιά της ανεμόδερναν από το φτεροκόπημα του πουλιού.

«Γρήγορα, άρχοντα Έλρικ, πριν ξαναπλησιάσουν».

Ο Έλρικ θηκάρωσε το σπαθί και πήδησε στη σέλα, καθίζοντας πίσω από τη Μάγισσα του Κάνελουν. Σηκώθηκαν στον αέρα ενώ βέλη σφύριζαν γύρω από τα κεφάλια τους και αναπηδούσαν πάνω στο μεταλλικό φτέρωμα του πουλιού.

«Θα κάνουμε έναν ακόμα γύρο του στρατού και μετά θα επιστρέψουμε στο κάστρο», του είπε. «Το ξόρκι σου και το Νανόριον κατάφεραν να νικήσουν τη μαγεία του Θελέμπ Καάρνα, αλλά χρειάστηκε περισσότερος χρόνος απ'ό,τι θα άρεσε και στους δυό μας. Ο Πρίγκηπας Ούμπντα ήδη διατάζει τους άνδρες του να επιτεθούν στο κάστρο και το Κάνελουν έχει μονάχα τον Μούνγκλαμ για να το υπερασπίσει».

«Γιατί κάνεις αυτούς τους γύρους πάνω από τον στρατό του Ούμπντα;»

«Θα δεις. Τουλάχιστον, ελπίζω πως θα δεις, άρχοντά μου».

Άρχισε να ψέλνει ένα τραγούδι. Ήταν ένας

παράξενος ψαλμός σε μια γλώσσα παρόμοια με την Υψηλή Γλώσσα του Μελνιμπονέ. Ο Έλρικ, όμως, μπορούσε να καταλάβει μονάχα μερικά από τα λόγια γιατί ήταν παράξενα τονισμένη.

Πέταξαν γύρω από το στρατόπεδο. Ο Έλρικ είδε τις Κελμενικές Ορδές να μπαίνουν σε διάταξη μάχης. Χωρίς αμφιβολία ο Ούμπντα και ο Θελέμπ Καάρνα είχαν αποφασίσει πια για τον καταλληλότερο τρόπο επίθεσης.

Το πουλί επέστρεψε στις πολεμίστρες του κάστρου, αφήνοντας τον Έλρικ και τη Μισέλα να ξεκαβαλήσουν. Ο Μούνγκλαμ, με το πρόσωπο γεμάτο αγωνία, έτρεξε να τους συναντήσει.

Γύρισαν για να δουν τους Κελμενούς.

Ο στρατός είχε αρχίσει να κινείται.

«Μα, τί έκανες;» πήγε να πει ο Έλρικ, αλλά η Μισέλα τον έκοψε στη μέση.

«Ίσως δεν έκανα απολύτως τίποτα. Ίσως τα μάγια δεν πιάσουν».

«Εξήγησέ μου».

«Σκόρπισα το περιεχόμενο του πουγκιού που μου έφερες γύρω από όλο το στρατό. Κοίταξε...»

«Αν το ξόρκι δεν πιάσει...» μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ. Σταμάτησε και προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο μισοσκόταδο. «Τί είναι αυτό;»

Ο ικανοποιημένος τόνος στη φωνή της Μισέλα είχε μια σχεδόν δαιμονική χροιά καθώς έλεγε: «Είναι η Θηλειά της Σάρκας».

Κάτι μεγάλωνε πάνω στο χιόνι. Κάτι ροδαλό που πάλλονταν. Κάτι πελώριο. Μια μεγάλη μάζα που υψώθηκε από όλες τις πλευρές των Κελμενών και έκανε τα άλογά τους να σηκωθούν στα πίσω πόδια τους και να χλιμιντρίσουν.

Κάτι που έκανε τους Κελμενούς να ουρλιάξουν.

Το πράγμα αυτό έμοιαζε με ωμή σάρκα, και μέσα σε λίγες στιγμές μεγάλωσε τόσο που έκρυψε ολόκληρο τον Κελμενικό στρατό από τα μάτια τους. Ακούστηκαν θόρυβοι, καθώς προσπαθούσαν να στρέψουν τις πολεμικές τους μηχανές εναντίον της απροσδόκητης απειλής και να τη διαπεράσουν. Ακούστηκαν φωνές. Ούτε ένας, όμως, στρατιώτης δεν ξέφυγε από τη Θηλειά της Σάρκας.

Έπειτα, η ουσία άρχισε να διπλώνει πάνω από τους Κελμενούς και ο Έλρικ άκουσε έναν ήχο που όμοιό του δεν είχε ξανακούσει στη ζωή του.

Ήταν μια φωνή.

Μια φωνή εκατό χιλιάδων ανθρώπων που όλοι αντιμετώπιζαν τον ίδιο απερίγραπτο κίνδυνο, που όλοι πέθαιναν από τον ίδιο ακριβώς θάνατο.

Ήταν ένα βογγητό απελπισίας, απόγνωσης και φόβου.

Ένα βογγητό τόσο δυνατό που συντάραξε τα τείχη του Κάνελουν.

«Δεν είναι θάνατος αυτός για έναν πολεμιστή», μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ και γύρισε αλ-

ιού το πρόσωπο. «Ήταν το μόνο όπλο που διαθέταμε», είπε η Μισέλα. «Το είχα στην κατοχή μου για πολλά χρόνια, αλλά ποτέ μέχρι αυτή τη στιγμή δεν είχα νιώσει την ανάγκη να το χρησιμοποιήσω».

«Απ'όλους τους, μόνο ο Θελέμπ Καάρνα άξιζε έναν τέτοιο θάνατο», είπε ο Έλρικ.

Η νύχτα έπεσε και η Θηλειά της Σάρκας έσφιξε γύρω από τον Κελμενικό στρατό, συνθλίβοντας τους πάντες εκτός από μερικά άλογα που είχαν προλάβει να ξεφύγουν πριν το ξόρκι τεθεί σε λειτουργία.

Σύνθλιψε τον Πρίγκηπα Ούμπντα που μιλούσε μια γλώσσα άγνωστη στα Νεαρά Βασίλεια και είχε έρθει για να κατακτήσει τις χώρες πέρα από το Χείλος του Κόσμου.

Σύνθλιψε τον Θελέμπ Καάρνα, που είχε γυρέψει να κυριέψει τον κόσμο με τη βοήθεια του Χάους εξαιτίας του έρωτά του για μια έκφυλη βασίλισσα.

Σύνθλιψε όλους τους πολεμιστές αυτής της περίεργης φυλής, χωρίς να αφήσει ούτε έναν απου να μπορεί να πει τί ήταν οι Κελμενοί και από πού είχαν έρθει.

Ύστερα, τους απορρόφησε. Κι επειτα, διαλύθηκε κι έγινε πάλι ψιλή σκόνη.

Ούτε ίχνος σάρκας δεν είχε απομείνει, τόσο από άνθρωπο όσο και από ζώο. Το χιόνι, όμως, ήταν διάσπαρτο με ρούχα, όπλα, πανοπλίες, πολεμικές μηχανές, χάμουρα, νομίσματα και πόρπες, μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι.

Η Μισέλα ένευσε. «Αυτή ήταν η Θηλειά της Σάρκας», είπε. «Σε ευχαριστώ που μου την έφερες, Έλρικ. Σε ευχαριστώ επίσης που βρήκες την πέτρα που με ξύπνησε. Σε ευχαριστώ που έσωσες το Λορμίρ».

«Ναι», είπε ο Έλρικ. «Ευχαρίστησέ με». Ένιωθε μια μεγάλη κούραση. Γύρισε την πλάτη, τρέμοντας.

Το χιόνι είχε αρχίσει πάλι να πέφτει.

«Να μην με ευχαριστείς για τίποτα, Αρχόντισσα Μισέλα. Ό,τι έκανα το έκανα μόνο για να ικανοποιήσω τους δικούς μου σκοτεινούς πόθους, να χορτάσω τη δίψα μου για εκδίκηση. Εξόντωσα τον Θελέμπ Καάρνα. Τα υπόλοιπα έγιναν τυχαία. Δεν ενδιαφέρομαι στο ελάχιστο για το Λορμίρ, τα Νεαρά Βασίλεια ή τα ιδανικά σου...»

Ο Μούνγκλαμ είδε πως η Μισέλα χαμογέλασε, αν και τα μάτια της είχαν μια σκεπτική όψη.

Ο Έλρικ μπήκε στο κάστρο και άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά.

«Περίμενε», του είπε η Μισέλα. «Αυτό το κάστρο είναι μαγικό. Αντανακλά τις επιθυμίες οποιουδήποτε το επισκεφτεί, αρκεί να το θελήσει ο ίδιος».

Ο Έλρικ έτριψε τα μάτια του. «Τότε, είναι φανερό πως δεν έχουμε επιθυμίες. Η δικιά μου ικανοποιήθηκε τώρα που ο Θελέμπ Καάρνα είναι νεκρός. Σκοπεύω να αφήσω αμέσως αυτό το μέρος».

«Στ'αλήθεια, δεν έχεις καμιά επιθυμία;» επέ-

μεινε η Μισέλα. Την κοίταξε στα μάτια και ζάρωσε το μέτωπο. «Η μετάνοια φέρνει αδυναμία. Η μετάνοια δεν επιτυγχάνει τίποτα. Η μετάνοια είναι μια αρρώστια που κατατρώει την ψυχή και το κορμί και...»

«Δεν έχεις καμιά επιθυμία;»

Εκείνος δίστασε. «Δεν σε καταλαβαίνω. Η εμφάνισή σου παραδέχομαι πως...» Σήκωσε τους ώμους. «Είσαι όμως...»

Εκείνη άπλωσε τα χέρια της. «Κάνεις πολλές ερωτήσεις». Έκανε μια χειρονομία. «Βλέπεις; Το κάστρο γίνεται αυτό που επιθυμείς περισσότερο. Και μέσα σ'αυτό, παίρνουν μορφή τα όσα αποζητάς!»

Ο Έλρικ κοίταξε γύρω του. Τα μάτια του γούρλωσαν και άρχισε να ουρλιάζει.

Έπεσε στα γόνατα τρομοκρατημένος. Γύρισε προς το μέρος της ικετευτικά.

«Όχι, Μισέλα! Όχι, δεν το επιθυμώ αυτό!»

Βιαστικά, εκείνη έκανε άλλο έναν νεύμα.

Ο Μούνγκλαμ βοήθησε το φίλο του να σταθεί στα πόδια του. «Τί ήταν; Τί είδες;» ρώτησε.

Ο Έλρικ ίσιωσε το κορμί, έπιασε τη λαβή του σπαθιού του και είπε χαμηλόφωνα και ψυχρά στη Μισέλα:

«Κυρά, θα σε σκότωνα αυτή τη στιγμή αν δεν ήξερα πως προσπάθησες απλά να με ευχαριστήσεις».

Κοίταξε για μια στιγμή το πάτωμα πριν συνεχίσει.

«Μάθε, όμως, τούτο: Ο Έλρικ δεν μπορεί να αποκτήσει αυτό που ποθεί περισσότερο. Αυτό που ποθεί δεν υπάρχει. Αυτό που ποθεί είναι νεκρό. Το μόνο που έχει ο Έλρικ μέσα του είναι θλίψη, ενοχή, κακία και μίσος. Αυτά είναι τα μόνα που του αξίζουν και τα μόνα που θα αναζητά».

Εκείνη έχωσε το πρόσωπό της στα χέρια της και γύρισε πίσω στο δωμάτιο όπου την είχαν πρωτοδεί.

Ο Έλρικ την ακολούθησε.

Ο Μούνγκλαμ ετοιμάστηκε να πάει ξοπίσω τους, αλλά μετά το μετάνιωσε και έμεινε στη θέση του.

Τους είδε να μπαίνουν στο δωμάτιο και την πόρτα να κλείνει.

Πήγε μέχρι τις πολεμίστρες και κοίταξε έξω στο σκοτάδι.

Είδε φτερά από ασήμι και χρυσάφι να αστράφτουν στο φεγγαρόφωτο και να γίνονται μικρότερα και μικρότερα μέχρι που χάθηκαν.

Αναστέναξε. Έκανε κρύο.

Επέστρεψε στη μεγάλη αίθουσα, κάθισε με την πλάτη πάνω σε μια κολώνα και ετοιμάστηκε να κοιμηθεί.

Λίγο αργότερα, άκουσε γέλιο να έρχεται από το δωμάτιο του ψηλότερου πύργου.

Το γέλιο αυτό τον έκανε να περάσει τρέχοντας τους διαδρόμους του κάστρου και να βγει μέσα στη νύχτα, αναζητώντας τους στάβλους όπου θα μπορούσε να νιώσει πιο ασφαλής.

Δεν μπόρεσε, όμως, να κοιμηθεί εκείνη τη νύ-

χτα, γιατί το απόμακρ[illegible] τον καταδίωκε ακόμα.

Και το γέλιο συνεχίστηκε μέχρι το πρωί.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΑΛ ΝΤΟΥΕΜΠ

του Κλαρκ Άστον Σμιθ

Το αμερικάνικο περιοδικό Weird Tales (Αλλόκοτες Ιστορίες), παρ'όλο που ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα πετυχημένο εμπορικά, ήταν το πρώτο που παρουσίασε τα μετέπειτα μεγάλα ονόματα στο χώρο της φανταστικής λογοτεχνίας. Στο απόγειο της δόξας του, στη δεκαετία του 30, είχε σαν ραχοκοκκαλιά τις ιστορίες τριών σπουδαίων συγγραφέων. Οι δυο πρώτοι είναι πολύ γνωστοί στο ελληνικό κοινό: ο Φίλιπ Λάβκραφτ και ο Ρόμπερτ Χάουαρντ. Ο τρίτος ήταν ο Κλαρκ Άστον Σμιθ. Ήταν και οι τρεις πολύ καλοί φίλοι, παρά το γεγονός ότι ποτέ δεν συναντήθηκαν. (Ο Λάβκραφτ ζούσε στο Ροντ Άιλαντ, ο Χάουαρντ στο Τέξας και ο Σμιθ στην Καλιφόρνια). Η αλληλογραφία τους θα μπορούσε να γεμίσει βιβλία ολόκληρα, και στην πραγματικότητα ένα μέρος της – του Λάβκραφτ – έχει δημοσιευτεί με αυτόν τον τρόπο. Ο Κλαρκ Άστον Σμιθ έχει το πιο περίτεχνο και λογοτεχνικό ύφος από τους τρεις, κι αυτό είναι ακόμα πιο εκπληκτικό όταν αναλογιστεί κανείς πως ήταν εντελώς αυτοδίδακτος και είχε βγάλει μόνο το δημοτικό σχο-

λείο! Τα ποιήματά του είναι επίσης εκπληκτικά και ελπίζω σύντομα να συμπεριλάβω κάποιο από αυτά στις ανθολογίες της ΩΡΟΡΑ. Η συγκεκριμένη ιστορία που ακολουθεί δημοσιεύτηκε το 1938 στο Weird Tales, αλλά η μετάφραση έγινε από ένα σπάνιο βιβλιαράκι που είχε εκδόσει ο συγγραφέας πέντε χρόνια νωρίτερα και δεν έχει υποστεί καμία περικοπή του περιοδικού με σκοπό να γίνει το κείμενο πιο εύπεπτο σε ένα απλοϊκό τότε κοινό. Αρχικά φαίνεται αρκετά κοινότυπη: ο βάρβαρος που πάει να σώσει την κοπέλα του από τον διαβολικό μάγο. Ξέρετε ήδη το τέλος; Ε, λοιπόν, κάνετε λάθος!

Θ.Μ.

Με μόνο του βοηθό το φως των τεσσάρων μικροσκοπικών φεγγαριών του Ξικάρφ, που εκείνη την περίοδο βρίσκονταν όλα σε φάση μείωσης, ο Τινγκλάρι διέσχισε τον απάτο βάλτο του Σουρμ όπου κανένα ερπετό δεν ζούσε ούτε και κανείς δράκος κατέβαινε, αλλά που η κατάμαυρη λάσπη του αναδευόταν ασταμάτητα σαν να είχε ζωή. Είχε αποφύγει το πλατύ μονοπάτι από λευκό κορούνδιο που διέσχιζε το έλος, και είχε βρει το δρόμο του περνώντας με απερίγραπτη προσοχή από τη μια ασταθή νησίδα στην άλλη. Φτάνοντας στο στερεό έδαφος και στην προστασία των πανύψηλων καλαμιώνων, φάνηκε εξίσου προσεκτικός να αποφύγει τα κόκκινα μαρμάρινα σκαλιά που οδηγούσαν ψηλά μέσα από ιλιγγιώδη χάσματα, για να καταλήξουν τελικά στον μυστηριώδη και τρομερό οίκο του Μάαλ Ντουέμπ. Ο δρόμος και η σκάλα φυλάγονταν από αυτούς που δεν επιθυμούσε να συναντήσει: τους αμίλητους, κολοσσιαίους σιδερένιους υπηρέτες του Μάαλ Ντουέμπ, που τα χέρια τους κατέληγαν σε μακριές κυρτές λεπίδες από

ατσάλι τις οποίες χρησιμοποιούσαν δίχως έλεος εναντίον εκείνων που έρχονταν στην περιοχή χωρίς την άδεια του κυρίου τους.

Το γυμνό κορμί του Τινγκλάρι ήταν πασαλειμμένο από την κορυφή ως τα νύχια με το χυμό ενός φυτού της ζούγκλας που προκαλούσε απέχθεια σε όλα τα ζωντανά πλάσματα του Ξικάρφ. Με τη βοήθειά του ήλπιζε να περάσει ανέγγιχτος από τα άγρια πιθηκοειδή πλάσματα που τριγυρνούσαν στους κρεμαστούς κήπους και τις αίθουσες του τυράννου. Κουβαλούσε μαζί του μια κουλούρα από σκοινί καμωμένο από ίνες μιας ειδικής ρίζας, θαυμαστά ελαφρύ και δυνατό, ζυγιασμένο στη μια του άκρη με μια μεταλλική σφαίρα ώστε να το χρησιμοποιεί στις αναβάσεις του. Στο πλευρό του, μέσα σε ένα θηκάρι από τομάρι χίμαιρας, είχε ένα κοφτερό μαχαίρι βουτηγμένο στο θανάσιμο φαρμάκι φτερωτών εχιδνών.

Πολλοί πριν από τον Τινγκλάρι, με το ίδιο ευγενές όνειρο της τυραννοκτονίας, είχαν προσπαθήσει να διασχίσουν το έλος και να ανεβούν τις απότομες πλαγιές. Κανείς δεν είχε γυρίσει πίσω, και η μοίρα των όσων τυχόν είχαν φτάσει μέχρι το ορεινό παλάτι του Μάαλ Ντουέμπ ήταν αβέβαιη, αφού κανείς δεν τους είχε αντικρύσει ξανά, ζωντανούς ή νεκρούς. Ωστόσο, ο Τινγκλάρι ο κυνηγός της ζούγκλας, εξασκημένος να σκοτώνει τα άγρια και πανέξυπνα ζώα του τόπου του, δεν έδειχνε να φοβάται τους φοβερούς κινδύνους που τον περίμεναν.

Η ανάβαση του βουνού θα ήταν αδύνατη κάτω από τη λάμψη των τριών ήλιων του Ξικάρφ. Με μάτια, όμως, που έκοβαν όπως αυτά των νυκτόβιων πουλιών, ο Τινγκλάρι πετούσε το σκοινί με το βαρύδι του πάνω σε μύτες βράχων και κορμούς δέντρων. Με πιθηκίσια άνεση έβρισκε το ένα πάτημα μετά το άλλο, μέχρι που τελικά έφτασε τη στενή προεξοχή κάτω από τον τελευταίο γκρεμό. Από εκείνο το σημείο ήταν εύκολο να περάσει το σκοινί του γύρω από τον κυρτό κορμό ενός δέντρου των κήπων του Μάαλ Ντουέμπ που έγερνε προς τα έξω και που τα φυλλώματά του έμοιαζαν με μικρά κυρτά μαχαίρια.

Αποφεύγοντας τα κοφτερά, ημιμεταλλικά φύλλα που φαίνονταν να προσπαθούν να τον καρφώσουν καθώς το δέντρο λύγιζε κάτω από το βάρος του, βρέθηκε τελικά στο χείλος του θρυλικού οροπέδιου. Εκεί, καθώς έλεγαν οι φήμες, ο μάγος είχε χωρίς ανθρώπινη βοήθεια σκαλίσει τις πιο ψηλές κορφές του γέρικου βουνού σε τείχη, θόλους και πύργους και είχε ισοπεδώσει έναν μεγάλο χώρο γύρω τους. Αυτόν το χώρο τον είχε αμέσως γεμίσει με αφράτο χώμα δημιουργημένο με μαγικό τρόπο, κι εκεί είχε φυτέψει αλλόκοτα και βλαβερά δέντρα από κόσμους πέρα από τους ήλιους του Ξικάρφ, μαζί με λουλούδια που θα μπορούσαν να ταιριάζουν καλύτερα σε κάποια φριχτή κόλαση.

Λίγα πράγματα ήταν γνωστά για αυτούς τους κήπους. Όμως πολλοί πιστεύαν ότι τα φυτά

που φύτρωναν στη δυτική, τη βόρεια και τη νότια πλευρά του παλατιού ήταν λιγότερο επικίνδυνα από εκείνα που αντίκρυζαν πρώτα την ανατολή των τριών ήλιων. Σύμφωνα με το μύθο, ένα μεγάλο μέρος αυτής της βλάστησης είχε μετατραπεί σε έναν σχεδόν απέραντο λαβύρινθο, διαβολικά σχεδιασμένο, από τον οποίο η έξοδος ήταν αδύνατη· έναν λαβύρινθο που έκρυβε μέσα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του τις πιο φριχτές και θανάσιμες παγίδες και τους πιο απρόβλεπτους κινδύνους. Έχοντας υπ'όψη του την ύπαρξη του λαβύρινθου, ο Τινγκλάρι είχε πλησιάσει το μέρος από την πλευρά του τριπλού ηλιοβασιλέμματος.

Λαχανιασμένος, και με μπράτσα πονεμένα από την μεγάλη, κουραστική αναρρίχηση, ζάρωσε μέσα στις φυλλωσιές. Γύρω του είδε λουλούδια με βαριά σαρκώδη πέταλα που γύρευαν να τον δαγκώσουν, άλλα που έστεκαν ορθάνοιχτα, αναδίδοντας ναρκωτικά αρώματα και άλλα που η γύρη τους προκαλούσε παραφροσύνη. Ανώμαλα και πολύμορφα, με περιγράμματα που πάγωναν το αίμα ή τρέλαιναν το μυαλό, το δέντρα του Μάαλ Ντουέμπ έμοιαζαν να μαζεύονται και να συνωμοτούν εναντίον του πίσω από τα λουλούδια. Μερικών οι κορμοί ορθώνονταν μυώδεις, σαν τα κορμιά πλουμιστών πυθώνων ή εξαγριωμένων δράκων. Άλλα ήταν σκυφτά και τα κλαδιά τους έμοιαζαν με τα τριχωτά πόδια πελώριων αραχνοειδών. Όλα φαίνονταν να πλησιάζουν τον Τινγκλάρι με μια ανεπαίσθητη αλλά σταθερή κίνηση. Έσειαν τα τρομαχτικά τους αγκάθια και τα κοφτερά σαν ξυράφια φύλλα τους· έκρυβαν τα τέσσερα φεγγάρια με απειλητικούς ιστούς· υψώνονταν από κουλουριασμένες ρίζες και κρύβονταν πίσω από φύλλα τόσο μεγάλα που έμοιαζαν με μια παράταξη αλληλοεπικαλυπτόμενων ασπίδων.

Με μεγάλη προσοχή και υπολογίζοντας κάθε του βήμα, ο κυνηγός προχώρησε μπροστά, αναζητώντας κάποιο άνοιγμα ανάμεσα στη φάλαγγα των φυτών – τεράτων. Όλες του οι λειτουργίες ήταν σε υπερδιέγερση, αφύσικα οξυμένες από έναν απερίγραπτο φόβο και ένα παντοδύναμο μίσος. Δεν φοβόταν για τον εαυτό του, αλλά για την Άλθι, την αγαπημένη του και ομορφότερη κοπέλα της φυλής του. Εκείνο το δειλινό είχε περάσει μόνη το μονοπάτι και είχε ανεβεί τα πορφυρά σκαλιά, καλεσμένη από τη μαγεία του Μάαλ Ντουέμπ. Το μίσος του ήταν αυτό ενός γενναίου άνδρα κι ενός εξοργισμένου μνηστήρα, για τον πανίσχυρο και τρομερό τύραννο που κανείς δεν είχε δει και απ'του οποίου την κατοικία καμιά γυναίκα δεν ξαναγύριζε· που μιλούσε με μια σιδερένια φωνή η οποία μπορούσε να ακουστεί μέχρι τις πιο μακρυνές πόλεις της ζούγκλας· που τιμωρούσε τους επαναστάτες και τους ανυπάκουους με φωτιές που έπεφταν από τον ουρανό πιο γρήγορα κι από μια καταιγίδα.

Ο Μάαλ Ντουέμπ πάντα έπαιρνε τις ομορφότερες ανάμεσα στις γυναίκες του πλανήτη Ξι-

κάρφ. Δεν υπήρχε παλάτι μέσα σε τειχισμένη πόλη ούτε και ερημική σπηλιά που να ξεφεύγουν από την αόρατη επιτήρησή του. Στη διάρκεια των τριών δεκαετιών της τυραννίας του είχε διαλέξει τουλάχιστον πενήντα κοπέλες, κι αυτές, απαρνούμενες με τη θέλησή τους αγαπημένους και συγγενείς, μην τυχόν και η οργή του Μάαλ Ντουέμπ πέσει επάνω τους, ανέβαιναν στην ορεινή ακρόπολη και χάνονταν πίσω από τα μυστηριώδη τείχη της. Εκεί, σαν οδαλίσκες του γέρου μάγου, υποτίθεται πως κατοικούσαν σε δωμάτια που πολλαπλασίαζαν την ομορφιά τους με μυριάδες καθρέφτες και είχαν υπηρέτες από μπρούτζο και σίδερο που μιμούνταν σε κάθε λεπτομέρεια την κίνηση και την ομιλία των ζωντανών ανθρώπων.

Ο Τινγκλάρι είχε ρίξει στα πόδια της Άλθι τα βαρβαρικά λάφυρα του κυνηγιού του αλλά και την πρωτόγονη λατρεία της καρδιάς του. Είχε όμως πολλούς αντίζηλους και ήταν ακόμα αβέβαιος για το αν τον αγαπούσε. Ήταν ψυχρή σαν κρίνο του ποταμού και πολύ αμερόληπτη, κι έτσι είχε δεχτεί τη λατρεία του εξίσου με των άλλων ανδρών, ανάμεσα στους οποίους ο πολεμιστής Μοκάιρ ήταν ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος. Επιστρέφοντας το σούρουπο από το κυνήγι, ο Τινγκλάρι είχε βρει όλη τη φυλή να θρηνεί. Μαθαίνοντας πως η Άλθι είχε φύγει για να συναντήσει τον Μάαλ Ντουέμπ, βιάστηκε να την ακολουθήσει. Δεν είχε αναγγείλει την πρόθεση του στους υπόλοιπους της φυλής, μια και

τα αυτιά του Μάαλ Ντουέμπ βρίσκονταν παντού. Δεν ήξερε αν ο Μοκάιρ ή κάποιοι άλλοι είχαν προηγηθεί σε αυτή την απελπισμένη προσπάθεια, αλλά ο Μοκάιρ δεν ήταν πουθενά και πιθανώς να είχε ήδη αποτολμήσει τους άγνωστους και φριχτούς κινδύνους του βουνού.

Αυτή η σκέψη ήταν αρκετή για να σπρώξει τον Τινγκλάρι μπροστά, χωρίς να νοιάζεται για τα δηλητηριώδη λουλούδια και τα φυλλώματα – παγίδες. Έφτασε τελικά σε ένα καινούριο άνοιγμα του φοβερού σύδεντρου και είδε μπροστά του τα κιτρινωπά φώτα του κάστρου του Μάαλ Ντουέμπ και ένα σκοτεινό συνονθύλευμα θόλων και πυργίσκων που προσπαθούσαν να κρύψουν τους αστερισμούς του ουρανού. Τα φώτα έμοιαζαν να τον παρακαλουθούν σαν τα μάτια ακοίμητων δράκων, και φαίνονταν να έχουν μια δική τους διαβολική νοημοσύνη. Ο Τινγκλάρι, όμως, πήδησε προς το μέρος τους, ακούγοντας πίσω του την κλαγγή οδοντωτών φύλλων που έκλειναν μεταξύ τους.

Μπροστά του υπήρχε ένα άπλωμα σκεπασμένο με ένα αλλόκοτο χορτάρι που οι λεπίδες του συστρέφονταν σαν αμέτρητα σκουλήκια κάτω από τα γυμνά του πόδια. Το διέσχισε με μεγάλες δρασκελιές. Δεν υπήρχαν πατημασιές πάνω στο χορτάρι, αλλά κοντά στην πύλη του παλατιού διέκρινε μια κουλούρα λεπτό σκοινί που κάποιος είχε πετάξει και κατάλαβε πως ο Μοκάιρ τον είχε προλάβει.

Τριγύρω από το παλάτι υπήρχαν δρομάκια

στρωμένα με μωσαϊκό και συντριβάνια που γαργάριζαν καθώς το νερό χυνόταν από τα λαρύγγια αλλόκοτων πέτρινων τεράτων. Οι ανοιχτές πύλες ήταν αφύλαχτες και ολόκληρο το κτίριο έμοιαζε με ένα γιγάντιο μαυσωλείο. Καμιά σκιά δεν περνούσε μπροστά από τα φωτισμένα παράθυρα και το σκοτάδι κοιμόταν αδιάσπαστο ανάμεσα στους ψηλούς πύργους και τις θολωτές οροφές. Ο Τινγκλάρι, όμως, δεν εμπιστευόταν την φαινομενική γαλήνη εκείνου του μέρους και ακολούθησε τα εξωτερικά μονοπάτια για αρκετή ώρα πριν τολμήσει να πλησιάσει πιο κοντά στο παλάτι.

Κάποια μεγάλα ζώα που υπέθεσε πως ήταν οι τερατώδεις πίθηκοι του Μάαλ Ντουέμπ, πέρασαν από κοντά του μέσα στο σκοτάδι. Ήταν τριχωτά και αδέξια, με σκυφτά κεφάλια. Μερικά έτρεχαν με τα τέσσερα ενώ άλλα διατηρούσαν την όρθια στάση των ανθρωποειδών. Δεν δοκίμασαν να επιτεθούν στον Τινγκλάρι, αλλά αλυχτώντας σαν δαρμένα σκυλιά τραβιόνταν μακριά του λες κι ήθελαν να τον αποφύγουν. Από αυτό το σημάδι, ο Τινγκλάρι κατάλαβε πως ήταν πραγματικά ζώα που δεν μπορούσαν να αντέξουν τη μυρωδιά του βοτανιού με την οποία είχε αλείψει το κορμί του.

Τελικά έφτασε σε μια αφώτιστη είσοδο με πυκνές κολώνες. Αθόρυβα σαν ερπετό της ζούγκλας, μπήκε στη μυστηριώδη και φοβερή κατοικία του Μάαλ Ντουέμπ. Πίσω από τις σκοτεινές κολώνες υπήρχε μια ανοιχτή πόρτα και πέρα από αυτήν μια αίθουσα που φαινόταν να εκτείνεται στο άπειρο.

Ο Τινγκλάρι μπήκε μέσα με διπλή προσοχή και άρχισε να ακολουθεί τον τοίχο. Το μέρος ήταν γεμάτο με άγνωστα μεθυστικά αρώματα, λες και θυμιατήρια έκαιγαν σε κρυμμένες κάμαρες απερίγραπτων πόθων. Δεν του άρεσαν τα αρώματα και η σιωπή τον αναστάτωνε όλο και περισσότερο καθώς πήγαινε βαθύτερα μέσα στο παλάτι. Του φαινόταν πως το σκοτάδι ήταν γεμάτο με ανασαιμιές και έβριθε από αόρατες και επίβουλες κινήσεις.

Αργά, σαν μεγάλα κίτρινα μάτια που άνοιγαν, οι κίτρινες φλόγες των τεράστιων χάλκινων λαμπών που κρέμονταν από το ταβάνι της αίθουσας άναψαν μπροστά του. Ο Τινγκλάρι κρύφτηκε πίσω από μια βαριά κουρτίνα. Κρυφοκοίταξε από τη θέση του γεμάτος ιδρώτα και αγωνία, αλλά είδε πως η αίθουσα ήταν ακόμα άδεια. Τελικά, αποτόλμησε να συνεχίσει. Παντού γύρω του, αυτοκρατορικές ταπετσαρίες που είχαν κεντημένους επάνω τους πορφυρούς άνδρες και γαλάζιες γυναίκες σε ένα κατακόκκινο φόντο έμοιαζαν να αναδεύονται ανήσυχα σε έναν άνεμο που δεν μπορούσε να νιώσει. Πουθενά, όμως, δεν υπήρχε ίχνος του Μάαλ Ντουέμπ, ούτε και των μεταλλικών υπηρετών και των ανθρώπινων σκλάβων του.

Οι πόρτες στα δεξιά και στα αριστερά της αίθουσας ήταν καμωμένες εναλλάξ από έβενο και ελεφαντόδοντο, και ήταν όλες κλειστές.

Στην άλλη άκρη της, ο Τινγκλάρι διέκρινε μια γραμμή φωτός να ξεβγαίνει κάτω από ένα διπλό χαλί τοίχου. Κάνοντας προσεκτικά το χαλί στο πλάι είδε ένα τεράστιο και θαυμαστά φωτισμένο δωμάτιο που στην αρχή του φάνηκε πως ήταν το χαρέμι του Μάαλ Ντουέμπ, γεμάτο με όλες τις κοπέλες που ο μάγος είχε καλέσει στο ορεινό παλάτι του στη διάρκεια των δεκαετιών. Ήταν πολλές εκατοντάδες, άλλες καθισμένες κι άλλες ξαπλωμένες σε πολυτελή ανάκλιντρα, ενώ άλλες στέκονταν όρθιες με εκφράσεις ανείπωτου τρόμου. Ο Τινγκλάρι ξεχώρισε ανάμεσά τους τις γυναίκες του Όμου – Τσάιν, που η σάρκα τους είναι λευκότερη από το αλάτι της ερήμου· τις λυγερές κοπέλες του Ουθμάι, που λες και είναι καμωμένες από ζωντανό νεφρίτη· τα κεχριμπαρένια κορίτσια της Ξάλα και τις μικροσκοπικές γυναίκες του Ιλάπ που το δέρμα τους έχει τους τόνους του πρόσφατα σκουριασμένου χαλκού. Πουθενά, όμως, ανάμεσά τους δεν μπορούσε να βρει την καλλονή της Άλθι.

Απόρησε όχι μόνο με τον αριθμό των γυναικών αλλά με την απόλυτη ακινησία με την οποία κατάφερναν να διατηρούν τις στάσεις τους. Καμιά δεν ανοιγόκλεινε τα μάτια ή το στόμα, καμιά δεν χαμήλωνε τα χέρια από εκεί που βρίσκονταν. Έμοιαζαν με είδωλα καμωμένα πάνω σε τέλεια ζωγραφισμένο μάρμαρο ή θεές που κοιμόνταν σε κάποιο μαγεμένο βασίλειο της αιωνιότητας.

Ο Τινγκλάρι, ο ατρόμητος κυνηγός, ένιωσε

δέος και φόβο. Είχε μπροστά του την απόδειξη για την αλήθεια των τρομερών ιστοριών που λέγονταν για τις μαγείες του Μάαλ Ντουέμπ. Αυτές οι γυναίκες – αν πράγματι ήταν γυναίκες και όχι απλά αγάλματα, ήταν κάτω από την επίρροια ενός ξορκιού αθάνατου ύπνου. Ένα αόρατο πέπλο σιωπής γέμιζε το δωμάτιο έτσι που φαινόταν πως κανένα ζωντανό πλάσμα δεν θα μπορούσε να πάρει ανάσα μέσα σ'αυτό.

Ωστόσο, αν ο Τινγκλάρι ήθελε να συνεχίσει την αναζήτησή του για τον Μάαλ Ντουέμπ και την Άλθι, θα έπρεπε να διασχίσει το μαγεμένο δωμάτιο. Πιστεύοντας πως ο μαγικός ύπνος θα μπορούσε να συνεπάρει και τον ίδιο, πέρασε το δωμάτιο κρατώντας την ανάσα του και με γρήγορα βήματα. Γύρω του, οι γυναίκες διατηρούσαν την αιώνια ακινησία τους στις διάφορες στάσεις τους. Η κάθε μια έμοιαζε να έχει καταληφθεί από το ξόρκι τη στιγμή που ένιωθε κάποιο συγκεκριμένο συναίσθημα: φόβο, απορία, περιέργεια, ματαιοδοξία, κούραση, θυμό ή λαγνεία. Ήταν λιγότερες απ'όσες είχε αρχικά υποθέσει και το δωμάτιο ήταν στην πραγματικότητα μικρότερο. Όμως, οι καθρέφτες που γέμιζαν τους τοίχους έδιναν στο μέρος μια ψευδαίσθηση πολλαπλότητας και απεραντοσύνης.

Στην άλλη άκρη του δωματίου συνάντησε μια μισάνοιχτη διπλή πόρτα και πέρα από αυτήν είδε ένα μισοσκότεινο δωμάτιο φωτισμένο μονάχα από δυο μαγκάλια που έβγαζαν μια πολύχρωμμη λάμψη και ανέδιδαν έναν κόκκινο κα-

πνό σαν εξαερωμένο αίμα. Ήταν τοποθετημένα πάνω σε δυο ψηλούς τρίποδες σε δυο αντικρυστές γωνίες του δωματίου. Ανάμεσά τους, κάτω από έναν ουρανό σκούρου υφάσματος με κρόσια πλεγμένα σαν γυναικείες κοτσίδες, υπήρχε ένα κρεβάτι με πένθιμα μωβ καλύμματα. Το ξύλο του είχε σκαλισμένα επάνω του ασημένια πουλιά που πάλευαν με χρυσά φίδια. Πάνω στο κρεβάτι, ντυμένος με απλά σκούρα ρούχα, ήταν ξαπλωμένος ένας άνδρας σαν να αναπαυόταν ή να κοιμόταν. Το πρόσωπό του θύμιζε χλωμή μυστηριώδη μάσκα ανάμεσα σε περίεργες σκιές. Ο Τινγκλάρι διαισθάνθηκε ενστικτωδώς πως αυτός ο άνδρας ήταν ο Μάαλ Ντουέμπ, ο τυραννικός μάγος που είχε έρθει να σκοτώσει και που κανείς δεν είχε δει στο πρόσωπο, αλλά του οποίου οι δυνάμεις ήταν γνωστές σε όλους. Ήταν ο παντοδύναμος κυβερνήτης του Ξικάρφ, επικυρίαρχος βασιλιάδων και άρχοντας των τριών ήλιων και όλων των πλανητών και φεγγαριών τους.

Σαν φαντασματώδεις φύλακες, τα σύμβολα του μεγαλείου του Μάαλ Ντουέμπ, οι εικόνες της τρομερής του αυτοκρατορίας, σηκώθηκαν μέσα στο μυαλό του Τινγκλάρι για να τον σταματήσουν. Όμως, η σκέψη της Άλθι ήταν μια κόκκινη ομίχλη που τα σκέπαζε όλα. Ξέχασε τους υπερφυσικούς τρόμους του και το δέος που ένιωθε για αυτό το μαγεμένο παλάτι. Η οργή του στερημένου εραστή και η αιμοδιψία του επιδέξιου κυνηγού ξύπνησαν μέσα του για να

οδηγήσουν σταθερά τα βήματά του και να δώσουν δύναμη στα πανίσχυρα μπράτσα του. Στο δωμάτιο δεν υπήρχε κανείς άλλος εκτός από την ακίνητη μορφή πάνω στο κρεβάτι. Ο Τινγκλάρι πλησίασε το μάγο και το χέρι του έσφιξε τη λαβή του μυτερού μαχαιριού βουτηγμένο στο δηλητήριο των εχιδνών.

Ο άνδρας μπροστά του είχε κλειστά τα μάτια και μια έκφραση κόπωσης στο στόμα και τα βλέφαρα. Φαινόταν να αυτοσυγκεντρώνεται μάλλον παρά να κοιμάται, σαν κάποιος που περιπλανιέται σε έναν λαβύρινθο παλιών αναμνήσεων ή βαθιού ονειροπολήματος. Γύρω του, οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με πένθιμες κουρτίνες και τα δυο μαγκάλια έβγαζαν μια ναρκωτική μυρωδιά που έκαναν τις αισθήσεις του Τινγκλάρι να θολώνουν.

Συσπείρωσε το κορμί του σαν τίγρη δίπλα στο κρεβάτι και ετοιμάστηκε να επιτεθεί. Υπερνικώντας τον ίλιγγο που του προξενούσαν τα θυμιάματα, χτύπησε με όλη του τη δύναμη την καρδιά του τυράννου.

Ήταν σαν να είχε προσπαθήσει να διαπεράσει έναν αδαμάντινο τοίχο. Σε κάποιο σημείο μπροστά και πάνω από τον ξαπλωμένο γητευτή, το μαχαίρι χτύπησε σε κάποια αδιαπέραστη και αόρατη ουσία. Η μύτη του έσπασε και έπεσε κουδουνίζοντας στο πάτωμα. Έκπληκτος, κοίταξε από πιο κοντά το πλάσμα που είχε προσπαθήσει να σκοτώσει. Ο Μάαλ Ντουέμπ δεν αναδεύτηκε ούτε και άνοιξε τα μάτια του. Δεν υ-

πήρχε ούτε συνοφρύωμα ούτε χαμόγελο στο
πρόσωπό του, αν και η αινιγματική όψη της
κούρασης είχε πάρει μια αμυδρή χροιά ειρω-
νίας.

Διστακτικά, ο Τινγκλάρι άπλωσε το χέρι για
να επαληθεύσει μια περίεργη ιδέα που του είχε
μπει στο μυαλό. Όπως το είχε υποψιαστεί, δεν
υπήρχε ούτε κρεβάτι ούτε ουρανός ανάμεσα
στα μαγγάλια που έκαιγαν – μονάχα μια κάθε-
τη, αδιάσπαστη, καλογυαλισμένη επιφάνεια πά-
νω στην οποία καθρεφτιζόταν όλη η σκηνή. Εί-
χε προσπαθήσει να σκοτώσει ένα είδωλο σε κα-
θρέφτη, αν και προς ακόμα μεγαλύτερη απορία
του, ο ίδιος δεν έβλεπε τον εαυτό του στον κα-
θρέφτη αυτόν.

Γύρισε απότομα, πιστεύοντας πως ο Μάαλ
Ντουέμπ ήταν κάπου μέσα στο δωμάτιο. Οι
κουρτίνες τραβήχτηκαν στο πλάι με έναν μετα-
ξένιο ψίθυρο, λες και τις είχαν πιάσει αόρατα
χέρια. Το δωμάτιο γέμισε με εκτυφλωτικό φως
και οι τοίχοι φάνηκαν να υποχωρούν στο άπει-
ρο. Γυμνοί γίγαντες που τα καστανοκίτρινα μέ-
λη και τα κορμιά τους γυάλιζαν σαν νά'ταν α-
λειμμένα με λάδι, στέκονταν σε απειλητικές
στάσεις από όλες τις μεριές. Τα μάτια τους έ-
λαμπαν όπως αυτά των πλασμάτων του δάσους
κι ο καθένας κρατούσε στο χέρι ένα τεράστιο
μαχαίρι με σπασμένη μύτη.

Τρομερή θαυματουργία, σκέφτηκε ο Τιν-
γκλάρι και ζάρωσε ανάμεσα στους τρίποδες,
περιμένοντας σαν παγιδευμένο ζώο την επίθε-

ση των γιγάντων. Τα όντα ζάρωσαν ταυτόχρο-
να, μιμούμενα τις κινήσεις του. Τελικά συνειδη-
τοποίησε πως έβλεπε την ίδια του την αντανά-
κλαση, πολλαπλασιασμένη, μεγεθυμένη και πα-
ραμορφωμένη μέσα στους καθρέφτες του Μά-
αλ Ντουέμπ.

Η απορία και ο τρόμος ανακατεύτηκαν στο
βάρβαρο μυαλό του κυνηγού. Ένιωσε πως ο
Μάαλ Ντουέμπ, ο παντογνώστης και πανίσχυ-
ρος μάγος έπαιζε παιχνίδια μαζί του και τον ε-
ξαπατούσε με περίπλοκα τεχνάσματα. Ο Τιν-
γκλάρι είχε βιαστεί να ρίξει το θάρρος και την
κυνηγετική του τέχνη ενάντια σε ένα πλάσμα
τόσο υπερφυσικών δυνάμεων και τόσο δαιμονι-
κών δυνατοτήτων. Δεν τολμούσε όχι μόνο να κι-
νηθεί αλλά και να ανασάνει. Οι τερατώδεις α-
ντανακλάσεις φάινονταν να τον παρακολου-
θούν σαν γίγαντες που επιτηρούν έναν αιχμά-
λωτο νάνο. Το φως που ξεχυνόταν από μια ά-
γνωστη πηγή μέσα στους καθρέφτες πήρε μια
πιο ανηλέητη και ανησυχητική λάμψη και εστιά-
στηκε επάνω του αθόρυβα. Η απέραντη και α-
πατηλή έκταση του δωματίου φάνηκε να μεγα-
λώνει ακόμα πιο πολύ. Γύρω του άρχισαν να
μαζεύονται ατμοί όπου ανθρώπινα πρόσωπα
σχηματίζονταν και διαλύονταν ασταμάτητα, χω-
ρίς ποτέ να μοιάζουν μεταξύ τους.

Η αλλόκοτη ακτινοβολία γινόταν όλο και πιο
έντονη, ενώ τα πρόσωπα άλλαζαν με πιο γρή-
γορο ρυθμό στις ομίχλες πίσω από τους γίγα-
ντες. Ένα κακόβουλο και περιφρονητικό γέλιο

φαινόταν να υποβόσκει κάπου πίσω από την απόλυτη σιγή. Ο Τινγκλάρι δεν μπορούσε να πει πόσο καιρό έμεινε περιμένοντας στην ίδια θέση. Εκείνο το δωμάτιο έμοιαζε να είναι κάτι πέρα και έξω από το χρόνο.

Τελικά, ακούστηκε μια φωνή· μια φωνή άτονη και καθαρή που ερχόταν από το πουθενά. Ήταν κάπως περιφρονητική, λίγο βαριεστημένη και ελαφρά σκληρή. Ήταν αδύνατον στον Τινγκλάρι να εντοπίσει την πηγή της· ήταν κοντά όσο κι ο χτύπος της καρδιάς του, αλλά ταυτόχρονα αφάνταστα μακριά.

«Τί ζητάς, Τινγκλάρι;» ρώτησε η φωνή. «Νομίζεις πως μπορείς να μπεις έτσι απρόσκλητος στο παλάτι του Μάαλ Ντουέμπ; Κι άλλοι, πολλοί άλλοι, με τις ίδιες προθέσεις, ήρθαν πριν από σένα. Όλοι, όμως, πλήρωσαν κάποιο τίμημα για το θράσος τους».

«Ζητώ την Άλθι», είπε ο Τινγκλάρι. «Τί την έκανες;» Τα λόγια ήταν ξένα στ' αυτιά του, σαν να είχε μιλήσει κάποιος άλλος.

«Η Άλθι είναι πολύ όμορφη», απάντησε η φωνή. «Ο Μάαλ Ντουέμπ θέλει να χρησιμοποιήσει κάπου αυτή την ομορφιά της. Ο σκοπός του, όμως, δεν πρέπει να αφορά έναν κυνηγό άγριων ζώων... Είσαι απερίσκεπτος, Τινγκλάρι».

«Πού είναι η Άλθι;» επέμεινε ο κυνηγός.

«Πήγε να βρει τη μοίρα της στον λαβύρινθο του Μάαλ Ντουέμπ. Δεν πέρασε πολλή ώρα από τη στιγμή που ο πολεμιστής Μοκάιρ, που την είχε ακολουθήσει μέχρι το παλάτι μου, ά-

κουσε την πρότασή μου και πήγε να την ψάξει ανάμεσα στα μονοπάτια του ανεξάντλητου λαβυρίνθου. Πήγαινε να την ψάξεις κι εσύ, Τινγκλάρι... Υπάρχουν πολλά μυστικά μέσα στον λαβύρινθό μου και ανάμεσα σε όλα ίσως να υπάρχει και κάποιο που είναι γραφτό να λύσεις εσύ».

Ο κυνηγός είδε πως μια πόρτα είχε ανοίξει ανάμεσα στους καθρέφτες του τοίχου. Μέσα από τα βάθη των καθρεφτών είχαν εμφανιστεί δυο από τους μεταλλικούς σκλάβους του Μάαλ Ντουέμπ. Ήταν πιο ψηλοί από έναν φυσιολογικό άνθρωπο και γυάλιζαν ολόκληροι σαν καλοδουλεμένες λεπίδες. Άρχισαν να πλησιάζουν τον Τινγκλάρι. Στο δεξί χέρι του καθενός υπήρχε ένα κυρτό δρεπάνι. Βιαστικά και χωρίς να κοιτάξει πίσω του, ο κυνηγός πέρασε μέσα από την ανοιγμένη πόρτα. Την άκουσε να κλείνει ερμητικά.

Η σύντομη νύχτα του πλανήτη Ξικάρφ δεν είχε ακόμα τελειώσει και τα τέσσερα φεγγάρια του είχαν δύσει. Μπροστά του, όμως, ο Τινγκλάρι έβλεπε ολοκάθαρα την είσοδο του λαβυρίνθου που φωτιζόταν από μεγάλες φωτεινές σφαίρες κρεμασμένες από αψίδες και από σήραγγες βλάστησης. Οδηγημένος από την εξώκοσμη ακτινοβολία τους, μπήκε στον λαβύρινθο.

Στην αρχή, το μέρος έμοιαζε να είναι φτιαγμένο για να ικανοποιεί κάποιες ονειροπόλες

φαντασιώσεις. Υπήρχαν όμορφα πλακόστρωτα δρομάκια που περιβάλλονταν από λεπτεπίλεπτα δέντρα και οδηγούσαν τον αναζητητή σε κρυμμένα αδιέξοδα γεμάτα αγάλματα. Ήταν σαν αυτό το τμήμα του λαβυρίνθου να είχε προορισμό μονάχα να διασκεδάζει και να γοητεύει.

Όμως, καθώς ο κυνηγός συνέχιζε, σιγά σιγά η διάθεση του κατασκευαστή φαινόταν να αλλάζει και ο λαβύρινθος γινόταν πιο απειλητικός. Οι κορμοί των δέντρων που περιτριγύριζαν το μονοπάτι άρχισαν να παραμορφώνονται και να μπλέκουν μεταξύ τους σαν γιγάντια φίδια που πάλευαν ή ζευγάρωναν. Τεράστια μανιτάρια σήκωναν τα κεφάλια τους προς το σκοτεινό ουρανό. Το μονοπάτι άλλες φορές κατηφόριζε και άλλες ανέβαινε με λοξά σκαλοπάτια μέσα από σπηλιές φυλλωμάτων που γυάλιζαν σαν λέπια δράκου. Σε κάθε στροφή, ο δρόμος μπροστά στον Τινγκλάρι διακλαδιζόταν και τα μονοπάτια πολλαπλασιάζονταν. Παρ'όλο που ήταν ικανότατος κυνηγός, θα του ήταν αδύνατον να ξαναγυρίσει πίσω από το δρόμο που είχε έρθει. Συνέχισε, λοιπόν, να περπατάει, ελπίζοντας πως η τύχη μπορεί να τον έρριχνε επάνω στην Άλθι. Πολλές φορές φώναξε το όνομά της δυνατά, αλλά η μόνη απάντηση που έπαιρνε ήταν ένας απόμακρος απατηλός αντίλαλος ή το θλιμμένο ουρλιαχτό κάποιου ζώου που είχε χαθεί κι αυτό στον λαβύρινθο του Μάαλ Ντουέμπ.

Πέρασε από ξέφωτα με αλλόκοτες λιμνούλες

που τις φώτιζαν παράξενες υποβρύχιες φωτιές. Πρασινωπά πρησμένα χέρια που έμοιαζαν με νεκρών φαίνονταν να σηκώνονται μέσα από τη φωσφορώδη επιφάνεια. Κάποια φορά του φάνηκε πως διέκρινε το πρόσωπο της Άλθι και βούτηξε για να τη σώσει απ'τον πνιγμό, αλλά το μόνο που βρήκε μέσα στη ρηχή λιμνούλα ήταν βρωμερή γλίτσα και ένα αηδιαστικό πλαδαρό πράγμα που συσπάστηκε νωθρά στο άγγιγμά του.

Τώρα περνούσε ανάμεσα από κορμιά που έμοιαζαν με ύδρες και που κουλουριάζονταν και ξεκουλουριάζονταν γύρω του ασταμάτητα. Το μονοπάτι του φωτίστηκε περισσότερο. Τα φωσφωρώδη φρούτα και οι ανθοί χλώμιασαν σαν λυχνάρια που ήταν έτοιμα να σβήσουν. Ο πρώτος από τους τρεις ήλιους είχε ανατείλει και οι κίτρινες ακτίνες του περνούσαν μέσα από τις φαρμακερές και οδοντωτές κλιματσίδες.

Κάπου μακριά και σαν να έρχονταν από μεγάλο ύψος, άκουσε μια χορωδία από μεταλλικές φωνές που έμοιαζαν με έναρθρους ήχους σημάντρων. Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα λόγια, αλλά ο τόνος τους ήταν αυτός μιας σοβαρής και μεγαλοπρεπούς αναγγελίας. Ήταν γεμάτες με μια απόκρυφη οριστικότητα, με μια ιερατική αποκάλυψη. Σταμάτησαν, και ο μόνος ήχος απόμεινε το θρόισμα και τα συριγματα των φυτών.

Ο Τινγκλάρι συνέχισε. Ο λαβύρινθος έγινε πιο άγριος και πιο ανώμαλος. Συναντούσε δέ-

ντρα ενωμένα μεταξύ τους σε ομάδες, που έμοιαζαν σαν χυδαία γλυπτά ή αρχιτεκτονικές μορφές. Άλλα έμοιαζαν με σαρκικούς εφιάλτες ριζωμένης σάρκας που σέρνονταν, πάλευαν και ζευγάρωναν με ανόσιους ήχους. Απαίσια φυτά με καρκινώδεις ανθούς συστρέφονταν σε καταχθόνιους οβελίσκους. Πορφυρά παρασιτικά μούσκλια σέρνονταν σαν ένας οργανισμός πάνω σε φυτικά τέρατα που φούσκωναν σαν μπαλόνια πίσω από ακατανόμαστες κιονοστοιχίες.

Τώρα πια ήταν σαν το κάθε βήμα του κυνηγού να γινόταν προκαθορισμένο και αναπόφευκτο. Δεν ήταν πια ελεύθερος να διαλέξει το δρόμο του, επειδή σε πολλά από τα μονοπάτια υπήρχαν πράγματα που δεν είχε διάθεση να αντιμετωπίσει· άλλα ήταν φραγμένα από πανύψηλους κάκτους ή κατέληγαν σε λιμνούλες που τα νερά τους έβριθαν από βδέλλες μεγάλες σαν φίδια.

Ο δεύτερος κι ο τρίτος ήλιος του Ξικάρφ ανέτειλαν, αλλά οι σμαραγδένιες ακτίνες του ενός και οι κοκκινωπές του άλλου απλά φανέρωναν πιο έντονα τους κινδύνους του ιστού που έκλεινε γύρω από τον Τινγκλάρι.

Από σκάλες όπου κλιματσίδες σέρνονταν σαν φίδια, συνέχισε να ανεβαίνει αργά όλο και ψηλότερα. Σπάνια μπορούσε να δει τα τμήματα του λαβυρίνθου από κάτω του ή τα επίπεδα από πάνω του, προς τα οποία κατευθυνόταν. Κάπου σε ένα αδιέξοδο, συνάντησε ένα από τα πιθηκοειδή πλάσματα του Μάαλ Ντουέμπ. Το μα-

κρύ του τρίχωμα γυάλιζε υγρό, λες και μόλις είχε βουτήξει σε μια από τις κρυφές λιμνούλες. Πέρασε από δίπλα του με ένα βραχνό μουγκρητό, διωγμένο, όπως και άλλα ζώα πριν από αυτό, από το αποκρουστικό υγρό με το οποίο είχε αλείψει το σώμα του... Πουθενά, όμως, δεν μπορούσε να βρει την Άλθι ή τον Μοκάιρ που είχε μπει πριν από αυτόν στον λαβύρινθο.

Τελικά, έφτασε σε ένα περίεργο μικρό πλακόστρωτο από όνυχα σε ορθογώνιο σχήμα, που ήταν εντελώς περιτριγυρισμένο, εκτός από τη μεριά απ'την οποία το είχε φτάσει, με πελώρια λουλούδια που έμοιαζαν με κεφάλια άγριων τεράτων, με στόματα ορθάνοιχτα για να αποκαλύψουν τα πορφυρά λαρύγγια τους. Πέρασε μέσα από το άνοιγμα, έκανε μερικά βήματα και σταμάτησε· εκεί, το μονοπάτι φαινόταν να τελειώνει.

Ο όνυχας κάτω από τα πόδια του ήταν σκεπασμένος με κάποιο άγνωστο, κολλώδες ρευστό. Τα είχε χαμένα από όσα είχε δει στην περιπλάνησή του, αλλά κάποιο ένστικτο τον προειδοποίησε για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Γύρισε να περάσει μέσα από το άνοιγμα απ'όπου είχε μπει, αλλά ήταν πια αργά. Από τη βάση του κάθε ψηλού μίσχου των λουλουδιών, ένα μακρύ πλοκάμι σαν μπρούτζινο σύρμα ξετυλίχτηκε με αστραπιαία ταχύτητα και τυλίχτηκε γύρω από τους αστραγάλους του. Βρέθηκε παγιδευμένος και ανήμπορος στο κέντρο ενός τεντωμένου διχτυού. ΄Υστερα, ενώ πάλευε χωρίς αποτέλε-

σμα, τα τεράστια κλωνάρια άρχισαν να γέρνουν προς το μέρος του, μέχρι που τα κόκκινα στόματα των λουλουδιών πλησίασαν γύρω από τα γόνατά του σαν ένας κύκλος πεινασμένων τεράτων.

Από τα παχειά πέταλα των λουλουδιών άρχισε να κυλάει ένα καθαρό, άχρωμο υγρό που στην αρχή έσταζε αργά αλλά σε λίγο έτρεχε σε μικρά ρυάκια, πέφτωντας πάνω στα πόδια, τους αστραγάλους και τις κνήμες του. Η σάρκα του ανατρίχιασε με έναν απερίγραπτο τρόπο. Ακολούθησε ένα μούδιασμα και μετά ένας έντονος πόνος, σαν να τον είχαν τσιμπήσει αμέτρητα έντομα. Μέσα από τα κεφάλια των λουλουδιών διέκρινε πως τα πόδια του είχαν αρχίσει να μεταμορφώνονται φριχτά: οι φυσικές τους τρίχες πύκνωσαν μέχρι που έγιναν μαλλιαρά σαν το τρίχωμα των πιθήκων. Οι κνήμες κόντυναν και τα πέλματα πλάτυναν και απόκτησαν άσχημα μακριά δάχτυλα, όπως αυτά των ζώων του Μάαλ Ντουέμπ!

Μέσα σε μια φρενίτιδα απερίγραπτου τρόμου, τράβηξε το σπασμένο μαχαίρι του και άρχισε να χτυπάει τα φυτά. Ήταν σαν να χτυπούσε σε σιδερένιες καμπάνες ή κεφάλια δράκων. Η λεπίδα έσπασε κοντά στη λαβή. Τα λουλούδια σηκώθηκαν και έγειραν χυδαία γύρω από τη μέση του, γλείφοντας τους μηρούς και τους γοφούς του με το αραιό, φριχτό τους σάλιο.

Μέσα σ' αυτόν τον εφιάλτη όπου το μυαλό και το σώμα του βυθίζονταν ανήμπορα, άκουσε

την ξαφνιασμένη φωνή μιας γυναίκας. Μέσα από το άνοιγμα των φυτών παρατήρησε μια παράξενη σκηνή που αποκάλυπτε ο μέχρι τώρα αδιαπέραστος λαβύρινθος με μαγικό τρόπο. Σε μικρή απόσταση και στο ίδιο επίπεδο με το πλακόστρωτο του όνυχα, βρισκόταν ένα ελλειπτικό βάθρο ή βωμός από κατάλευκη πέτρα, στο κέντρο του οποίου στεκόταν η Άλθι με μια έκφραση απορίας και θαυμασμού. Μπροστά της, στα νύχια μιας πελώριας μαρμάρινης σαύρας, υπήρχε ένας μεγάλος κυκλικός καθρέφτης από λαμπερό μέταλλο που έκρυβε από πίσω του το κεφάλι του τέρατος. Η Άλθι κοιτούσε μέσα στον δίσκο, μαγεμένη λες από κάποια ουράνια οπτασία. Ήταν γυρισμένη με το πλάι προς τον Τινγκλάρι, και ο ίδιος ο καθρέφτης φαίνονταν εν μέρει απ'το σημείο που στεκόταν παγιδευμένος ο κυνηγός. Ανάμεσα στο πλακόστρωτο από όνυχα και το ελλειψοειδές βάθρο υψωνόταν μια σειρά από έξι λεπτούς ορειχάλκινους κίονες, στην κορυφή των οποίων ήταν σκαλισμένα δαιμονικά κεφάλια που κοιτούσαν εναλλάξ τον κυνηγό και την κοπέλα.

Ο Τινγκλάρι ετοιμαζόταν να φωνάξει την Άλθι, όταν εκείνη έκανε ένα βήμα προς τον καθρέφτη, λες και την έλκυε αυτό που έβλεπε μέσα του. Ο θαμπός δίσκος φάνηκε να φωτίζεται από μια εσωτερική φλόγα. Τα μάτια του κυνηγού τυφλώθηκαν για μια στιγμή από τις ακτίνες που ξεπήδησαν, τυλίγοντας και ακινητοποιώντας την κοπέλα. Όταν ξαναβρήκε την όρασή

του, είδε την Άλθι να στέκεται άκαμπτη στην ίδια θέση και να συνεχίζει να κοιτάζει τον καθρέφτη με διάπλατα μάτια. Δεν είχε κινηθεί· η απορία ήταν παγωμένη στο πρόσωπό της. Ο Τινγκλάρι σκέφτηκε πως έμοιαζε με τις γυναίκες που είχε συναντήσει στο μαγεμένο δωμάτιο του παλατιού του Μάαλ Ντουέμπ. Την ίδια στιγμή, άκουσε μια χορωδία από μεταλλικές φωνές που φαίνονταν να βγαίνουν από τα κεφάλια των δαιμόνων στις κορυφές των κιόνων.

«Η Άλθι κοιτάχτηκε μέσα στον καθρέφτη της Αιωνιότητας», είπαν με σοβαρό και μεγαλοπρεπή τόνο, «και πέρασε για πάντα πέρα από τις αλλαγές και τη φθορά του Χρόνου».

Ο Τινγκλάρι ένιωσε σαν να βυθιζόταν σε μια τρομερή θάλασσα ονείρων. Δεν μπορούσε να καταλάβει τί είχε συμβεί στην Άλθι, αλλά κι η δική του μοίρα ήταν ένα εξίσου σκοτεινό και φοβερό αίνιγμα, πέρα από την αντίληψη ενός απλού κυνηγού.

Τα λουλούδια είχαν σηκωθεί πάνω από τους ώμους του και έγλειφαν τα μπράτσα και το κορμί του. Κάτω από την απαίσια αλχημία τους, η μεταμόρφωσή του συνεχιζόταν. Μακρύ τρίχωμα ξεφύτρωσε από το στήθος του· τα μπράτσα μάκρυναν και έγιναν πιθηκοειδή· τα χέρια έγιναν παρόμοια με τα πόδια. Από το λαιμό και κάτω, ο Τινγκλάρι δεν διέφερε σε τίποτα από τους πίθηκους του κήπου.

Με ανήμπορο και αφηρημένο τρόμο περίμενε την ολοκλήρωση της μεταμόρφωσης. Ύστερα, συνειδητοποίησε πως ένας άνδρας ντυμένος με σοβαρά ρούχα κι έχοντας στόμα και μάτια που πρόδιδαν ανία, στεκόταν μπροστά του. Πίσω από τον άνδρα υπήρχαν δυο σιδερένιοι άνθρωποι.

Με μια αργόσυρτη φωνή, ο άνδρας πρόφερε μια άγνωστη λέξη που αντήχησε στον αέρα για αρκετές στιγμές. Ο κύκλος των λουλουδιών αποτραβήχτηκε από τον Τινγκλάρι, παίρνοντας ξανά τη θέση τους γύρω από το πλακόστρωτο και οι κλιματσίδες ελευθέρωσαν τα πόδια του. Αδυνατώντας να κατανοήσει την απελευθέρωσή του, έμεινε στη θέση του αποσβολωμένος. Άκουσε ήχο από μεταλλικές φωνές και κατάλαβε αμυδρά πως τα δαιμονικά κεφάλια πάνω στις κολώνες είχαν ξαναμιλήσει, λέγοντας:

«Ο κυνηγός Τινγκλάρι λούστηκε στο νέκταρ των λουλουδιών της πρωταρχικής ζωής και έγινε από το λαιμό και κάτω όμοιος με τα ζώα που κυνηγούσε».

Όταν η θλιμμένη χορωδία σταμάτησε, ο βαριεστημένος άνδρας με τα σοβαρά ρούχα τον πλησίασε και του μίλησε:

«Εγώ, ο Μάαλ Ντουέμπ, σκόπευα να σου φερθώ όπως ακριβώς φέρθηκα και στον Μοκάιρ και σε πολλούς άλλους. Ο Μοκάιρ ήταν το κτήνος που συνάντησες στο λαβύρινθο, με την νεοαποκτημένη του γούνα υγρή ακόμα από τα φιλιά των λουλουδιών. Στο παλάτι είδες και μερικούς από τους προκατόχους του. Ωστόσο, φαίνεται πως οι διαθέσεις μου δεν είναι πάντα

οι ίδιες. Εσύ Τιγκλάρι, αντίθετα με τους άλλους, θα παραμείνεις άνθρωπος, τουλάχιστον από το λαιμό και πάνω. Είσαι ελεύθερος να ξαναρχίσεις την περιπλάνησή σου μέσα στο λαβύρινθο και να διαφύγεις, αν μπορέσεις. Δεν θέλω να σε ξαναδώ, και η επιείκειά μου δεν προέρχεται από εκτίμηση προς το είδος σου. Πήγαινε, τώρα. Ο λαβύρινθος έχει πολλούς δρόμους που δεν διέσχισες ακόμα.

Ένα τρομερό δέος γέμισε τον Τιγκλάρι. Η αγριότητα και η ατίθασση θέλησή του είχαν υποταχθεί στην επιθυμία του μάγου. Με μια τελευταία ματιά έγνοιας και απορίας προς την παγωμένη μορφή της Άλθι, αποτραβήχτηκε υπάκουα, καμπουριάζοντας σαν τεράστιος πίθηκος. Με το τρίχωμά του να γυαλίζει στο φως των τριών ήλιων, χάθηκε ανάμεσα στα μονοπάτια του λαβύρινθου.

Ο Μάαλ Ντουέμπ, συνοδευόμενος ακόμα από τους μεταλλικούς σκλάβους του, πλησίασε τη μορφή της Άλθι που κοιτούσε ακόμα τον καθρέφτη με έκπληκτο βλέμμα.

«Μονγκ Λουτ», είπε στο πλησιέστερο από τα δυο αυτόματα που τον ακολουθούσαν, «ξέρεις πως είναι συνήθειό μου να αποθανατίζω την εύθραυστη ομορφιά των γυναικών. Η Άλθι, όπως κι οι άλλες που κάλεσα στο βουνό και έστειλα να εξερευνήσουν τα μυστικά του λαβύρινθου, κοίταξε στον καθρέφτη που η ξαφνική του ακτινοβολία μετατρέπει τη σάρκα σε πέτρα ομορφότερη από το ίδιο το μάρμαρο αιώνια... Επίσης, όπως γνωρίζεις, είναι καπρίτσιο μου να μεταμορφώνω τους άνδρες σε κτήνη με τη βοήθεια των υγρών κάποιων τεχνητών φυτών, έτσι που η εξωτερική τους όψη να ταιριάζει με την εσώτερη φύση τους. Δεν είναι καλό που κάνω αυτά τα πράγματα, Μονγκ Λουτ; Δεν είμαι ο Μάαλ Ντουέμπ, μέσα στον οποίο κατοικεί όλη η δύναμη και η γνώση;»

«Ναι, κύριε», αντήχησε η μεταλλική φωνή του αυτόματου. «Είσαι ο Μάαλ Ντουέμπ, ο πάνσοφος και παντοδύναμος, και είναι καλό που αποφάσισες αυτά τα πράγματα».

«Ωστόσο», συνέχισε ο Μάαλ Ντουέμπ, «η επανάληψη ακόμα και των πιο εντυπωσιακών θαυματουργιών καταντάει μονότονη μετά από κάποιες φορές. Μου φαίνεται πως δεν θα ασχοληθώ μ'αυτόν τον τρόπο άλλη φορά με τις γυναίκες, ούτε και με οποιονδήποτε άνδρα. Δεν είναι καλό, Μονγκ Λουτ, να ποικίλλω κάπως τις μαγείες μου στο μέλλον; Άλλωστε, δεν είμαι ο Μάαλ Ντουέμπ ο πολυμήχανος;»

«Πράγματι, είσαι ο Μάαλ Ντουέμπ», συμφώνησε το αυτόματο, «και καλά κάνεις που αποφάσισες να ποικίλλεις τις μαγείες σου».

Ο Μάαλ Ντουέμπ δεν ήταν, με τον τρόπο του, δυσαρεστημένος με τις απαντήσεις που του είχε δώσει το αυτόματο. Δεν τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα άλλες κουβέντες εκτός από τους μηχανικούς αντίλαλους των μεταλλικών υπηρετών του, οι οποίοι πάντα συμφωνούσαν με όσα έλεγε και τον απάλλασαν από τον κόπο των πε-

ριττών συζητήσεων. Ίσως κάποιες φορές να τον κούραζαν ακόμα κι αυτές, και τότε προτιμούσε τη σιωπή των πετρωμένων γυναικών ή τη βουβαμάρα των πλασμάτων που δεν μπορούσαν πια να ονομάζονται άνθρωποι.

Η ΒΟΛΒΑ ΤΟΥ ΤΡΟΝΤΕΛΑΓΚ

του Θωμά Μαστακούρη

Ελπίζω να θυμάστε τον Θόρντις, τον Σκανδιναβό μου ήρωα από την ανθολογία «Ιστορίες με Θεούς και Δαίμονες». Θα γνωρίζετε επίσης και την αγάπη μου για τη βόρεια παράδοση. Ήταν φυσικό, λοιπόν, κάποια στιγμή να γράψω μια συνέχεια εκείνου του διηγήματος. Ελπίζω ειλικρινά να σας αρέσει, γιατί είναι βγαλμένο μέσα από την καρδιά μου. Οι χρονολογίες, όμως, και τα ιστορικά πρόσωπα είναι βγαλμένα από την ιστορία. Και ένα υστερόγραφο: Για όσους δεν κατάλαβαν ποια ήταν η απάντηση στο τελευταίο αίνιγμα του γίγαντα στην «Γκρίζα Χώρα», είναι το κεχριμπάρι. Διαβάστε προσεκτικά το τέλος, και θα το καταλάβετε.

Θ.Μ.

Ο ουρανός που στην αρχή του είχε φανεί φωτεινός, σε σχέση με το αιώνιο μισοσκόταδο της Χώρας των Γιγάντων, αποδείχθηκε συννεφιασμένος, καθώς ο Θόρντις άφηνε πίσω του την πύλη του διαστάσεων και έβγαινε πάλι στον κόσμο των θνητών. Στεκόταν πάνω σε μια βραχώδη πλαγιά, κι από κάτω του έβλεπε ένα μικρό φαράγγι με ένα ρυάκι που οι βροχές κόντευαν να το μεταβάλλουν σε χείμαρρο. Ένα ελαφρύ ψιλόβροχο τον χτυπούσε στους ώμους και ο άνεμος μύριζε χειμώνα.

Είχε γεννηθεί σ'αυτόν τον μελαγχολικό τόπο και γνώριζε πως το κρύο κι η βροχή έρχονταν απρόσμενα, τον παραξένεψε όμως το γεγονός των κίτρινων φύλλων των δέντρων του φαραγγιού. Είχαν ξεκινήσει για την Αγγλία με το δρακόπλοιο του Γκούνταρ πριν από το θερινό ηλιοστάσιο. Όσο κι αν είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου στη διάρκεια της περιπέτειάς του, ήταν σίγουρος πως δεν μπορεί να είχε περάσει παραπάνω από μια εβδομάδα από τη μέρα της αναχώρησης. Πώς ήταν δυνατόν, λοιπόν, να έχει

έρθει τόσο γρήγορα το φθινόπωρο;

Ένιωσε ένα σιδερένιο καρφί να του τρυπάει το κεφάλι. Το έδαφος ταλαντεύτηκε κάτω από τα πόδια του, το μυαλό του σκοτείνιασε και έπεσε στα γόνατα. Ανακουφισμένος καθώς ήταν από την απρόσμενη σωτηρία του, είχε ξεχάσει για μια στιγμή την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Τα ρίγη άρχισαν να διαπερνούν ξανά το κορμί του. Δεν ήταν ακόμα σε θέση να ταξιδέψει. Γύρισε πίσω να κοιτάξει τη σήραγγα από την οποία είχε βγει, αλλά το μόνο που είδε ήταν το στόμιο μιας μικρής σπηλιάς που μετά από μερικά βήματα κατέληγε σε έναν γρανιτένιο τοίχο. Η πύλη ανάμεσα στο Γιότουνχάιμ και τη Μίντγκαρντ είχε χαθεί.

Χρησιμοποιώντας το σπαθί του για στήριγμα, κατάφερε να μαζέψει μερικούς θάμνους και ξερόκλαδα και μετά από αμέτρητες προσπάθειες με το τσακμάκι του, μπόρεσε να ανάψει τα νοτισμένα ξύλα κοντά στο στόμιο της σπηλιάς. Η μικρή φωτιά του έφτιαξε κάπως τη διάθεση, αλλά το στομάχι του, που είχε μέρες να δεχτεί φαγητό, διαμαρτυρόταν έντονα. Τυλίχτηκε όσο πιο καλά μπορούσε στον κουρελιασμένο μανδύα του και ξάπλωσε δίπλα στη φωτιά. Η τελευταία σκέψη του πριν αποκοιμηθεί ήταν πως είχε χάσει για μια ακόμα χρονιά το συνέδριο των δρυΐδων στη Βρεττανία.

Τον ξύπνησαν φωνές, γέλια και βογγητά. Πετάχτηκε μουδιασμένος, και βγήκε να δει τί συ-

νέβαινε. Στο φαράγγι από κάτω του, περνούσε μια παράξενη συνοδεία. Τρεις άνδρες διέσχιζαν το φαράγγι, καβάλα σε άλογα. Ο πρώτος, που πήγαινε μπροστά, ξεχώριζε από το μακρύ καφετί ράσο του, το ξυρισμένο του πρόσωπο, και το μεγάλο ασημένιο σταυρό που κρεμόταν από μια αλυσσίδα στο στήθος του. Ήταν ένας από τους ιερείς του νέου θεού, του Λευκού Χριστού που τελευταία φαίνονταν να πληθαίνουν όλο και περισσότερο στις χώρες του Βορρά. Οι άλλοι δύο έμοιαζαν πολεμιστές, αρματωμένοι με έναν τρόπο που στον Θόρντις φάνταζε περίεργος και ξενικός. Φορούσαν έναν πλεχτό αλυσσιδωτό θώρακα που κάλυπτε ακόμα και το κεφάλι τους, και ριγμένο πάνω από αυτόν ένα ρούχο που κάποτε θα πρέπει να ήταν λευκό, αλλά τώρα έμοιαζε περισσότερο γκρίζο από τη βρώμα. Στο κέντρο του ήταν κεντημένος ένας κόκκινος σταυρός. Τα αξύριστα βλογιοκομμένα πρόσωπά τους δεν φαίνονταν να δείχνουν ανθρώπους που πίστευαν σε μια ήπια θρησκεία αγάπης, όπως αυτήν που έλεγαν πως υποστήριζαν οι λάτρεις του Λευκού Χριστού. Επάνω τους είχαν χαραγμένες τη σκληρότητα, την απληστεία και τη λαγνεία, καθώς κάθε τόσο γύριζαν να κοιτάξουν την κοπέλα που δεμένη με ένα σκοινί έσερναν μισόγυμνη πίσω τους.

Τα αγκάθια είχαν ματώσει σε χίλιες μεριές τα όμορφα ξυπόλυτα πόδια της, και το σκισμένο φουστάνι της αποκάλυπτε το ένα στητό της στήθος. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν μπλεγμένα

και γεμάτα χαμόκλαδα, και το πρόσωπό της φαινόταν πρησμένο από χτυπήματα, αλλά παρ'όλα αυτά περπατούσε με το κεφάλι ψηλά, και προσπαθούσε να σηκωθεί αμέσως μόλις παραπατούσε. Καθώς περνούσε από κάτω του, σήκωσε το βλέμμα και του έρριξε μια ματιά, λες και ήξερε πως κάποιος στεκόταν σ'εκείνη τη θέση. Στα πανέμορφα πράσινα μάτια της κατρεφτίζονταν ανάμεικτα συναισθήματα ελπίδας, φόβου και περηφάνειας.

Ο Θόρντις, παρ'όλη του την εξάντληση, ένιωσε το αίμα του να φουντώνει. Αυτή τη φορά οι αντίπαλοι ήταν μόνο δύο, μια κι ο παπάς σίγουρα δεν μετρούσε, κι έτσι δεν μπορούσε να μείνει αδιάφορος μπροστά στο θέαμα. Σφίγγοντας τα δόντια για να καταπολεμήσει τον πόνο που τριβέλιζε το μυαλό του, κατέβηκε μισοκατρακυλώντας την πλαγιά και βρέθηκε πίσω από το τρίτο άλογο πριν οι καβαλάρηδες καταλάβουν τί γινόταν.

Οι άνδρες γύρισαν τα άλογά τους και τον κοίταξαν έκπληκτοι και ενοχλημένοι. Ο τρίτος στη σειρά, ένας σαραντάρης με μεγάλη μύτη και στενό μέτωπο, χαμογέλασε απειλητικά δείχνοντας δυο σειρές από μαυρισμένα δόντια.

«Τί συμβαίνει, χωριάτη;» ρώτησε τον Θόρντις υπεροπτικά. «Γιατί δεν είσαι τέτοια ώρα στα κτήματά σου;»

«Πού πάτε αυτή τη γυναίκα;» ρώτησε ο Θόρντις, προσπαθώντας να κρύψει την εξάντληση που πρόδιδε η λαχανιασμένη φωνή του. «Ποιο

παράπτωμα έκανε για να τις φέρεστε με αυτόν τον τρόπο;»

«Είναι μάγισσα και πρέπει να καεί όπως όλοι όσοι δεν πιστεύουν στη Μία Πίστη», είπε ο άνδρας, ακουμπώντας με σημασία το δεξί χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

«Λάτρευε ψεύτικους θεούς και προσευχόταν σε δαιμόνια», συμπλήρωσε ο παπάς, ακουμπώντας μακάρια τα χέρια του πάνω στη χοντρή κοιλιά του. «Υπάρχουν, βλέπεις ακόμα μερικοί που δεν έχουν δεχτεί τη Θεία Χάρη του Κυρίου μας, κι αυτούς οι φωτιές της κόλασης πρέπει να τους καταπιούν μια ώρα αρχύτερα, για να μη δίνουν το κακό παράδειγμα στους άλλους».

«Αν δεν κάνω λάθος, ετούτη εδώ είναι η πατρίδα μου η Νορβηγία, όπου ο καθένας λατρεύει όποιον θεό του αρέσει χωρίς να πειράζει κανέναν», είπε ο Θόρντις.

«Φαίνεται πως ζούσες πολύ καιρό απομονωμένος στα βουνά, χωριάτη», του είπε ο σαραντάρης ειρωνικά, ενώ ο σύντροφός του, ένας κοκκαλιάρης νέος με γουρλωτά φανατικά μάτια γελούσε υστερικά. «Ο άρχοντάς μας – ο Ιησούς να τον προστατεύει – έχει διατάξει την εξάπλωση της αληθινής πίστης σε όλο του το βασίλειο!»

«Δεν μπορώ να πιστέψω πως ο Κόμης Χάκον έχει δώσει τέτοια διαταγή» είπε σοκαρισμένος ο Θόρντις.

Οι δυο στρατιώτες κόντεψαν να πνιγούν από τα γέλια κι ο παπάς πρόσθεσε το δικό του ξερό

κακάρισμα. «Σίγουρα ζούσες καιρό πάνω στα βουνά, χωριάτη. Ο νέος αφέντης του τόπου αυτού είναι ο Όλαφ Χάραλντσον, και σε βεβαιώνω πως δεν συμπαθεί καθόλου τα είδωλα».

Σε έναν κόσμο ταραγμένο, όπου κανείς δεν ήταν ποτέ σίγουρος για το αύριο, οι βασιλιάδες στα μέρη εκείνα άλλαζαν από τη μια στιγμή στην άλλη, και παρά το γεγονός πως ο Θόρντις δεν είχε ακουστά το όνομα του νέου άρχοντα, δεν έδωσε μεγάλη σημασία στο γεγονός.

Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στη νεαρή γυναίκα.

Όποιος κι αν ήταν αυτός ο Όλαφ, δεν είχε κανένα δικαίωμα να φέρεται έτσι στους υπηκόους του, και μάλιστα για ζητήματα τόσο προσωπικά όσο της θρησκείας.

Το αίμα άρχισε να βράζει μέσα του. «Αφήστε την κοπέλα να φύγει, κι εγώ θα σας χαρίσω τη ζωή», είπε με μια φωνή που δεν αναγνώριζε για δική του.

«Μέχρι τώρα ήσουν απλά διασκεδαστικός», του απάντησε ο σαραντάρης με ένα σκοτεινό βλέμμα. «Δώσε μας το κλεμμένο σπαθί και τράβα στη βρωμερή σου τρώγλη».

«Ελάτε να το πάρετε», είπε ο Θόρντις, πιάνοντας το σπαθί και με τα δυό του χέρια, κι ανοίγοντας τα πόδια για να ισορροπήσει καλύτερα το εξαντλημένο του κορμί.

Δείχνοντας τα χαλασμένα του δόντια, ο σαραντάρης έκανε ένα νόημα με το κεφάλι στο νεαρό που ακολουθούσε πίσω του. Εκείνος

τράβηξε το σπαθί και σπιρούνισε το άλογό του προς το μέρος του νεαρού μάγου.

Ο Θόρντις περίμενε στη θέση του σφίγγοντας τα δόντια. Ήξερε πως αν γύριζε για να φύγει, ο άλλος θα τον πετσόκοβε σε μια στιγμή. Κάθε δευτερόλεπτο ήταν μια αιωνιότητα. Τη στιγμή που το άλογο του αντιπάλου του βρισκόταν σχεδόν επάνω του, ο Θόρντις έκανε ένα βήμα στο πλάι, υψώνοντας το σπαθί. Το χτύπημα του στρατιώτη βρήκε τη λεπίδα του και συντάραξε όλο του το κορμί, αλλά κατάφερε να παραμείνει όρθιος. Ύστερα, με μια λύσσα γεννημένη από την οργή και την απελπισία, έστριψε τυφλά το σπαθί σε ένα ανάστροφο χτύπημα. Άκουσε πίσω του ένα ουρλιαχτό πόνου και είδε τον άνδρα να ταλαντεύεται πάνω στο άλογό του. Ο γκρίζος χιτώνας του, στο ύψος των νεφρών, μούλιαζε από το αίμα.

Το νεκρό κορμί βρόντησε βαρύ στη γη. Το άλογο έκανε μερικά ακόμα βήματα, και μετά σταμάτησε και άρχισε ήσυχο να βόσκει το κιτρινισμένο χορτάρι.

Βλαστημώντας δυνατά τον καινούριο θεό του, ο πιο ηλικιωμένος στρατιώτης πέταξε κάτω το σκοινί που έσερνε την κοπέλα και επιτέθηκε στον Θόρντις. Πιο έμπειρος από το νεαρό, δεν όρμησε καλπάζοντας, αλλά οδήγησε το άλογό του προσεκτικά σε έναν κύκλο γύρω από τον Θόρντις, προσπαθώντας να βρει το κατάλληλο άνοιγμα στην άμυνά του. Ο Θόρντις, άρχισε να γυρίζει κι αυτός μαζί του, πράγμα που έ-

κανε τον πόνο στο κεφάλι του ακόμα πιο δυνατό.

Ξαφνικά, ο στρατιώτης σπιρούνισε το άλογό του με έναν αλαλαγμό. Ο Θόρντις απέκρουσε το χτύπημα, αλλά η δύναμή του τον γονάτισε στη γη. Ένα δεύτερο χτύπημα του γρατζούνισε το αυτί και του έκοψε μια τούφα από τα μαλλιά του κι ένα τρίτο του μάτωσε τα πλευρά. Ο στρατιώτης ετοιμάστηκε να τον αποτελειώσει.

Ένα απελπισμένο σχέδιο σχηματίστηκε στο μυαλό του νεαρού μάγου. Η πλαγιά σε εκείνο το σημείο ήταν αρκετά απότομη. Με όση δύναμη του απόμενε, σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να την ανεβαίνει.

Άκουσε το ποδοβολητό και τη βαριά ανάσα του αλόγου πίσω του. Σε λίγο, η λεπίδα του άνδρα θα καρφωνόταν στην πλάτη του.

Γύρισε απότομα και ούρλιαξε με όλη τη δύναμη που είχε στα πνευμόνια του, τινάζοντας τα χέρια του διάπλατα. Το άλογο ξαφνιάστηκε και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ο καβαλάρης έχασε τον έλεγχό του. Αυτό ήταν αρκετό για τον Θόρντις. Πέρασε σκυφτός δίπλα από το ξαφνιασμένο άλογο και διαπέρασε με το σπαθί του τον στρατιώτη από το τελευταίο πλευρό μέχρι το κλειδοκόκκαλο.

Ο άνδρας έπεσε δίχως να βγάλει άχνα.

Βλέποντας τον δεύτερο στρατιώτη να κείτεται νεκρός, ο ιερέας έβγαλε μια στριγγιά φωνή που έκανε τα προγούλια του να πάλλονται και

σπιρούνισε με όλη του τη δύναμη το άλογό του.

«Θα καείτε στα καζάνια της Κόλασης, ειδωλολάτρες!» τον άκουσε ο Θόρντις να φωνάζει καθώς χανόταν μέσα στις φυλλωσιές. Αυτά ήταν και τα τελευταία λόγια που ήρθαν στ' αυτιά του, πριν οι δυνάμεις του τον εγκαταλείψουν οριστικά και σωριαστεί ανήμπορος πάνω στα ξερά φύλλα.

Συνήλθε σε ένα σκοτεινό μέρος, ενώ κάποιος προσπαθούσε να τον κάνει να πιεί ένα γλυκόξινο ζεστό υγρό. Το ρόφημα τον αηδίασε και τον έκανε να μορφάσει, αλλά μια ζεστή φωνή δίπλα του είπε: «Πιες το. Θα σου δώσει δύναμη».

Τα μάτια του συνήθισαν το μισοσκόταδο και εστιάστηκαν στη μορφή της κοπέλας που είχε σώσει. Το πρόσωπό της ήταν πλυμένο και είχε κάνει μια απόπειρα να χτενίσει τα μαλλιά της, αλλά οι γρατζουνιές και η μελανιά στον κρόταφό της θύμιζαν στον Θόρντις τη δοκιμασία της. Άνοιξε το στόμα του για να πει κάτι αλλά εκείνη πίεσε τα μακριά λεπτά δάκτυλα στα χείλη του.

«Ξεκουράσου πρώτα», είπε σιγανά.

«Ποια είσαι; Πώς βρεθήκαμε εδώ;» κατάφερε να ψελλίσει.

«Με λένε Αρνόρα. Ο επίσκοπος με τους δυο στρατιώτες με βρήκαν την ώρα που έκανα μια προσφορά στους θεούς μέσα στο δάσος. Αν δεν είχες εμφανιστεί εσύ, θα με είχαν κάψει στην πόλη. Έλεγαν πως είχα κάνει συμφωνία

με κάποιο Διάβολο, αν και μόνο από τους παπά-
δες του Λευκού Χριστού έχω ακουστά έναν τέ-
τοιο θεό. Κατάφερα να σε ανεβάσω σε ένα από
τα άλογα των σκοτωμένων και να σε φέρω λι-
πόθυμο μέχρι εδώ».

«Το σπαθί!»

«Μην ανησυχείς, νεαρέ. Η εγγονή μου φρό-
ντισε να το πάρει μαζί της», ακούστηκε μια άλ-
λη φωνή από κάπου πιο μακριά.

Ο Θόρντις ανασήκωσε το κεφάλι και είδε
πως βρισκόταν μέσα σε μια καλύβα. Ήταν ξα-
πλωμένος πάνω σε ένα αχυρόστρωμα, ριγμένο
σε ένα χοντροκαμωμένο ξύλινο κρεβάτι. Ο αέ-
ρας στο εσωτερικό της καλύβας ήταν βαρύς α-
πό περίεργα αρώματα βοτανιών. Στην άλλη ά-
κρη του δωματίου, μπροστά σε ένα αναμένο
τζάκι, ήταν καθισμένη μια σκυφτή μορφή, ανα-
δεύοντας με ένα ξύλο τη φωτιά.

Ο Θόρντις ανασηκώθηκε με ένα βογγητό
στους αγκώνες. Η μορφή στο τζάκι γύρισε και
τον κοίταξε. Στην αρχή ο Θόρντις νόμιζε πως ή-
ταν κάποιο παράξενο ξωτικό, γιατί αντί για μαλ-
λιά στο κεφάλι της φύτρωνε μια περίεργη λευ-
κή γούνα. Δυο τεράστια γκρίζα μάτια τον κάρ-
φωσαν πίσω από σακκουλιασμένα βλέφαρα.
Άθελά του, ο Θόρντις τινάχτηκε προς τα πίσω.
Η μορφή ξέσπασε σε κακαριστά γέλια, που δεν
είχαν όμως καμιά απόχρωση κοροϊδίας.

«Φοβάσαι τη Σβάλα, νεαρέ; Μη στενοχωριέ-
σαι, έχω χάσει προ πολλού την όρεξή μου για
την ανδρική σάρκα».

Ανακτώντας την ψυχραιμία του, και αποκτώ-
ντας μια καλύτερη αντίληψη του περιβάλλο-
ντός του, ο Θόρντις μπόρεσε να διακρίνει το α-
ληθινό πρόσωπο της γριάς. Το κεφάλι της ήταν
σκεπασμένο από μια κουκούλα φτιαγμένη από
άσπρο τρίχωμα αγριόγατας. Γάντια και πασού-
μια από παρόμοια γούνα σκέπαζαν τα χέρια και
τα πόδια της. Το φως της φωτιάς καθρεφτιζό-
ταν πάνω σε κομμάτια κεχριμπαριού και μαύ-
ρης τουρμαλίνας που ήταν επιδέξια περασμένα
στον ποδόγυρο και τα μανίκια της μάλλινης φο-
ρεσιάς της. Ο Θόρντις δεν ήθελε πολύ για να
καταλάβει. Ήταν μια «βόλβα», μια μάντισσα και
σοφή που με τους χρησμούς και τις μαγικές
της τέχνες εξυπηρετούσε τις ανάγκες κάποιου
χωριού.

«Συγχώρα με, καλοκυρά», βιάστηκε να πει.
«Πέρασα πολλά τις τελευταίες μέρες και ψά-
χνω να βρω εξήγηση για πολλά ακόμα».

«Για μερικά πράγματα η εξήγηση είναι τόσο
δύσκολη που είναι καλύτερα να μην την ψάχνει
κανείς», είπε η γριά. «Το αποτέλεσμα, όμως, με-
τράει, κι αυτό πρέπει να επιδιώκουμε».

«Γιαγιά, έχει ανάγκη από ανάπαυση», είπε η
νεαρή κοπέλα.

«Αρνόρα, ο ιερέας δεν θα αργήσει να γυρί-
σει. Αυτή τη φορά θα έχει περισσότερους
στρατιώτες μαζί του. Και δεν θα γυρίσει μονά-
χα για σένα, αλλά για ολόκληρο το χωριό».

Ο Θόρντις ένιωσε την οργή μέσα του να ξα-
ναφουντώνει. «Ποιος είναι αυτός ο ιερέας και

ποιος του έχει δώσει τέτοιες εξουσίες;» ρώτησε. «Δεν λατρεύει όποιους θεούς θέλει ο καθένας σ'αυτόν τον τόπο;»

«Όχι πια», του απάντησε η Αρνόρα. «Πάνε τρία χρόνια από τότε που τη χώρα αυτή κυβερνάει ο Όλαφ Χάραλντσον, κι έχει αποφασίσει με το καλό ή με τη βία να φέρει όλους τους υπηκόους του στη Νέα Πίστη».

Αυτή τη φορά, ο Θόρντις τινάχτηκε τόσο βίαια που η πληγή στο πλευρό του ξανάνοιξε. «Πάτε να με τρελάνετε; Τί έγινε ο κόμης Χάκον; Πριν μια βδομάδα βασίλευε ακόμα στη Νορβηγία».

Η Αρνόρα τον κοίταξε ξαφνιασμένη, σαν να αμφέβαλε για τα λογικά του, και προσπάθησε να τον σπρώξει ευγενικά να ξαπλώσει και πάλι. Η γριά περιορίστηκε να τον κοιτάζει επίμονα με τα πελώρια μάτια της. «Πάνε εικοσιτρία χρόνια από τότε που πέθανε», είπε αργά και σταθερά.

Ο Θόρντις ένιωσε τον κόσμο να χάνεται κάτω από τα πόδια του. Είχε μείνει κάτι λιγότερο από δυόμισι «μέρες» στο Γιότουνχάιμ, και σ'αυτή την περίοδο στη Μίντγκαρντ είχαν περάσει... πάνω από εικοσιτρία χρόνια! Έμεινε για αρκετή ώρα άλαλος, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τα όσα είχε ακούσει. Σαν μέσα σε όνειρο, άκουσε τη Σβάλα να ρωτάει την εγγονή της: «Πού είπες πως σας συνάντησε;»

«Στη ρεματιά, γιαγιά. Μερικά βήματα πιο πέρα από το μεγάλο έλατο».

Η γριά ένευσε σοφά το γκρίζο κεφάλι της. «Ο

χρόνος κυλάει διαφορετικά στους κόσμους πέρα από τη Μίντγκαρντ, τουλάχιστον για τους θνητούς. Τα χρόνια περνάνε μέσα σε λίγες στιγμές και οι στιγμές κρατάνε χρόνια».

Γύρισε το βλέμμα της προς τον Θόρντις. «Έχεις πολλά ακόμα να μάθεις, νεαρέ, όπως κι η εγγονή μου. Για να τα μάθετε, όμως, πρέπει να ζήσετε, κι αν δεν βιαστείτε, αυτό δεν θα το βρείτε καθόλου εύκολο».

Ο Θόρντις πήρε την ξύλινη γαβάθα από τα χέρια της Αρνόρα και ξυνίζοντας τα μούτρα στράγγιξε μέχρι την τελευταία σταγόνα του το άνοστο υγρό. Οι μάγισσες της Νορβηγίας ήταν πασίγνωστες για τα θεραπευτικά τους φίλτρα.

Παρ'όλο που η εξάντληση δεν τον άφησε εντελώς, ένιωσε μια ζεστασιά να κυλάει στις φλέβες του και το μυαλό του να καθαρίζει. Προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε μια τάξη. Κάθε απάντηση έφερνε στο μυαλό του δεκάδες καινούρια ερωτηματικά.

Πώς ήταν δυνατόν να έχουν περάσει τόσα χρόνια κι αυτός να παραμένει ίδιος κι απαράλλαχτος, χωρίς καν συνείδηση του περάσματός τους;

Γνώριζε ο Όντιν πως θα συμβεί κάτι τέτοιο, όταν τον έστελνε να αναζητήσει την έξοδο από το Γιότουνχάιμ, κι αν ναι, γιατί δεν τον είχε προειδοποιήσει;

Μήπως έφταιγε κάποιο ξόρκι του Στουρμ, του γίγαντα που ήθελε να τον εκδικηθεί για το θάνατο του αδελφού του;

Έσεισε το κεφάλι. Αν μη τι άλλο, δεν θα θρηνούσε το θάνατο κανενός. Οι γονείς του είχαν πεθάνει όταν ήταν πολύ μικρός και μονάχα αχνές εικόνες τους είχε στη μνήμη του. Όσο για τον Ιλούγκι, τον σαμάνο που τον είχε αναθρέψει και του είχε διδάξει τα μυστικά των ρούνων, ο ίδιος ο Θόρντις είχε ανάψει τη νεκρική πυρά του όταν ο γέροντας έφυγε, αιωνόβιος πια, για να βρει τους θεούς του.

Η ζωή ενός περιπλανώμενου ρουνικού μάγου δεν του επέτρεπε φιλίες και δεσμούς. Δεν υπήρχε τίποτα που να τον δένει σε ένα μέρος... μέχρι τώρα.

Όσο πιο σύντομα μπορούσε, διηγήθηκε στις δυο γυναίκες την ιστορία του, αμφιβάλλοντας σε πολλά σημεία για το αν πράγματι είχε ζήσει όλα εκείνα τα περιστατικά. Η Αρνόρα τον κοιτούσε με θαυμασμό, καθώς τους έλεγε για τις περιπέτειές του στο Γιότουνχάιμ και το λευκό πλούσιο στήθος της ανεβοκατέβαινε κάτω από το σφιγμένο μπούστο του φουστανιού της. Ο Θόρντις φρόντισε να παραλείψει τη συνάντησή του με το θηλυκό δαίμονα ενώ φούσκωνε από υπερηφάνεια καθώς διηγιόταν πως νίκησε τον αγίγαντα στον αγώνα των αινιγμάτων. Η γριά απλά κουνούσε το κεφάλι και κάπου κάπου του ζητούσε να της περιγράψει καλύτερα κάποιο φυτό ή ζώο του παράξενου εκείνου τόπου. Όταν ο Θόρντις τελείωσε, η Σβάλα αναστέναξε βαθιά.

«Απ'όσα μου λες, λείπεις εικοσιπέντε χρόνια

από τον κόσμο των θνητών, Θόρντις Ίβαρσον. Δεν θα σε πάρω για τρελό ούτε θα περιγελάσω τα λεγόμενά σου, γιατί έχω ταξιδέψει κι εγώ, άλλες φορές με το σώμα κι άλλες μονάχα με την ψυχή σε κόσμους πέρα απ'αυτόν. Πρέπει, όμως, να ξέρεις, πως πολλά άλλαξαν στη Νορβηγία από τότε που έφυγες...»

Ο Θόρντις ανακάθισε και άκουσε με προσοχή τα λόγια της.

«Τον Κόμη Χάκον διαδέχθηκε ο Όλαφ Τρίγκβασον, ένας φανατικός οπαδός του Λευκού Χριστού. Τα πράγματα δυσκόλεψαν για όσους επέμεναν να διατηρούν την πίστη των γονιών μας. Ακούσαμε για διωγμούς, απειλές, ακόμα και φονικά στο νότο, αλλά εδώ στο Τρότελαγκ τα πράγματα ήταν πιο ήσυχα. Μετά τη μεγάλη ναυμαχία του Σβόλντ και το θάνατο του Τρίγκβασον, κυρίαρχος της Νορβηγίας έγινε ο Σβάιν ο Διχαλογένης, ο βασιλιάς των Δανών. Και πάλι, όμως, εδώ στο βορρά δεν νιώσαμε την εξουσία του, γιατί μας κυβερνούσε ο Έρικ, ο γιος του Χάκον. Ήταν κι αυτός χριστιανός, αλλά καλόγνωμος και ανεκτικός απέναντι στην πίστη μας».

Τα μάτια της γριάς σκοτείνιασαν.

«Ύστερα, από το νότο ήρθε αυτός ο καταραμένος. Όλαφ τον έλεγαν κι αυτόν, κι ήταν γιός του Χάραλντ Γκρένσκι. Όσο ο άρχοντάς μας έλειπε σε μια εκστρατεία στην Αγγλία, μάζεψε γύρω του στρατό και πριν από δυο χρόνια νίκησε τον αδελφό του κόμη μας έξω απ'το φιόρδ

του Όσλο. Από τότε, είναι κυρίαρχος σ'όλη τη Νορβηγία και στέλνει τους ξυρισμένους παπάδες του από άκρη σ'άκρη για να μεταδώσουν τη νέα λατρεία. Μόνο που δεν έρχονται μόνοι τους. Έχουν μαζί τους και τα σκυλιά του πολέμου, τους πληρωμένους φονιάδες του Όλαφ που αποκαλούν τους εαυτούς τους στρατιώτες του Χριστού. Χωριά ολόκληρα έχουν περάσει από το λεπίδι επειδή αρνήθηκαν να απαρνηθούν τους αρχαίους θεούς για χάρη του νέου».

Η γριά σταμάτησε και έπλεξε τα γαντοφορεμένα γέρια της. «Πολύ φοβάμαι πως το Φρέιλαντ, το δικό μας χωριό, θα είναι το επόμενο».

«Δεν μπορεί να γίνει τίποτα γι'αυτό;» ρώτησε αναστατωμένος ο Θόρντις.

Η γριά έσεισε το κεφάλι. «Οι κάτοικοι του Φρέιλαντ είναι περήφανοι άνθρωποι. Θα προτιμήσουν να πεθάνουν μέσα στα σπίτια τους παρά να βαφτιστούν με τη βία».

«Τότε;»

«Υπάρχει μια λύση. Είναι παράλογη, κι ίσως κανείς άλλος εκτός από εμένα να μην την σκεφτόταν. Εσύ, Θόρντις Ίβαρσον, που είχες την εμπειρία ενός άλλου κόσμου πέρα από αυτόν, σίγουρα δεν μπορεί παρά να πιστέψεις στα λόγια μου».

Η Σβάλα βολεύτηκε καλύτερα πάνω στο χαμηλό σκαμνί της. Μια γκρίζα γάτα ξεπρόβαλλε μέσα από τις σκιές και τρίφτηκε στα πόδια της. Η γριά τη χάιδεψε αφηρημένα ανάμεσα στα αυτιά.

«Πολλά καλοκαίρια πριν, όταν ήμουν ακόμα μικρή παιδούλα κι έπαιζα στα χωράφια, ανακάλυψα σε μια λαγγαδιά πίσω από το χωριό μια είσοδο για το Άλφχάιμ».

Τα φρύδια του Θόρντις σηκώθηκαν από την έκπληξη. Γνώριζε ασφαλώς για τους εννιά κόσμους ή διαστάσεις που εφάπτονταν με αυτόν της Γης, και κάποτε είχε ακολουθήσει τον δάσκαλό του σε ένα αστρικό ταξίδι στο Άλφχάιμ, τη χώρα των ξωτικών, αλλά ποτέ δεν πίστευε πως το σώμα ενός ανθρώπου θα μπορούσε να επισκεφτεί αυτόν των κόσμο του αιώνιου σούρουπου. Ποτέ... μέχρι πρόσφατα.

«Στην αρχή, δεν καταλάβαινα τί είχε συμβεί», συνέχισε η γριά. «Ήξερα μόνο πως βρισκόμουν μέσα σε ένα πανέμορφο τοπίο όπου κατοικούσαν εκπληκτικά, διασκεδαστικά και πανώρια πλάσματα».

Τα ρυτιδιασμένα βλέφαρα βάρυναν μέσα στην αναπόλησή τους.

«Τα ξωτικά ήταν εκεί, γύρω μου, σε μυριάδες μορφές. Άλλα ψηλά σαν δέντρα, κι άλλα μικροσκοπικά σαν έντομα. Με έπαιρναν στους χορούς και τα παιχνίδια τους και με γήτευαν με τις εκπληκτικές θαυματουργίες τους.

«Και δεν περνούσε εκεί ο χρόνος πιο αργά απ'ότι το χωριό σου;» την ρώτησε ο Θόρντις.

«Το Άλφχάιμ είναι πιο κοντά στην Μίντγκαρντ απ'όλους τους υπόλοιπους κόσμους της πλάσης. Παλιότερα, αλληλοκαλύπτονταν σε πολλά σημεία τους και τα ξωτικά περπατούσαν ελεύ-

θερα στη γη. Αν και σήμερα η πρόσβασή τους στον κόσμο μας έχει περιοριστεί σε ελάχιστα μέρη, τουλάχιστον στις παρυφές του βασιλείου τους ο χρόνος κυλάει παρόμοια με τον δικό μας. Η μάνα μου είχε εννιά παιδιά, κι αν εξαφανιζόμουν για μερικές ώρες το πολύ πολύ να έτρωγα ένα γερό χέρι ξύλο».

Χαμογέλασε, δείχνοντας τα λιγοστά της δόντια. «Πάντα ήμουν πρόθυμη να πληρώσω το τίμημα».

«Μια μέρα, το πρώτο αίμα της γυναικείας φύσης μου έβαψε τα ρούχα μου ενώ έπαιζα με μια ομάδα μικρών ξωτικών. Έτρεξα φοβισμένη στο ποτάμι να πλυθώ, νομίζοντας πως κάπου είχα πληγωθεί, κι εκείνη την ώρα άκουσα ένα φτεροκόπημα πάνω από το κεφάλι μου. Την άλλη στιγμή, είδα να ξεπροβάλλει μπροστά μου μια πανώρια γυναίκα. Στους ώμους της ήταν ριγμένος ένας μανδύας καμωμένος από φτερά γερακιού, και στο λαιμό της ήταν περασμένο ένα περιδέραιο από κεχριμπάρι που η κάθε χάντρα του έμοιαζε να ακτινοβολεί σαν μικρός ήλιος».

«Η Φρέγια!» ψιθύρισε ο Θόρντις. Η Αρνόρα και η Σβάλα ένευσαν ταυτόχρονα με σεβασμό.

«Ναι», είπε η γριά. «Ήταν η ίδια η θεά του έρωτα και της μαγείας που είχε έρθει να μου προτείνει να γίνω ιέρειά της. Δέχτηκα με όλη μου την καρδιά, μην τολμώντας να πιστέψω την τιμή που μου είχε γίνει».

Το γέρικο στήθος ανεβοκατέβηκε με έναν αναστεναγμό. «Από τότε την ξανάδα μονάχα άλλες δυο φορές, σε εξαιρετικές περιστάσεις που δεν έχουμε χρόνο να σου περιγράψω. Αρκεί μονάχα να σου πω ότι οι Άλφαρ, ο περήφανος και πανέμορφος νεραϊδολαός, ανέλαβαν να με μάθουν τα μυστικά της μαγείας. Έγινα βόλβα, μάντισσα και ιέρεια της θεάς, και βοήθησα με όποιον τρόπο μπορούσα τον τόπο μου. Προέβλεπα τις καλές εποχές για τα σπαρτά και το ζευγάρωμα των ζωντανών, θεράπευα αρρώστιες εκεί που οι Νόρνες μου το επέτρεπαν, έφτιαχνα φυλαχτά για την προστασία των παιδιών και των γερόντων. Εβδομήντα χρόνια τα έκανα όλα αυτά, αλλά με κάθε χρόνο που περνούσε έβλεπα τις δυνάμεις μου να λιγοστεύουν. Ολόκληρος ο κόσμος φαινόταν να περνάει μια εκπληκτική αλλαγή».

Το βλέμμα της σκοτείνιασε και το μέτωπο απέκτησε κι άλλες ρυτίδες καθώς ζάρωνε.

«Το πέρασμά μου στο Άλφχάιμ και η επικοινωνία μου με τους θεούς έγινε δυσκολότερη, μέχρι που πριν μερικά χρόνια σταμάτησε εντελώς. Μπορώ, ασφαλώς ακόμα να προφητεύω και να βοηθώ με τις μαγείες μου, αλλά φοβάμαι πως η παλιά εποχή έχει περάσει χωρίς επιστροφή».

Κοίταξε την Αρνόρα. «Η εγγονή μου ήταν η μόνη άξια να μαθητέψει κοντά μου τα μυστικά της φύσης και των θεών, μα δεν έχει τις εμπειρίες που θα ήθελα για να μπορέσω να πεθάνω ήσυχη, αφήνοντάς την στη θέση μου. Άλλωστε, με την καινούρια θρησκεία ίσως δεν της δοθεί

ποτέ η ευκαιρία να εξασκήσει αυτό το λειτούργημα».

«Ποια γνώμη έχουν οι κάτοικοι του Φρέιλαντ για όλα αυτά;» ρώτησε ο Θόρντις.

«Οι ιερείς του Όλαφ μας επισκέφτηκαν πολλές φορές», απάντησε η Αρνόρα για λογαριασμό της γριάς. «Αρχικά, ήρθαν με κηρύγματα αγάπης και ομόνοιας, αλλά όταν είδαν πως επιμέναμε στον παλιό τρόπο ζωής άρχισαν τις απειλές και τις κατάρες. Χειρότερος ανάμεσά τους είναι ο Αμβρόσιος, ο Επίσκοπος του Τρόντχάιμ». Χαμήλωσε τα μάτια. «Ήταν αυτός που είδες μαζί με τους δυο άντρες που σκότωσες για να με σώσεις. Στα νιάτα του ήταν ένας από τους χειρότερους δουλέμπορους, αλλά όταν είδε πως η νέα πίστη κερδίζει οπαδούς ανάμεσα στους αρχόντους, έγινε παπάς και με τις δωροδοκίες κατάφερε να γίνει και επίσκοπος». Η νέα έφτυσε στο πατημένο χώμα της καλύβας. «Καταραμένη απ'τους θεούς να είναι η μαύρη ψυχή του! Τώρα απειλεί με θανατικό όσους δεν αφήνουν το Σφυρί για να προσκυνήσουν το Σταυρό».

Ο Θόρντις έγειρε στο στρώμα σκεφτικός. «Αν μπορούσα να κάνω κάτι για να σας βοηθήσω...»

«Έχεις βγει ποτέ από το κορμί σου;» τον ρώτησε η γριά.

«Εννοείς αν έχει ταξιδέψει η ψυχή μου ανάμεσα στους κόσμους; Ναι, κάποιες φορές με τη βοήθεια του δασκάλου μου».

«Τότε, ίσως κάτι μπορεί να γίνει. Με μια συνδυασμένη προσπάθεια και των τριών, μπορούμε να επιτρέψουμε στις ψυχές μας να επισκεφτούν το Άλφχάιμ, μια και τα σώματά μας αδυνατούν να κάνουν κάτι τέτοιο. Ο Φρέι, ο θεός της αφθονίας και βασιλιάς των ξωτικών, με ξέρει από παλιά και δεν θα αρνηθεί τη συμβουλή του. Έχω στο μυαλό μου κάτι, αλλά δεν τολμώ ακόμα να το εκφράσω».

«Τότε, τί περιμένουμε;» ρώτησε ο Θόρντις. Το θαυματουργό φίλτρο είχε μουδιάσει τον πόνο της πληγής του και είχε φέρει καινούρια δύναμη στα κουρασμένα μέλη του.

Η Σβάλα έκανε νόημα στην Αρνόρα να φέρει κάτι από την άκρη της καλύβας.

Άπλωσαν στο πατημένο χώμα τρεις μακρόστενες κουρελούδες και βοήθησαν τη Σβάλα να ξαπλώσει σε μια από τις ακρινές. «Ξάπλωσε ανάμεσά μας», είπε η γριά στον Θόρντις. «Το αρσενικό στοιχείο θα πρέπει να ισορροπεί ανάμεσα στα δυο γυναικεία».

Ο Θόρντις υπάκουσε διστακτικά. Μετά το θάνατο του δασκάλου του δεν είχε επιχειρήσει ποτέ ένα αστρικό ταξίδι, και ήταν επιφυλακτικος και κάπως φοβισμένος. Η Αρνόρα φαινόταν ψύχραιμη και αποφασισμένη, αν κι ο Θόρντις ήταν σίγουρος πως ούτε αυτή θα πρέπει να είχε μεγάλη εμπειρία.

Ξάπλωσαν πλάι – πλάι.

Ο Θόρντις έσφιξε ένα κοκκαλιάρικο ζαρωμένο χέρι στα δεξιά του και ένα απαλό, βελούδινο

χέρι στα αριστερά του. Έκλεισε τα μάτια και άρχισε τις προκαταρκτικές αναπνοές που τον είχε μάθει ο δάσκαλός του. Για λίγο, μέσα στο δωμάτιο επικράτησε απόλυτη σιγή, και μετά η Σβάλα άρχισε ένα μακρόσυρτο μουρμουρητό που λίγο – λίγο ανέβαινε σε ένταση.

Ο Θόρντις ένιωσε την καρδιά του να πεταρίζει, σαν να ήθελε να βγει από το στήθος του. Μαζί της φτεροκοπούσε και κάτι άλλο... Ήξερε πως είναι το «χαμρ», το αστρικό του σώμα, μια από τις εκφάνσεις της αθάνατης ψυχής του.

Το κορμί του μούδιασε... Τα βλέφαρά του έγιναν τόσο βαριά που ήταν αδύνατον να ανοίξουν. Κι όμως, έβλεπε με άλλα μάτια και άκουγε με άλλα αυτιά. Ένας ξαφνικός σπασμός, και μετά βρέθηκε όρθιος μέσα στην καλύβα. Μπροστά του, εκεί που πριν υπήρχε μονάχα ένας ξύλινος τοίχος, τώρα βρισκόταν μια ψηλή πόρτα που είχε επάνω της ένα περίτεχνα σκαλισμένο πλοίο[1]. Καθώς κοιτούσε, η πόρτα άρχισε σιγά – σιγά να ανοίγει.

Γύρισε δεξιά κι ύστερα αριστερά του. Η Σβάλα και η Αρνόρα ήταν ακόμα δίπλα του, αν και τώρα μπορούσε να δει μέσα από τις μορφές τους που ήταν διάφανες. Ένιωθε ελαφρύς σαν φτερό. Κάτι σαν ασημένια ταινία ξεκινούσε από τον αφαλό του. Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε πίσω του. Ξαπλωμένα στο πάτωμα της καλύβας ήταν τρία άψυχα κορμιά στα οποία δεν μπορούσε να διακρίνει ίχνος ζωής. Η ασημένια ταινία κατέληγε στο ακίνητο κορμί που ήξερε πως ήταν δικό του. Παρόμοιες ταινίες ένωναν με τα σώματά τους τις ψυχές των γυναικών.

Ένιωσε ένα ανεπαίσθητο τράβηγμα. Αμίλητη, η Σβάλα του έκανε νόημα να προχωρήσει. Η πόρτα μπροστά τους είχε ανοίξει, και πίσω από αυτήν έβλεπε τις φυλλωσιές ενός πανώριου δάσους, που τα δέντρα κι οι θάμνοι του είχαν αμέτρητες αποχρώσεις του πράσινου. Ο ουρανός πάνω απ'τα δέντρα είχε ένα βαθύ μπλε χρώμα, σαν να ήταν ηλιοβασίλεμμα ή σούρουπο.

Πέρασαν αθόρυβα μέσα από την πόρτα.

Γυρίζοντας για άλλη μια φορά πίσω του, ο Θόρντις είδε πως η καλύβα είχε εξαφανιστεί, και στη θέση της πόρτας υπήρχε απλά ένα τρεμούλιασμα του αέρα.

Χωρίς να νιώσει πώς, άρχισαν να κινούνται.

Δεν περπατούσαν, ούτε πετούσαν, αλλά φαίνονταν σαν να γλιστρούν πάνω από το ανθοστόλιστο χορτάρι, σέρνοντας ξοπίσω τους τη μακριά ασημένια ταινία που δεν φαινόταν να έχει τελειωμό. Παρ'ό,τι ήταν άυλο, ο Θόρντις ένιωσε το χέρι της Αρνόρα να σφίγγεται μέσα στο δικό του σε μια εκδήλωση δέους αλλά και απερίγραπτης ευτυχίας.

Φευγαλέα σχήματα περνούσαν μπροστά από τα μάτια τους: Δυο λευκά άλογα απερίγραπτης ομορφιάς, που στο μέτωπο του καθενός φύτρωνε ένα ίσιο, χρυσό κέρατο. Φτερωτά πλάσματα με ανθρώπινη μορφή, αλλά μικροσκοπικά σαν το δάχτυλο του Θόρντις, που έπιναν το νέκταρ από πελώρια λουλούδια. Γίγαντες που

είχαν αντί για μαλλιά και γένια κοκκινωπά φύλλα δέντρων, και δέρματα σαν άγριους φλοιούς...

Για μια στιγμή, όλος ο κόσμος σείστηκε γύρω τους από ένα φοβερό φτεροκόπημα. Ο παράξενος μαγικός άνεμος απείλησε να παρασύρει τα άυλα κορμιά τους σαν ξερά φύλλα. Ένα μουγκρητό σαν χίλιοι κεραυνοί μαζί γέμισε την πλάση. Η Σβάλα, ψύχραιμη, μουρμούρισε από μέσα της κάποια λόγια και χάραξε στον αέρα του το προστατευτικό σχήμα του Έολχ. Ύστερα, κάνοντας τους νόημα να κρατηθούν σφιχτά, τινάχτηκε μπροστά σαν κομήτης, με ταχύτητα τριπλάσια από πριν. Σε λίγο, γλιστρούσαν και πάλι μέσα σε απόλυτη ησυχία.

Ο Θόρντις δεν ήξερε για πόση ώρα ταξίδευαν. Γνώριζε, άλλωστε, πως στα αστρικά ταξίδια της ψυχής ο χρόνος δεν είχε καμιά σημασία. Κάποια στιγμή, εντελώς απροσδόκητα, οι τρεις ψυχές βγήκανε σε ένα τεράστιο ξέφωτο.

Πώς θα μπορούσε κανείς να περιγράψει το ζωντανό παλάτι του Φρέι, του άρχοντα των ξωτικών; Ήταν κάτι που ξεπερνούσε κάθε ανθρώπινη φαντασία, κι ο Θόρντις ήταν σίγουρος πως ακόμα κι ο ίδιος δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει στη μνήμη του θνητού κορμιού του μια τέτοια ομορφιά. Μονάχα η ψυχή του θα θυμόταν...

Οι κορμοί των δέντρων που τριγύριζαν το ξέφωτο ήταν τόσο ψηλοί που το κεφάλι έπρεπε να τεντωθεί προς τα πίσω για να διακρίνει τα

πρώτα τους φυλλώματα. Το έδαφος ήταν διάσπαρτο με τα πιο όμορφα αγριολούλουδα τόσων πολλών και έντονων αποχρώσεων ώστε το μάτι πονούσε να τα κοιτάζει. Δεν είχαν κανένα ορατό σχέδιο στον τρόπο που φύτρωναν, κι όμως το καθένα ήταν βαλμένο σε μια τέλεια θέση μέσα στο σύνολο.

Στη μέση του ξέφωτου, κάτω από ένα κιόσκι φτιαγμένο από ζωντανά αναρριχητικά φυτά, υπήρχε ένας θρόνος σκαλισμένος πάνω σε μια γιγάντια φεγγαρόπετρα. Καθισμένη εκεί ήταν μια μορφή που έλαμπε περισσότερο κι από το πετράδι.

Γύρω από τη μορφή, υπήρχαν πολλών ειδών ξωτικά. Τα πιο πολλά ήταν Άλφαρ, πανώρια πλάσματα με κορμιά ψηλών, λυγερών εφήβων, μυτερά αυτιά και σχιστά, λοξά μάτια. Τα άλλα ανήκαν σε χίλιων λογιών κατηγορίες, που οι άνθρωποι ονόμαζαν με ένα όνομα «Χούλντα». Πλάσματα με ασταθές, διάφανο κορμί που έμοιαζε με νερό, άλλα με όψεις κοκκινωπές σαν αναμμένα κάρβουνα, άλλα φτερωτά κι άλλα μαλλιαρά, άλλα όμορφα κι άλλα άσχημα, άλλα τεράστια κι άλλα μικροσκοπικά, όλα υπήκοοι του Φρέι, του θεού της αφθονίας, της ειρήνης και της χαράς.

Οι τρεις ανθρώπινες ψυχές σταμάτησαν σε κάποια απόσταση μακριά από το θρόνο. Όλα τα εξώκοσμα μάτια γύρισαν να τις κοιτάξουν. Το λεπτό σούσουρο που έμοιαζε με το πέρασμα του ανέμου μέσα από τα φύλλα έδωσε τη

θέση του στην απόλυτη σιωπή. Ο θεός τους κοίταξε προσεκτικά για ένα λεπτό, κι ο Θόρντις ένιωσε μια απερίγραπτη δύναμη να σηκώνει ευγενικά και διακριτικά τα πέταλα της ψυχής του. Αν κι ήξερε πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον, ένιωσε λουσμένος στον ιδρώτα.

Η μορφή τους έκανε νόημα να πλησιάσουν.

Τα ξωτικά τους άνοιξαν χώρο να περάσουν, και πριν το καταλάβουν βρίσκονταν μπροστά στο θρόνο του θεού. Από κοντά, ο Θόρντις μπορούσε να δει καλύτερα τον Φρέι. Το πρόσωπό του άστραφτε από ομορφιά σαν τον ήλιο και ήταν δύσκολο στον Θόρντις να ξεχωρίσει τί ακριβώς χρώμα είχαν τα μάτια ή τα μαλλιά του. Φορούσε μια λευκή τουνίκα που άφηνε ελεύθερα τα λυγερά, νευρώδη μπράτσα του, εφαρμοστό λεπτό παντελόνι που έδενε με μια μαύρη ζώνη, και μαύρες μπότες. Από τη ζώνη κρεμόταν ένα διαμαντοστόλιστο άδειο θηκάρι σπαθιού. Δεν είχε επάνω του κανένα άλλο κόσμημα εκτός από ένα χρυσό βραχιόλι περασμένο γύρω στο αριστερό του μπράτσο.

Η φωνή του, αρρενωπή αλλά και αφάνταστα μουσική ταυτόχρονα, αντήχησε μέσα σε όλο το ξέφωτο.

«Είναι περίεργο αλλά και ευχάριστο συνάμα να δέχομαι ανθρώπινους επισκέπτες από τη Νορβηγία. Νόμιζα πως εκεί, σχεδόν όλοι με είχαν ξεχάσει».

«Μη μας δοκιμάζεις, άρχοντά μου», είπε η Σβάλα με σταθερή φωνή. «Ξέρεις πως υπάρχουν ακόμα πολλοί που σε επικαλούνται και σε λατρεύουν».

«Όχι αρκετοί πια, καλή μου Σβάλα», απάντησε ο θεός με μια απόκοσμη μελαγχολία στη φωνή. «Όχι αρκετοί...»

«Γι'αυτό ακριβώς ήρθαμε», πήρε το θάρρος να πει ο Θόρντις. «Ένα ολόκληρο χωριό κινδυνεύει επειδή θέλει να κρατήσει την πατροπαράδοτη λατρεία. Το χωριό έχει ονομαστεί προς τιμήν σου. Πρέπει να το βοηθήσεις».

«Αλλοίμονο, εκλεκτέ των Αεζίρ», είπε ο Φρέι, με ένα πικρό χαμόγελο. «Φοβάμαι πως δεν μπορώ να επέμβω πια δυναμικά στη Μίντγκαρντ. Οι συσχετισμοί δυνάμεων στα ουράνια βασίλεια έχουν αλλάξει, κι εμείς αποξενωνόμαστε κάθε μέρα και περισσότερο από τον κόσμο, παρά τη θέλησή μου. Παρακολουθώ τους πιστούς μου και θλίβομαι βαθιά για τη μοίρα που τους περιμένει. Τα χέρια μου, όμως, είναι δεμένα».

«Τί πρέπει να κάνουμε τότε, άρχοντά μου;» ρώτησε η Σβάλα γεμάτη αγωνία. «Εγώ έζησα τη ζωή μου, αλλά ανησυχώ για την Αρνόρα και τους συγχωριανούς μου. Ήταν πάντα φιλειρηνικοί, και δεν ξέρουν πολλά από όπλα. Ασφαλώς, θα πολεμήσουν με ό,τι μέσο έχουν ενάντια στους στρατιώτες, αλλά είναι σίγουρο πως θα νικηθούν πολύ εύκολα. Ένας ή δυο άξιοι πολεμιστές δεν θα μπορέσουν να σταματήσουν έναν ολόκληρο στρατό».

«Πηγαίνετε στη Σουηδία, όπου λατρεύουν ακόμα εμένα, κι όχι το Λευκό Χριστό. Εκεί, κανείς

δεν πρόκειται να σας πειράξει».

Το άυλο κεφάλι της Σβάλα σείστηκε θλιμμένα. «Είναι πολύ αργά πια, άρχοντά μου. Ξέρω καλά τον Αμβρόσιο και το συνάφι του. Θα προτιμήσουν να μας σφάξουν όλους, παρά να μας αφήσουν να φύγουμε από την περιοχή».

Ο Φρέι έτριψε σκεπτικά το μυτερό, όμορφο πηγούνι του. «Υπάρχει μια ακόμα λύση, αλλά η εφαρμογή του δεν εξαρτάται από μένα αλλά από εσάς. Είναι πολύ δύσκολο, αλλά μπορεί να γίνει. Σβάλα, θα δεχόμουν το λαό σου στο Άλφχάιμ. Αν δεν έχετε ανάγκη τους συνανθρώπους σας, με ευχαρίστηση θα σας φιλοξενούσα εδώ».

«Νομίζω πως όλοι θα δέχονταν με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση μια τέτοια τιμή, άρχοντά μου», είπε η Αρνόρα, έκπληκτη με την τόλμη που είχε δείξει.

Τα μάτια του Φρέι, που εκείνη την ώρα είχαν το χρώμα της θάλασσας, την κοίταξαν με τέτοιο τρόπο που η νεαρή ψυχή έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένη.

«Όπως σας είπα, Αρνόρα, δεν εξαρτάται από εμένα. Μαζί με τους ανθρώπους, αλλάζει και όλη η δομή του κόσμου. Όλα σχεδόν τα σημεία της Νορβηγίας που αποτελούσαν κάποτε πέρασμα για το Άλφχάιμ έχουν υποστεί τα τελευταία χρόνια «άλφρεκα»[2]. Θα χρειαζόταν να ξοδέψω τρομερή ενέργεια για να κρατήσω ένα από αυτά ανοιχτό για λίγους χτύπους της καρδιάς. Είναι αδύνατον να το κρατήσω αρκετά για να πε-

ράσουν οι κάτοικοι ενός ολόκληρου χωριού».

«Τότε, είμαστε χαμένοι», αναστέναξε η νεαρή βόλβα.

Ο Φρέι σήκωσε το στενό, μακρυδάχτυλο χέρι του. «Μη βιάζεσαι. Είπα πως υπάρχει μια λύση, αν και δεν ξέρω αν υπάρχει ο χρόνος. Ύστερα, είναι επικίνδυνο για όποιον αναλάβει την αποστολή».

«Είμαι πρόθυμη να το κάνω!» είπε η Αρνόρα.

«Κι εγώ θα πάω μαζί της», είπε ο Θόρντις.

Το γέλιο του θεού αντήχησε σαν δεκάδες μικρά σήμαντρα. «Η μαγεία της αδελφής μου[3] φαίνεται να σας έχει τυλίξει για τα καλά! Ωραία, λοιπόν, ακούστε και αποφασίστε: Μια μέρα δρόμο από το χωριό σας υπάρχει το βουνό Μπέργκεφγάιλ. Υπάρχει ένα μικρό μονοπάτι που το ανεβαίνει από τα δυτικά. Στο τέλος του, θα πρέπει να αφήσετε τα άλογα και να συνεχίσετε με τα πόδια μέχρις ένα σημείο όπου ένας τοίχος είναι σκαλισμένος πάνω στο πρόσωπο του βράχου. Ο τύμβος ανήκει στον Θόρκελ Χάλσον, έναν σπουδαίο ήρωα και ιερέα μου που έχει πεθάνει εδώ και αιώνες. Την εποχή εκείνη, η επικοινωνία ανάμεσα στους κόσμους ήταν πιο εύκολη, κι είχε στα χέρια του ένα προσωπικό μου δώρο για να τον βοηθάει. Μια ασημοστολισμένη σάλπιγγα, καμωμένη από το κέρατο ενός των παιδιών της Αουμχούντλα[4]. Εκείνο τον καιρό μπορούσε να ανοίξει μια είσοδο προς το Άλφχάιμ απ᾽οπουδήποτε πάνω στις χώρες του βορρά. Αν το φέρετε πίσω, και σαλ-

πίσετε κοντά στο παλιό άνοιγμα των κόσμων, στη ρεματιά πίσω από το χωριό, ίσως ακόμα και σήμερα καταφέρετε να ανοίξετε για λίγο την κλεισμένη πύλη».

«Θα κάνουμε όπως μας λες, άρχοντα», είπε με σεβασμό ο Θόρντις. «Αρκεί μονάχα να προλάβουμε».

«Θα πρέπει να βιαστήτε», συμφώνησε ο Φρέι. «Και κάτι ακόμα! Ο τύμβος ίσως να φυλάγεται. Αν, όμως, φανήτε θαρραλέοι, δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε».

Τα τρία άυλα σώματα υποκλίθηκαν βαθιά μπροστά στο θεό και πήραν το δρόμο της επιστροφής. Ίσως να ήταν η βιασύνη τους ή μπορεί πάλι ο δρόμος της επιστροφής να ήταν ευκολότερος, γιατί πριν καλά – καλά ο Θόρντις καταλάβει πως είχαν ξεκινήσει, είδε μπροστά τους τον αέρα να πάλλεται, και περνώντας μέσα από εκείνο το σημείο, βρέθηκαν ξανά στην καλύβα και πίσω στα κορμιά τους.

Το σώμα του Θόρντις συσπάστηκε καθώς έπαιρνε την πρώτη ανάσα, λες κι ήταν νεογέννητο, κι ύστερα άνοιξε τα φυσικά του μάτια. Δίπλα του, δυο άλλα κορμιά αναδεύτηκαν, το ένα με τη ζωηράδα της νιότης, το άλλο με τη νωθρότητα των γηρατειών.

Τα δυο μικρά κούτσουρα στη φωτιά έκαιγαν ακόμα όπως τα είχαν αφήσει.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο», είπε ο Θόρντις. «Αν είναι όπως μου τά'πατε, ο Αμβρόσιος

δεν θα αργήσει να γυρίσει από το Τρόντχάιμ με πολλούς στρατιώτες».

Η Σβάλα ένευσε. «Η Αρνόρα έφερε μαζί της τα δυο άλογα των ανδρών που σκότωσες. Πάρτε τα και καλπάστε όσο πιο γρήγορα μπορείτε για το βουνό. Εγώ θα μιλήσω στους χωριανούς και θα τους συγκεντρώσω κοντά στη ρεματιά».

Κάλπαζαν όλη την υπόλοιπη μέρα και ένα μεγάλο μέρος της νύχτας. Για καλή τους τύχη, η νύχτα είχε φεγγάρι και κανείς δεν τους σταμάτησε στο δρόμο τους. Ανέβηκαν το απότομο μονοπάτι του βουνού, αψηφώντας τον κίνδυνο που υπήρχε να γκρεμιστούν στο βάραθρο που έχασκε από κάτω τους. Όταν, όμως, έφτασαν στο τέρμα του, συνειδητοποίησαν πως θα ήταν σίγουρη αυτοκτονία αν προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν στα σκοτεινά τον υπόλοιπο δρόμο μέχρι τον τύμβο. Τα σύννεφα είχαν σκεπάσει το φεγγάρι κι ένα ψιλό χιονόβροχο μούλιαζε τους μανδύες τους. Χώθηκαν κάτω από έναν μεγάλο βράχο, τυλίχτηκαν με μια κουβέρτα που είχαν φέρει μαζί τους, και περίμεναν ανυπόμονα να έρθει η αυγή.

Μόλις ο ουρανός άρχισε να γκριζάρει, και παρά τον δυνατό αέρα που είχε αρχίσει να φυσά, ξεκίνησαν την ανάβαση. Η απόσταση δεν ήταν μεγάλη, αλλά τους φάνηκε ατέλειωτη, καθώς ο άνεμος γύρευε να τους αρπάξει απ'τις αβέβαιες θέσεις τους και να τους γκρεμίσει στο

πλάτωμα από κάτω. Ο Θόρντις, που ποτέ δεν συμπαθούσε τα ύψη, προσπαθούσε να κρατάει τα μάτια του καρφωμένα μόνο στα σημεία που γράπωναν τα χέρια του. Η Αρνόρα, τον ακολουθούσε ευλύγιστη σαν γάτα.

Τελικά, το μπράτσο του Θόρντις ακούμπησε σε μια επίπεδη πέτρα, και σηκώνοντας το βλέμμα είδε μπροστά του τον τύμβο του Θόρκελ Χάλσον. Η είσοδος ήταν καμωμένη από δυο τεράστια πελεκημένα λιθάρια πάνω στα οποία ισορροπούσε ένα τρίτο, όπως ακριβώς τα ντολμέν των Κελτών. Ήταν κλεισμένη από μια βαρειά ξύλινη πόρτα, φθαρμένη και μισοσαπισμένη από τα στοιχεία της φύσης.

Σκαρφάλωσε στη στενή προεξοχή και βοήθησε την Αρνόρα να ανεβεί. Καθώς ο μουντός κύκλος του ήλιου φανερωνόταν πίσω από τα πυκνά σύννεφα, ο Θόρντις έσπρωξε την πόρτα επιφυλακτικά. Το ξύλο δεν υποχώρησε στο άγγιγμά του. Κόλλησε το κορμί του επάνω της και έσπρωξε δυνατότερα. Η Αρνόρα πρόσθεσε το βάρος της δίπλα του.

Με ένα αργό τρίξιμο και μια ψιλή βροχή από χαλίκια και χώμα, η πόρτα υποχώρησε προς τα μέσα.

Η γλυκερή μπόχα του τάφου ξεχύθηκε μαζί με τη μυρωδιά της κλεισούρας και τους χτύπησε στο πρόσωπο. Ο Θόρντις ένιωσε το παγωμένο χέρι της κοπέλας να σφίγγει το δικό του. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε να δείχνει φόβο. Της έρριξε ένα καθησυχαστικό βλέμμα

και μετά μπήκανε μέσα μαζί.

Η αίθουσα του τύμβου ήταν κατασκότεινη. Το θαμπό φως της μέρας έρριχνε απλά μερικές γκρίζες σκιές κοντά στην είσοδο. Ο Θόρντις έβγαλε έναν μικρό δαυλό που κουβαλούσε μαζί του και τον άναψε με το τσακμάκι του. Από παντού τριγύρω, άδειες κόγχες τους κοιτούσαν μέσα από σκουριασμένες περικεφαλαίες. Τα αρματωμένα σκέλεθρα των πολεμιστών ήταν τοποθετημένα σχεδόν όρθια, πάνω σε επικλινείς πέτρινες πλάκες, φτιαγμένες με μια τεχνοτροπία που ο Θόρντις δεν είχε ξαναδεί.

Η αίθουσα ήταν λίγο ως πολύ κυκλική, και θα πρέπει να είχε διάμετρο περίπου δεκαπέντε βήματα. Στην άλλη άκρη της, πάνω σε μια σαρκοφάγο πιο περίτεχνα σκαλισμένη από τις άλλες, βρισκόταν ένας μοναχικός σκελετός. Στη σκουριασμένη του περικεφαλαία, ένα μεγάλο ακατέργαστο ρουμπίνι καθρέφτιζε το φως του δαυλού. Τα δυο χέρια του κρατούσαν αγκαλιασμένο σφιχτά ένα μακρύ, λεπτό σπαθί. Γύρω από το λαιμό του ήταν περασμένο ένα κέρας πάνω από πέντε σπιθαμές μακρύ, στολισμένο στο επιστόμιο και την άκρη του με ένα λαμπερό ασημωπό μέταλλο που ο χρόνος δεν είχε καταφέρει να θαμπώσει.

Ο Θόρντις πλησίασε διστακτικά το σκήνωμα. Ήταν η φαντασία του, ή μήπως δυο μικρές φωτιές, βαθιά μέσα στις άδειες κόγχες, παρακολουθούσαν την κάθε του κίνηση;

«Άρχοντα Θόρκελ», είπε δυνατά, ξεροκαταπί-

νοντας «και όλοι εσείς οι κάτοικοι του τύμβου... Ερχόμαστε σαν φίλοι, σταλμένοι από αυτόν που σαν άνθρωποι λατρεύατε. Αν κάποιο κομμάτι της ψυχής σας παραμένει ακόμα μέσα στα απομεινάρια σας για να φρουρεί αυτό το ιερό μέρος, σας παρακαλούμε να ανεχτείτε εμάς τους παρείσακτους. Ζητάμε το κέρας για να σώσουμε συμπατριώτες από τον αφανισμό».

Ένα δόρυ έπεσε από τα σκελετωμένα δάκτυλα ενός πολεμιστή, γεμίζοντας τη μικρή σπηλιά με αντίλαλους. Τόσο ο Θόρντις όσο και η Αρνόρα αναπήδησαν από τον τρόμο, νιώθοντας τη σάρκα τους να ανατριχιάζει. Πέρασαν αρκετά λεπτά, στα οποία δεν τολμούσαν να ανασάνουν, αλλά δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Μαζεύοντας όσο θάρρος του απόμενε, ο Θόρντις άπλωσε το τρεμάμενο χέρι του προς το λαιμό του νεκρού ήρωα. Το κορδόνι που συγκρατούσε το κέρας είχε από καιρό σαπίσει, και στο άγγιγμα του Θόρντις μετατράπηκε σε ψιλά ξεφτίδια.

Βγάζοντας έναν στεναγμό ανακούφισης, ο Θόρντις πήρε το κέρας στα χέρια του. Γύρισε, χαμογέλασε στην Αρνόρα, κι ύστερα κατευθύνθηκε γοργά προς την έξοδο.

Εκείνη τη στιγμή, το έδαφος κάτω από τα πόδια τους σείστηκε. Οι σκελετοί, που για αιώνες κείτονταν στο ίδιο σημείο, άρχισαν να διαλύονται και τα κόκκαλά τους να σκορπίζουν. Ο Θόρντις κι η Αρνόρα δίστασαν για μια στιγμή, αλλά αυτή αποδείχθηκε αρκετή. Μια βροχή από

μικρά και μεγάλα βράχια άρχισαν να πέφτουν μπροστά στην είσοδο, φέρνοντας μέσα στον τύμβο ένα σύννεφο σκόνης και χώματος και σβήνοντας το μοναδικό τους φως. Όταν η δόνηση σταμάτησε, επικρατούσε γύρω τους σχεδόν απόλυτο σκοτάδι.

Ο Θόρντις έτρεξε παραπατώντας προς την είσοδο και έπεσε επάνω της. Όπως φοβόταν, ήταν εντελώς φραγμένη, ίσως από τόννους χώματος και πέτρας. Η Αρνόρα έφτασε κοντά του περπατώντας στα τέσσερα. Η ανάσα έβγαινε λαχανιασμένη από τα δόντια της.

«Τί έγινε;» τον ρώτησε.

«Κάποιο είδος σεισμού. Θα πρέπει να έγινε κατολίσθηση».

«Οι κάτοικοι του τύμβου θύμωσαν με την ιεροσυλία!» είπε η κοπέλα.

Ο Θόρντις κούνησε το κεφάλι του μέσα στο σκοτάδι. «Δεν μπορώ να πιστέψω κάτι τέτοιο. Είχαμε όλη την καλή πρόθεση και δεν ήρθαμε εδώ για να συλήσουμε τον τάφο. Το γεγονός θα πρέπει να ήταν τυχαίο... ή να το προκάλεσε κάποια άλλη δύναμη».

«Πώς θα βγούμε από εδώ μέσα;» ψέλλισε η κοπέλλα.

«Πρέπει να αρχίσουμε να σκάβουμε. Ίσως η είσοδος να μην είναι ιδιαίτερα φραγμένη».

Μια ώρα μετά, τα δάχτυλά τους είχαν ματώσει και αγκομαχούσαν από την εξάντληση, αλ-

λά δεν είχαν καταφέρει σχεδόν τίποτα.

«Είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε εδώ μέσα», είπε η Αρνόρα. «Και το χειρότερο, μαζί με μας είναι χαμένο κι όλο το Φρέιλαντ».

«Πρέπει να υπάρχει κάποια διέξοδος», είπε ο Θόρντις κοιτάζοντας το απομεινάρι του δαυλού που τρεμόσβηνε. Σε λίγο, η μοναδική παρηγοριά τους θα τους άφηνε στο σκοτάδι.

Η φλόγα έσβησε. Ο Θόρντις πήρε την Αρνόρα στην αγκαλιά του. «Τουλάχιστον θα πεθάνω με καλή συντροφιά», της είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Θόρντις», ψιθύρισε εκείνη. «Δεν θέλω να πάω στα παλάτια της Γκέφιον[5]. Κάνε με γυναίκα πριν πεθάνουμε. Άσε με να έρθω μαζί σου».

Τα χείλη της βρήκανε τα δικά του. Κοίταξε τα μάτια της που γυάλιζαν σαν δυο σκοτεινές λίμνες.

Είχε κοιτάξει τα μάτια της!

Από κάπου έμπαινε φως!

Την άφησε και τινάχτηκε όρθιος. «Αρνόρα, υπάρχει κάποιο άνοιγμα στον τύμβο!»

Τώρα που τα μάτια τους συνήθιζαν στο σκοτάδι, άρχισαν να διακρίνουν γκρίζες σκιές. Το αθαμπό φως γινόταν πιο έντονο κάπου πάνω από τα κεφάλια τους. Έτρεξαν προς εκείνο το σημείο.

Το φως έμπαινε από ένα στενό φυσικό φρεάτιο, ανοιγμένο στο βράχο από κάποια εδώ και αιώνες στερεμένη νεροπηγή. Βρισκόταν ψηλά από πάνω τους, και είχε μια λοξή κατεύθυνση.

Ο Θόρντις θυμήθηκε το σκοινί που κουβαλούσε μαζί του για να τους βοηθήσει στην ανάβαση. Αν έφταναν το άνοιγμα, ίσως να χωρούσαν να περάσουν μέσα.

Αν...

Μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες με αυτοσχέδιους γάτζους, ο Θόρντις ένιωσε πάλι να απελπίζεται. Το φρεάτιο ήταν πολύ λείο, και ο γάτζος δεν μπορούσε να πιαστεί πουθενά.

Κάθισε κάτω και έχωσε το κεφάλι ανάμεσα στις παλάμες του.

«Θα πρέπει να ήμασταν πουλιά για να μπορέσουμε να βγούμε από εδώ μέσα. Θεοί...»

Η Αρνόρα του άγγιξε ελαφρά τον ώμο. «Η γιαγιά μου με έχει διδάξει...» Σταμάτησε.

«Τί σε έχει διδάξει η γιαγιά σου;»

«Την τέχνη της μεταμόρφωσης».

«Μπορείς να μεταμορφωθείς σε πουλί;» ρώτησε έκπληκτος ο Θόρντις. Νόμιζε πως η τέχνη αυτή είχε χαθεί από καιρό μαζί με πολλές άλλες.

«Η θεά Φρέγια τη δίδαξε στη γιαγιά μου όταν ήταν νέα, τη δεύτερη φορά που φανερώθηκε μπροστά της...»

«Και η Σβάλα της έμαθε και σε σένα;»

«Μου έχει διδάξει τον τρόπο του ξορκιού. Λες κι ήξερε πως κάτι θα μας συμβεί, γιατί πριν φύγουμε από την καλύβα, μου έδωσε αυτό...»

Έβγαλε μέσα από το δισάκι της κάτι που ο

Θόρντις δεν μπορούσε να ξεχωρίσει καλά μέσα στο σκοτάδι. Έμοιαζε σαν μικροσκοπικό σάλι, καμωμένο από φτερά πουλιού.

«Το έχεις ξανακάνει;» τη ρώτησε, γεμάτος αγωνία.

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Η γιαγιά δεν με θεωρούσε ακόμα έτοιμη».

«Τώρα, θα πρέπει να είσαι, Αρνόρα. Είναι η μοναδική μας ελπίδα. Γίνε πουλί και πέταξε μέσα από το άνοιγμα κρατώντας το σκοινί στα νύχια σου. Στερέωσέ το σε έναν βράχο ώστε να μπορέσω να ανεβώ κι εγώ. Ύστερα, πάρε το κέρας και πέτα προς το Φρέιλαντ».

«Το κέρας είναι τεράστιο. Δεν νομίζω πως θα καταφέρω να πετάξω μαζί του».

«Αρκεί που θα βγούμε από εδώ. Έτσι, τουλάχιστον, θα έχουμε κάποιες ελπίδες να φτάσουμε έγκαιρα».

Η κοπέλα ένευσε και αποτραβήχτηκε μερικά βήματα μακριά από τον Θόρντις. Ο Θόρντις την είδε να αφήνει κάτω το δισάκι της, να βγάζει τις μπότες της και μετά να γδύνεται εντελώς. Ο Θόρντις προσευχόταν στους θεούς του να πιάσει το ξόρκι, αλλά ταυτόχρονα δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το ψηλό και γεμάτο καμπύλες κορμί της.

Η Αρνόρα έρριξε το μικρό φτερωτό μανδύα στους ώμους και μετά κάθισε πάνω στις φτέρνες της κι άρχισε να μουρμουρίζει. Κάπου κάπου, ξέφευγε από το λαρύγγι της μια κραυγή πουλιού.

Μέσα στο σκοτάδι, το περίγραμμά της έγινε αβέβαιο. Τα πόδια της λέπτυναν από το γόνατο και κάτω και φούσκωσαν περίεργα από εκεί και πάνω. Η όμορφη, αν και κάπως μεγάλη μύτη της, έγινε γαμψή και τεράστια. Τα μάτια της λαμπύρισαν ολοστρόγγυλα μέσα στο σκοτάδι.

Ύστερα, ήταν και πάλι η γυμνή όμορφη κοπέλλα.

Με μια χροιά απελπισίας στη φωνή, η Αρνόρα άρχισε να επαναλαμβάνει το ξόρκι από την αρχή. Η μεταμόρφωση ξανάρχισε. Το λείο δέρμα γέμισε φτερά και πούπουλα. Το μέγεθός της μειώθηκε στο ένα τέταρτο. Ο Θόρντις παρακολουθούσε έκπληκτος.

Δυο μεγάλα φτερά άνοιξαν και χτύπησαν δυνατά. Γαμψά νύχια άρπαξαν την άκρη του σκοινιού, κι ένα τεράστιο γεράκι πέταξε μέσα στη σπηλιά και χάθηκε στο άνοιγμα.

Ο Θόρντις πλησίασε το σκοινί που τώρα κρεμόταν από την οροφή. Μέτρησε αργά μέχρι το πενήντα και μετά το έπιασε και το τράβηξε αργά. Συνάντησε αντίσταση. Έρριξε όλο το βάρος του σώματός του επάνω του. Άντεξε.

Περνώντας το μακρύ κέρας μέσα στην τουνίκα του, έχωσε τα ρούχα της Αρνόρα στο δισάκι της, το έρριξε στον ώμο μαζί με το δικό του, κι ύστερα έπιασε και με τα δύο χέρια το σκοινί και άρχισε να ανεβαίνει.

Το άνοιγμα παρά λίγο να αποδειχθεί πολύ στενό για το κορμί του. Κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να μείνει σφηνωμένος μέσα στο πέτρινο

φρεάτιο, κατάφερε τελικά να βγει γεμάτος γρατζουνιές και λουσμένος στον ιδρώτα, στον καθαρό αέρα.

Η Αρνόρα τον περίμενε ολόγυμνη και παγωμένη δίπλα στο δεμένο σκοινί.

Της έδωσε τα ρούχα της κι ύστερα, ενώ εκείνη ντυνόταν, κοίταξε την πλαγιά. Για καλή τους τύχη, η κατολίσθηση είχε περάσει δίπλα από τα ζώα τους. Τα τρομοκρατημένα άλογα σίγουρα θα το είχαν βάλει στα πόδια αν δεν είχαν προνοήσει να δέσουν τα χαλινάρια τους.

Στράφηκε προς την Αρνόρα. «Σου χρωστώ τη ζωή μου», της είπε. «Μα δεν είναι τώρα ώρα για ευχαριστίες. Είσαι σίγουρη πως δεν μπορείς να μεταφέρεις το κέρας στο Φρέιλαντ με μορφη γερακιού;»

Ο κοπέλα έπιασε το κέρας και το ζύγιασε στα χέρια. «Φοβάμαι πως είναι αδύνατον. Ακόμα κι αν μπορούσα, δεν νομίζω να έχω τη δύναμη να παραμείνω σ'αυτό το σχήμα για πολλή ώρα».

Ο Θόρντις κοίταξε τον ουρανό και υπολόγισε πως πλησίαζε το μεσημέρι. «Τότε, θα πρέπει να βιαστούμε. Ίσως να είναι ήδη πολύ αργά».

Ήταν και πάλι νύχτα όταν έφτασαν στο χωριό. Πουθενά δεν φαινόταν ψυχή, ούτε και σε κανένα παράθυρο υπήρχε φως. Ο Θόρντις σκέφτηκε πως ήταν όλοι μαζεμένοι στη ρεμματιά και τους περίμεναν.

Ετοιμάζονταν να παρακάμψουν την πρώτη

καλύβα, όταν πέντε άνδρες οπλισμένοι με τόξα εμφανίστηκαν μπροστά τους.

Ο Θόρντις ξεθηκάρωσε το σπαθί με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του για να γυρίσει. Πίσω του, κι άλλες σκιές είχαν γεμίσει τη νύχτα. Μια βαριά, ειρωνική φωνή ακούστηκε στα αυτιά του:

«Αν θες να δεις ένα τελευταίο ξημέρωμα, σε συμβουλεύω να πετάξεις το όπλο σου». Ο επίσκοπος Αμβρόσιος τον κοιτούσε περιπαικτικά, χαϊδεύοντας τη μεγάλη κοιλιά του.

«Βλέπεις, άπιστε, πως ο Χριστός φροντίζει όσους σηκώνουν το σταυρό του. Ένας από τους χωριάτες μίλησε για την ανόσια αναζήτηση που ξεκινήσατε εσύ κι αυτή η πόρνη. Τα όργανα των δαιμόνων δεν πρόκειται να σας οφελήσουν σε τίποτα. Αύριο το ξημέρωμα, εσείς, η γριά μάγισσα και όσοι απ'τους χωριάτες δεν ασπαστούν την αληθινή πίστη, θα καούν στη φωτιά, όπως αξίζει σε υπηρέτες των δαιμόνων».

Ο Θόρντις σκέφτηκε να σπειρουνίσει το άλογό του και να ορμήσει πάνω στον παπά και τους στρατιώτες, παίρνοντας όσους μπορούσε μαζί του πριν πεθάνει. Η απόσταση, όμως, ήταν μεγάλη. Τα βέλη θα τον προλάβαιναν. Στο μυαλό του ήρθε ένα απόσπασμα του Χάβαμαλ[6], των Λόγων του Υψίστου:

Ένας σακάτης μπορεί να καβαλήσει άλογο. Ένας άκληρος μπορεί να γίνει βοσκός. Ένας κουφός μπορεί να σκοτώσει. Καλύτερα να είσαι

τυφλός, παρά να καίγεσαι στη νεκρική πυρά. Ένας νεκρός δεν είναι όφελος σε κανέναν.

Δεν έπρεπε να θυσιάσει άσκοπα τη ζωή του. Μέχρι το ξημέρωμα, οι ώρες ήταν πολλές και ίσως κάτι να γινόταν. Έσφιξε τα δόντια, αφίππευσε και ακούμπησε το σπαθί με σεβασμό στη γη.

Οι στρατιώτες τον άρπαξαν άγρια και του πέρασαν χοντρές αλυσσίδες στα χέρια και τα πόδια.

«Δέστε τον γερά», άκουσε τον Αμβρόσιο να λέει μέσα από τις σκιές. «Ο ίδιος ο Σατανάς τον οδηγεί στη μάχη».

Ο Θόρντις έφτυσε περιφρονητικά στο χώμα. «Δεν έχω καμιά σχέση με τους διαβόλους σου, βρωμερέ γερο – δουλέμπορε. Δικοί σου αφεντάδες είναι, κι αν υπάρχει μια Κόλαση όπως τη λες θα είσαι ο πρώτος που θα καείς εκεί μέσα».

Μια δυνατή γροθιά του μάτωσε το στόμα και τον έρριξε μισολιπόθυμο στα γόνατα. «Βλάσφημε!» είπε ένας στρατιώτης. «Πώς τολμάς να μιλάς έτσι στον Άγιο Πατέρα;»

Ο Θόρντις τον κοίταξε με οίκτο. Δεν θα πρέπει να ήταν παραπάνω από δεκαεπτά χρονών. Ο Αμβρόσιος πουλούσε μικρά παιδιά πολύ καιρό πριν αυτός γεννηθεί.

«Αύριο θα τραγουδήσει καλύτερο τραγούδι πάνω στη φωτιά», είπε χαιρέκακα ο επίσκοπος. «Πάρτε του τα διαβολικά του σύνεργα και κλείστε τον κάπου μόνο του. Μην τον αφήσετε να

μιλήσει με κανέναν. Την κοπέλα θα την αναλάβω εγώ».

Του πήραν το σακούλι με τους ρούνους από πάνω του και το κέρας του Θόρκελ από τη σέλα του. Ύστερα, μισοκουβαλώντας τον, τον έρριξαν σε μια καλύβα και έκλεισαν την πόρτα πίσω του. Ήταν τόσο γερά δεμένος, ώστε δεν μπορούσε καν να σταθεί στα πόδια του.

Αφουγκράστηκε για λίγο... Μια βαριά ανάσα και η κλαγγή του μέταλλου έξω από την πόρτα. Ένας φρουρός. Κάπου, μακριά, το κλάμμα ενός παιδιού.

Το μυαλό του άρχισε να δουλεύει πυρετωδώς. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο για να σωθεί και να σώσει και τους άλλους. Προσπάθησε να χαλαρώσει και να μπει σε κατάσταση αυτοΰπνωσης. Παρά την υπερδιέγερση, τελικά τα κατάφερε. Ένιωσε την ψυχή του να πετάει σε ένα περίεργο κενό.

«Όντιν, Μεγάλε Πατέρα...»

Η δυνατή φωνή ήρθε στα αυτιά του μέσα από το σκοτάδι. Του θύμιζε αμυδρά τη φωνή του πατέρα του, αυστηρή και γλυκιά συνάμα, γεμάτη δύναμη και σοφία.

«Θόρντις, θυμίσου το τέταρτο ξόρκι...»

Στο μυαλό του ήρθαν τα λόγια του Όντιν μέσα από το Χάβαμαλ:

Ξέρω και ένα τέταρτο:
Αν πολεμιστές κλειδώσουν
Τα μέλη του κορμιού μου,
Το απαγγέλω

και μπορώ να ελευθερωθώ.
Τα δεσμά πέφτουν από τα πόδια μου,
Οι αλυσσίδες λύνονται από τα χέρια μου.

Το ξόρκι αυτό, που ποτέ δεν γνώριζε, ήρθε ολοκάθαρα στο μυαλό του. Χρειαζόταν, όμως και ένα υλικό στοιχείο για να εστιαστεί.

Σερνάμενος ανάσκελα, ψαχούλεψε πίσω από την πλάτη του το πάτωμα της καλύβας. Έπιασε πατημένο χώμα, χαλίκια... Σε μια στιγμή, τα δάχτυλά του έκλεισαν γύρω από ένα μικρό ρόζο δέντρου. Έκανε ακόμα μισή ώρα μέχρι να βρει ένα στραβωμένο καρφί. Στα τυφλά, άρχισε να χαράζει τους ρούνους του ξορκιού. Η θέση των χεριών του ήταν τόσο άβολη, που δεν ήταν σίγουρος για το τί τελικά είχε χαράξει. Το αίμα από τα γδαρσίματα ήταν αρκετό για να τους βάψει χωρίς να κοπεί και πάλι. Έκλεισε τα μάτια, έκανε μια τελευταία προσευχή στους θεούς και επανέλαβε από μέσα του το ξόρκι, ακουμπώντας το ρόζο πάνω στις αλυσσίδες που έδεναν τα χέρια του.

Ένας ξερός κρότος.

Με ένα πνιχτό τρίξιμο, οι αλυσσίδες κύλισαν στο πάτωμα.

Το ίδιο έγινε λίγες στιγμές αργότερα και με τις αλυσσίδες στα πόδια του. Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει πως είχε συμβεί.

Ευχαρίστησε τον προστάτη του με συντομία, και του υποσχέθηκε μια καλύτερη ένδειξη ευγνωμοσύνης σε κάποια άλλη πιο ήρεμη στιγμή.

Τώρα, ήταν ώρα για δράση. Η σκέψη πως η Αρνόρα ήταν στα χέρια του Αβρόσιου, του τρέλαινε το μυαλό.

Κόλλησε στην πόρτα της καλύβας και έστησε αυτί. Ο φρουρός ήταν ακριβώς απ'έξω. Άκουγε τα βαριεστημένα μουρμουρητά του και το τρίξιμο του αλυσσιδωτού θώρακα.

Η πόρτα λογικά έπρεπε να είναι ανοιχτή. Στο Φρέιλαντ δεν είχαν ανάγκη από κλειδαριές, τουλάχιστον μέχρι τώρα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ύστερα, άνοιξε την πόρτα απότομα και όρμησε στην πλάτη του φρουρού. Το ένα του μπράτσο του ακινητοποίησε τους ώμους. Το άλλο, τυλίχτηκε γύρω από το κεφάλι, φράζοντας ταυτόχρονα το στόμα.

Μια απότομη σύσπαση των χεριών.

Ένας ξερός κρότος.

Ο φρουρός σωριάστηκε νεκρός με σπασμένο το σβέρκο. Ο Θόρντις ένιωσε θλίψη που έπρεπε να τον σκοτώσει μ'αυτόν τον τρόπο, χωρίς να του δώσει την ευκαιρία να υπερασπίσει τον εαυτό του, αλλά οι ζωές πολλών κρέμονταν μονάχα από αυτόν.

Σήκωσε από κάτω το δόρυ του νεκρού φρουρού, φόρεσε το κράνος του και έρριξε στην πλάτη τον μανδύα του. Όσο πιο γρήγορα τολμούσε να περπατήσει, ακολούθησε τοίχο – τοίχο τα σπίτια του χωριού, ενώ σκεφτόταν.

Πού θα μπορούσαν να χωρέσουν τόσοι πολλοί άνθρωποι μαζί;

Στο μεγάλο αχυρώνα που είδε καθώς αυτός

και η Αρνόρα έβγαιναν από το Φρέιλαντ. Πλησίασε προσεκτικά.

Η πλατεία ήταν έρημη. Μπροστά στη διπλή αμπαρωμένη πόρτα του αχυρώνα στέκονταν δυο σκιές. Η μια όρθια, η άλλη καθιστή. Ο Θόρντις πλησίασε αργά.

Ο όρθιος φρουρός τον είδε ενώ βρισκόταν σε απόσταση επτά ή οκτώ βημάτων.

«Ποιος είσαι και τί ζητάς τέτοια ώρα; Ότριγκ, εσύ είσαι;»

Έξι βήματα...

«Ότριγκ, άσε τα αστεία...»

Πέντε βήματα...

«Σκάπτι, ξύπνα!»

Ο Θόρντις σήκωσε το δόρυ και χωρίς να το ζυγιάσει το πέταξε ενάντια στο φρουρό.

Η αιχμή του διαπέρασε το λαιμό του άνδρα και κάρφωσε το φρουρό στην πόρτα του αχυρώνα. Ενώ αυτός σωριαζόταν πνιγμένος στο αίμα, ο Θόρντις ορμούσε στον δεύτερο που μισοκοιμισμένος ακόμα προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια του.

Κυλίστηκαν στο χώμα. Ο άνδρας ήταν πολύ δυνατός, κι ο Θόρντις αποδυναμωμένος από τις ακατάπαυστες κακουχίες των τελευταίων ημερών. Έτσι, μέσα σε δυο στιγμές τον είχε βάλει κάτω και πίεζε το στέλεχος του ακοντίου του πάνω στο στήθος του σπρώχνοντας το αργά προς το λαιμό του.

«Ειδωλολάτρη», είπε βραχνά, «εμένα δεν θα με βγάλεις από τη μέση τόσο εύκολα!» Γεμάτος αυτοπεποίθηση, είχε θεωρήσει περιττό να καλέσει βοήθεια.

Ο Θόρντις προσπάθησε να τινάξει τον βαρύ άνδρα από πάνω του, αλλά δεν τα κατάφερε. Το ξύλο έφτανε το λαρύγγι του. Λίγο πριν το βλέμμα του θολώσει, είδε μια λάμψη στο πλευρό του άνδρα. Θα πρέπει να ήταν ένα μαχαίρι.

Γυρίζοντας το κεφάλι στο πλάι, ώστε να αποφύγει όσο το δυνατόν την πίεση στο λάρυγγα, άφησε το δόρυ με το ένα χέρι και ψαχούλεψε τυφλά για το μαχαίρι. Το τράβηξε τη στιγμή που η ανάσα του κοβόταν. Χτύπησε μανιασμένα μια, δυο, τρεις φορές. Ο άνδρας έβγαλε δυο δυνατές κραυγές. Μετά, τα χέρια του χαλάρωσαν και σωριάστηκε νεκρός πάνω στον Θόρντις.

Ο Θόρντις τον έσπρωξε στο πλάι και έμεινε συσπειρωμένος σαν γάτα, στήνοντας αυτί μέσα στη νύχτα. Απόλυτη ησυχία. Σαν από θαύμα, κανείς απ'τους στρατιώτες δεν είχε ακούσει τις κραυγές.

Σήκωσε με κόπο τη μεγάλη μπάρα και την άφησε να πέσει όσο πιο μαλακά γινόταν. Ύστερα, άνοιξε τις πόρτες και κοίταξε μέσα. Ένιωσε δεκάδες ζευγάρια μάτια να τον κοιτούν με υποψία, μίσος ή φόβο.

«Είμαι ο Θόρντις Ίβαρσον», είπε χαμηλόφωνα. «Είμαι με το μέρος σας, κι ήρθα να σας ελευθερώσω. Βγήτε όσο πιο αθόρυβα γίνεται και τρέξτε προς τη ρεματιά. Αν βρω αυτό που θέλω, θα σωθούμε».

«Δεν ακούσατε τί είπε;» ψιθύρισε ανάμεσα στο πλήθος η φωνή της Σβάλα. «Πάρτε τους γέρους και τους ανήμπορους στις πλάτες και τα παιδιά στις αγκαλιές. Κουνηθείτε!»

Αθόρυβα σαν σκιές, ένας – ένας οι κάτοικοι του Φρέιλαντ βγήκαν στη νύχτα. Ακόμα και τα μωρά φαίνονταν να καταλαβαίνουν τον κίνδυνο και παρέμειναν αμίλητα στις αγκαλιές των γονιών τους. Τελικά, απέμειναν μέσα στον αχυρώνα μονάχα τρεις οικογένειες.

«Τί περιμένετε;» ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια ο Θόρντις.

«Κουραστήκαμε πια με την τόση βία», είπε ένας ξερακιανός άνδρας με αραιά γένια που κρατούσε από το χέρι ένα κοριτσάκι μέχρι δέκα χρονών. Θα μείνουμε και θα βαφτιστούμε. Ίσως ο Λευκός Χριστός μας δώσει τη γαλήνη που ποθούμε».

«Είστε ελεύθεροι να το κάνετε», είπε ο Θόρντις, αναστενάζοντας. «Αρκεί μονάχα να μη μιλήσετε μέχρι να βρεθούμε εκτός κινδύνου».

Ο άνδρας ένευσε. «Δεν πρόκειται να προδώσουμε τους συγχωριανούς μας. Είθε όποιες αγαθές δυνάμεις κυβερνούν αυτόν τον κόσμο να είναι μαζί σας».

«Και μαζί σας», είπε ο Θόρντις και βγήκε από τον αχυρώνα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Είδε την καμπουριασμένη μορφή της Σβάλα που τον περίμενε. «Βρήκατε το κέρας;» τον ρώτησε, όλο αγωνία.

«Το βρήκαμε, αλλά αυτή τη στιγμή είναι στα

χέρια του Αμβρόσιου, μαζί με την Αρνόρα».

«Θεοί!» αναφώνησε η γριά. «Χωρίς αυτό, απλά φέραμε το τέλος μας μια ώρα αρχύτερα».

«Εσύ τράβα για τη ρεματιά!» της είπε ο Θόρντις βιαστικά αλλά με σεβασμό. «Εγώ θα προσπαθήσω να βρω το κέρας και την εγγονή σου».

Τα μάτια της Σβάλα γυάλισαν παράξενα στο σκοτάδι. Έβγαλε μέσα από τα κουρέλια της ένα κεχριμπαρένιο φυλαχτό και του το έχωσε στην παλάμη. «Καλή τύχη», είπε, κι ύστερα άρχισε να περπατάει με γρηγοράδα αφύσικη για την ηλικία της.

Ο Θόρντις έστησε τους νεκρούς φρουρούς όσο καλύτερα μπορούσε για να φαίνονται πως κοιμούνται και μετά άρχισε να ψάχνει. Το χωριό ήταν μικρό, και δεν χρειάστηκε να κουραστεί πολύ. Η τσιτωμένη περγαμηνή στο παράθυρο του προεστού άφηνε να βγαίνει έξω ένα θαμπό φως. Έτρεξε και κόλλησε το αυτί του στην πόρτα.

«Αρχίζω και χάνω την υπομονή μου», ακούστηκε η φωνή του Αμβρόσιου. «Βαφτίσου, και θα σε πάρω μαζί μου στο Τρόντχάιμ. Θα σε υιοθετήσω και θα ζεις σαν βασίλισσα – αρκεί να μου ζεσταίνεις τις κρύες νύχτες το κρεβάτι μου».

«Άθλιε τσανακογλείφτη!» ακούστηκε η οργισμένη φωνή της Αρνόρα. «Τόση ώρα προσπαθείς να με πείσεις. Δεν βαρέθηκες;»

«Πραγματικά βαρέθηκα», είπε ο Αμβρόσιος. «Κι αυτό που δεν μου δίνεις με το καλό, θα σου το πάρω με το ζόρι».

Ο Θόρντις είχε ακούσει αρκετά. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. «Αμβρόσιε, ετοιμάσου να συναντήσεις τον αφέντη σου, όποιος κι αν είναι αυτός», είπε, τρίζοντας τα δόντια.

Τίναξε το ακόντιο προς τον επίσκοπο. Παρά την έκπληξή του, ο Αμβρόσιος αποδείχθηκε πολύ ευέλικτος για τον όγκο και την ηλικία του. Έσκυψε, και το δόρυ πέρασε σφυρίζοντας δίπλα του και καρφώθηκε στον τοίχο. Την άλλη στιγμή, άρπαζε το σπαθί που ήταν ριγμένο πάνω στο τραπέζι».

«Δεν θα χρειαστεί η φωτιά. Έγώ θα σε στείλω στην Κόλαση», είπε, αναποδογυρίζοντας με μια κλοτσιά το τραπέζι. Έκανε δυο δρασκελιές μπροστά και τίναξε το σπαθί προς το μέρος του Θόρντις. Εκείνος έκανε πίσω για να το αποφύγει, παραπάτησε και σωριάστηκε ανάσκελα.

Ο επίσκοπος σήκωσε το μεγάλο σπαθί πάνω από το κεφάλι του για να καταφέρει το θανάσιμο χτύπημα. Τα μάτια του Θόρντις έπεσαν πάνω στους ρούνους που ήταν χαραγμένοι κοντά στη λαβή του. Ήταν το δικό του σπαθί, αυτό που είχε ευλογήσει ο Όντιν στη χώρα των γιγάντων.

Το ρουμπινένιο αίμα του θεού άστραψε στις αυλακιές του. Το σπαθί τρεμόπαιξε μέσα στα χέρια του ιερέα σαν πράγμα ζωντανό. Εκείνος ξαφνιασμένος χαλάρωσε τη λαβή του. Το σπαθί

γλίστρησε στη γη, κόβοντας με την ξυραφένια κόψη του δυο από τα δάχτυλα του Αμβρόσιου.

Βλαστημώντας φριχτά, ο επίσκοπος έσφιξε το σακατεμένο του χέρι και όρμησε τρέχοντας προς την έξοδο. «Ξυπνήστε, ηλίθιοι!» φώναξε. «Ανίκανα ανθρωπάκια, ο μάγος σας ξέφυγε!»

Η Αρνόρα έτρεξε να βοηθήσει τον Θόρντις. Εκείνος την έσπρωξε φωνάζοντας. «Το κέρας! Βρες το κέρας!»

Η Αρνόρα άρπαξε το κέρας του Θόρκελ ενώ ο Θόρντις σηκώθηκε στηριγμένος στο σπαθί.

«Τρέχα, τρέχα», της είπε ζαλισμένος.

Βγήκαν και άρχισαν να τρέχουν μέσα στη νύχτα προς την πλευρά της ρεματιάς. Ξοπίσω τους άκουγαν φωνές αγουροξυπνημένων ανδρών, με πιο δυνατή ανάμεσά τους τη φωνή του επίσκοπου.

Έβλεπαν από μακριά τους συναγμένους χωριανούς όταν άκουσαν τα ποδοβολητά των αλόγων πίσω τους. Ο Θόρντις παραπάτησε, έπεσε και ξανασηκώθηκε. «Φύγε, Αρνόρα», είπε στην κοπέλα. «Εγώ θα τους καθυστερήσω».

«Δεν φεύγω χωρίς εσένα».

«Θα χαθούν τόσες ζωές! Φύγε σου λέω!»

«Φύγετε κι οι δυο σας», ακούστηκε πίσω τους η φωνή της Σβάλα. «Θα μείνω εγώ».

«Εσύ, γιαγιά;»

Η γριά ψιθύρισε θλιμμένα. «Έχω κι εγώ κάποιες δυνάμεις, Αρνόρα».

Είδε την κοπέλα να διστάζει.

«Τράβα. Εγώ έχω ζήσει στη χώρα των ξωτι-

κών κι είναι καιρός πια να συναντήσω τον παπού σου».

Σαν υπνωτισμένη, η Αρνόρα πήρε τον Θόρντις από το χέρι κι άρχισαν πάλι να τρέχουν. Ο Θόρντις γύρισε το κεφάλι. Ίσως να ήταν η φαντασία του, αλλά εκεί όπου στεκόταν προηγουμένως η γριά τώρα βρισκόταν μια τεράστια γκρίζα γάτα που με μεγάλα πηδήματα χάθηκε στο σκοτάδι.

Συνέχισαν το τρέξιμο. Πίσω τους, ακούστηκαν ουρλιαχτά πανικού και τρόμου.

Έφτασαν αποκαμωμένοι τους χωριανούς. Η Αρνόρα κοίταξε γύρω της με αγωνία, ψάχνοντας να βρει μέσα στο σκοτάδι το μέρος που της είχε δείξει η Σβάλα. «Εδώ... ή μήπως ήταν εκεί;»

Οι καβαλλάρηδες φάνηκαν στο ύψωμα. Η βόλβα του Τρότελαγκ θα πρέπει ήδη να ήταν νεκρή.

Ξεροκαταπίνοντας, η Αρνόρα στάθηκε ανάμεσα σε δυο μεγάλες σημύδες και σάλπισε με όλη της τη δύναμη. Το κέρας έβγαλε μια μακρόσυρτη θλιμμένη νότα που φάνηκε να γεμίζει τη νύχτα.

Για μια στιγμή, δεν έγινε τίποτα.

Ύστερα, ένα αλλόκοτο φως γέμισε το χώρο ανάμεσα στα δυο δέντρα. Το δάσος πέρα απ'αυτά δεν ήταν το ίδιο με εκείνο που έβλεπαν γύρω τους.

«Περάστε γρήγορα!» φώναξε ο Θόρντις.

«Δεν ξέρουμε για πόσο θα μείνει η πύλη ανοιχτή!»

Οι καβαλάρηδες κοντεύαν να τους φτάσουν.

Ο Θόρντις και η Αρνόρα πέρασαν τη μαγική πύλη τελευταίοι, και μαζί μ'αυτούς και δυο από τους έφιππους στρατιώτες του επίσκοπου. Έπειτα, η πύλη έκλεισε και οι υπόλοιποι καβαλάρηδες απλά συνέχισαν μέσα στη ρεματιά, διανύοντας αρκετή απόσταση πριν συνειδητοποιήσουν πως αυτοί που κυνηγούσαν είχαν εξαφανιστεί.

Μέσα στο Αλφχάιμ, ο ένας στρατιώτης, σίγουρος πως τον ακολουθούσαν οι συμπολεμιστές του, κάρφωσε το δόρυ του στον μηρό του Θόρντις. Εκείνος, ουρλιάζοντας από τον πόνο, έκοψε το όπλο του αντιπάλου του με μια ανάστροφη του σπαθιού του.

Οι άνδρες του χωριού όρμησαν προς το μέρος του στρατιώτη κι εκείνος έκανε να στρίψει το άλογό του. Τότε μόνον κατάλαβε πως αυτός κι ο σύντροφός του ήταν αποκομένοι.

Πανικόβλητοι, σπιρούνισαν τα άλογά τους και χώθηκαν στο δάσος. Μέσα από τις φυλλωσιές ακούστηκε ο ήχος από πολλές λεπτές σαΐτες και δυο πνιχτά βογγητά. Ύστερα, τα άλογα ξαναγύρισαν στο ξέφωτο μόνα τους.

Οι κάτοικοι του Φρέιλαντ ζητωκραύγαζαν και αγκάλιαζαν ο ένας τον άλλο, καθώς καταλάβαιναν πως είχαν σωθεί. Η Αρνόρα γονάτισε δίπλα στον Θόρντις, κι εκείνος την αγκάλιασε αγνοώ-

ντας τον πόνο από το τραύμα του.

Είχαν σωθεί. Ήταν μια ώρα χαράς και ευθυμίας.

Μονάχα αργότερα θα θυμόντουσαν τη βόλβα του Τρόντελαγκ και θα θρηνούσαν γι'αυτήν.

Πίσω στη Μίντγκαρντ, ο Αμβρόσιος έσφιγγε το ακρωτηριασμένο του χέρι κάτω από τη μασχάλη και ορκιζόταν να πάρει εκδίκηση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Είναι το Σκίντμπλάντχνιρ, το μαγικό πλοίο του Φρέι και ένα από τα κυριότερα σύμβολά του. Μπορεί να χωρέσει μέσα σε μια παλάμη και ταξιδεύει το ίδιο εύκολα σε ξηρά, θάλασσα και αέρα.

2. Η σύληση ή η ρύπανση ενός μέρους, έτσι ώστε να εκδιωχθούν από εκεί τα ξωτικά που το κατοικούν.

3. Ο Φρέι εννοεί την Φρέγια, την αδελφή του και θεά του έρωτα.

4. Η αγελάδα που καθώς λέγεται ήταν το πρώτο πλάσμα που δημιουργήθηκε στον κόσμο από τη διαντίδραση Φωτιάς και Πάγου, του Θετικού και του Αρνητικού Πόλου του σύμπαντος.

5. Η θεά των ανύπαντρων γυναικών. Στο παλάτι της πηγαίνουν οι ψυχές των παρθένων.

6. Το Χάβαμαλ (Οι Λόγοι του Υψίστου) είναι ένα από τα σημαντικότερα ποιήματα της βόρειας παράδοσης και αποδίδεται στον ίδιο τον Όντιν.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Ιστορίες με μάγους τόσο ισχυρούς ώστε να κτίζουν κάστρα στον αέρα και να διαφεντεύουν φριχτούς δαίμονες.

Ιστορίες με μάγισσες που διατάζουν μεταλλικά πτηνά από ασήμι και χρυσάφι και άλλες που προσπαθούν να περισώσουν ό,τι απομένει από τη δύναμή τους σε έναν κόσμο που αλλάζει.

Τί θα ήταν η ηρωική φαντασία χωρίς τη γοητεία της μαγείας; Σίγουρα πολύ φτωχότερη. Διαβάστε ιστορίες από αλλοτινές εποχές, όταν η δύναμη της ψυχής ξεπερνούσε τη δύναμη της λογικής, όταν η θέληση μπορούσε να κάνει αληθινά θαύματα.

